

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

z 8. júla 2004*

V spojených veciach T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00,

JFE Engineering Corp., predtým NKK Corp., so sídlom v Tokiu (Japonsko),
v zastúpení: pôvodne M. Smith a C. Maguire, solicitors, neskôr A. Vandencastele
a V. Dehin, advokáti, a A.-L. Marmagioli, solicitor, s adresou na doručovanie
v Luxemburgu,

žalobca vo veci T-67/00,

Nippon Steel Corp., so sídlom v Tokiu, v zastúpení: J.-F. Bellis a K. Van Hove,
advokáti, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca vo veci T-68/00,

JFE Steel Corp., predtým Kawasaki Steel Corp., so sídlom v Tokiu, v zastúpení:
A. Vandencastele, advokát, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca vo veci T-71/00,

* Jazyk konania: angličtina.

Sumitomo Metal Industries Ltd, so sídlom v Tokiu, v zastúpení: C. Vajda, QC, G. Sproul a F. Weitzman, solicitors, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca vo veci T-78/00,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: M. Erhart a A. Whelan, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci N. Khan, barrister, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje

Dozorný úrad EZVO, v zastúpení: D. Sif Tynes a P. Bjørgan, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania vo veciach T-68/00, T-71/00 a T-78/00,

ktorých predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúceho sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové ocelové rúrky) (Ú. v. EÚ L 140, 2003, s. 1) alebo subsidiárne návrh na zníženie výšky pokút uložených žalobcom,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora),

v zložení: predseda komory N. J. Forwood, sudcovia J. Pirrung a A. W. H. Meij,
tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 19., 20. a 21. marca 2003,

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkový stav a konanie

- ¹ Uvedená právna vec sa týka rozhodnutia Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúceho sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) (Ú. v. EÚ L 140, 2003, s. 1, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).
- ² Komisia adresovala napadnuté rozhodnutie ôsmim výrobcom bezšvíkových oceľových rúrok (ďalej len „príjemcovia napadnutého rozhodnutia“). Medzi týmito príjemcami boli medzi iným aj štyri európske spoločnosti (ďalej len „európski

výrobcovia“ alebo „výrobcovia v rámci Spoločenstva“): Mannesmannröhren-Werke AG (ďalej len „Mannesmann“), Vallourec SA, Corus UK Ltd (pôvodne British Steel plc, neskôr British Steel Ltd, ďalej len „Corus“) a Dalmine SpA (ďalej len „Dalmine“ alebo „žalobca“). Ďalšími štyrmi príjemcami napadnutého rozhodnutia sú japonské spoločnosti (ďalej len „japonskí výrobcovia“): NKK Corp. (ďalej len „NKK“), Nippon Steel Corp. (ďalej len „Nippon“), Kawasaki Steel Corp. (ďalej len „Kawasaki“) a Sumitomo Metal Industries Ltd (ďalej len „Sumitomo“).

A — Správne konanie

- 3 Rozhodnutím zo 17. novembra 1994 Dozorný úrad Európskeho združenia voľného obchodu (EZVO) na základe článku 8 ods. 3 Protokolu č. 23 Dohody o Európskom hospodárskom priestore, ktoré bolo schválené rozhodnutím Rady a Komisie 94/1/ESUO, ES z 13. decembra 1993 o uzavretí Dohody o európskom hospodárskom priestore medzi Európskymi spoločenstvami, ich členskými štátmi a Rakúskou republikou, Fínskou republikou, Islandskou republikou, Lichtenštajnským kniežatstvom, Nórsnym kráľovstvom, Švédskym kráľovstvom a Švajčiarskou konfederáciou (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 1, ďalej len „dohoda EHP“) splnomocnil svojho člena zodpovedného za veci týkajúce sa hospodárskej súťaže, aby požiadal Komisiu o vyšetrenie, ktorého predmetom by bolo zistiť prípadnú existenciu konaní obmedzujúcich hospodársku súťaž týkajúcich sa ocelových rúrok používaných pri vrtoch a preprave v nórskom ropnom priemysle.
- 4 Neuverejneným rozhodnutím z 25. novembra 1994 (vec IV/35.304, ďalej len „rozhodnutie z 25. novembra 1994“), ktorého znenie sa uvádza na strane 3 spisu Komisie, a ktoré bolo prijaté na základe dvojitého právneho základu, a to článku 14 ods. 3 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, prvé nariadenie implementujúce články [81] a [82] Zmluvy (Ú. v. ES 13, 1962, s. 204) a rozhodnutia Dozorného úradu EZVO zo 17. novembra 1994, Komisia rozhodla vykonať vyšetrenie. Cieľom tohto vyšetrenia bolo zistiť, či došlo ku konaniam uvedeným v rozhodnutí Dozorného úradu EZVO zo 17. novembra 1994, keďže tieto konania mohli porušiť nielen článok

53 dohody EHP (ďalej len „článok 53 EHP“), ale rovnako článok 81 ES. Rozhodnutie z 25. novembra 1994 zaslala Komisia ôsmim spoločnostiam, medzi ktorými boli Mannesmann, Corus, Vallourec, a spoločnosti skupiny Sumitomo, Sumitomo Deutschland GmbH. Na základe uvedeného rozhodnutia vykonali zamestnanci Komisie a zástupcovia protimonopolných orgánov dotknutých členských štátov v dňoch 1. a 2. decembra 1994 kontroly v týchto podnikoch.

- 5 Rozhodnutím zo 6. decembra 1995 Dozorný úrad EZVO dospel k záveru, že vec, ktorú prejednáva, patrí z dôvodu podstatného ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi Spoločenstva na základe článku 56 ods. 1 písm. c) dohody EHP do právomoci Komisie. Dozorný úrad EZVO na základe článku 10 ods. 3 protokolu 23 dohody EHP postúpil vec Komisii. Od tohto dátumu viedla Komisia vec pod novým číslom (IV/E-1/35.860).
- 6 V období od septembra 1996 do decembra 1997 vykonala Komisia na základe článku 14 ods. 2 nariadenia č. 17 dodatočné vyšetrovania v spoločnostiach Vallourec, Dalmine a Mannesmann. Dňa 17. septembra 1996 vykonala osobitné vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec, počas ktorého riaditeľ spoločnosti Vallourec Oil & Gas, pán Verluca, urobil vyhlásenie uvedené na strane 6356 spisu Komisie (ďalej len „vyhlásenie pána Verluca zo 17. septembra 1996“), o ktoré sa Komisia v napadnutom rozhodnutí opiera. Komisia potom adresovala podľa článku 11 nariadenia č. 17 všetkým príjemcom napadnutého rozhodnutia, ako aj niektorým ďalším spoločnostiam žiadosti o informácie.
- 7 Keďže spoločnosť Dalmine a argentínske spoločnosti Siderca SAIC (ďalej len „Siderca“) a Techint Group odmietli poskytnúť niektoré vyžiadané informácie, Komisia prijala 6. októbra 1997 na základe článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17 rozhodnutie [C(1997) 3036, IV/35.860, oceľové rúrky, zatiaľ neuverejnené], ktoré im zaslala. Spoločnosti Siderca a Dalmine podali na Súde prvého stupňa proti tomuto

rozhodnutiu žalobu o neplatnosť. Súd prvého stupňa rozhodol uznesením z 24. júna 1998, Dalmine/Komisía (T-596/97, Zb. s. II-2383), že žaloba o neplatnosť spoločnosti Dalmine je zjavne neprípustná a žaloba o neplatnosť podaná spoločnosťou Siderca bola po jej späťvzátí uznesením Súdu prvého stupňa zo 7. júna 1998, Siderca/Komisía (T-8/98, zatiaľ neuverejnené v Zbierke), vymazaná z registra.

- 8 Spoločnosť Mannesmann takisto odmietla poskytnúť niektoré informácie vyžiadané Komisiou. Napriek rozhodnutiu Komisie z 15. mája 1998 [C(1998) 1204, IV/35.860, oceľové rúrky, zatiaľ neuverejnené], ktoré prijala na základe článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17, Mannesmann nezmenil svoj odmietavý postoj. Mannesmann zároveň proti tomuto rozhodnutiu podal žalobu na Súde prvého stupňa. Rozsudkom z 20. februára 2001, Mannesmannröhren-Werke/Komisía (T-112/98, Zb. s. II-729), Súd prvého stupňa čiastočne zrušil relevantné rozhodnutie a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.
- 9 V januári 1999 prijala Komisia dve oznámenia o výhradách týkajúce sa zváraných oceľových rúrok a bezšvíkových oceľových rúrok. Komisia rozdelila vec na dve konania, vec IV/E-1/35.860-A sa týkala zváraných oceľových rúrok a vec IV/E 1/35.860-B sa vzťahovala na bezšvíkové oceľové rúrky.
- 10 Vo veci bezšvíkových oceľových rúrok adresovala Komisia oznámenie o výhradách ôsmim príjemcom napadnutého rozhodnutia a rovnako aj spoločnostiam Siderca a mexickej spoločnosti Tubos de Acero de México SA. V období od 11. februára 1999 do 20. apríla 1999 mali tieto podniky prístup k spisu, ktorý vyhotovila v tomto prípade Komisia. Navyše, listami z 11. mája 1999 zaslala Komisia kópie rozhodnutí z novembra 1994 týkajúce sa vyšetrenia v podnikoch tým podnikom, ktoré neboli príjemcami týchto rozhodnutí a ktoré teda neboli s ich obsahom oboznámené.

- 11 Po predložení svojich písomných pripomienok boli príjemcovia dvoch oznámení o výhradách vypočutí Komisiou, a to 9. júna 1999 vo veci zváraných ocelových rúrok a 10. júna 1999 vo veci bezšvíkových ocelových rúrok. V júli 1999 oznámila Komisia príjemcom oznámení o výhradách vo veci IV/E-1/35.860-A týkajúcej sa zváraných ocelových rúrok, že konanie v tejto veci zastavila. Komisia však pokračovala v konaní vo veci IV/E 1/35.860-B.
- 12 Za týchto okolností Komisia prijala 8. decembra 1999 napadnuté rozhodnutie.

B — *Relevantné výrobky*

- 13 Relevantnými výrobkami vo veci IV/E-1/35.860-B sú bezšvíkové ocelové rúrky používané v naftárskom a plynárenskom priemysle, medzi ktoré patria dve veľké kategórie výrobkov.
- 14 Prvou kategóriou výrobkov sú prieskumné rúry a rúrky všeobecne nazývané „Oil Country Tubular Goods“ alebo „OCTG“. Tieto výrobky sa môžu predávať bez závitov („hladké“) alebo so závitmi. Vďaka rezaniu závitov je možné spájať rúrky OCTG. Rezanie závitov sa musí vykonať v súlade so štandardmi určenými Americkým naftárskym inštitútom [American Petroleum Institut (API)] (závitové rúrky podľa tejto metódy sa budú ďalej označovať ako „rúrky OCTG štandard“) alebo podľa špeciálnych, zvyčajne patentovaných techník. V tomto poslednom prípade hovoríme o rezaní závitov alebo „spojov“ „prvej akosti“ alebo „prémium“ (závitové rúrky podľa tejto metódy sa budú ďalej označovať ako „rúrky OCTG prémium“).

- 15 Druhú kategóriu výrobkov tvoria bezšvíkové ocelové naftárske a plynové produktovody („produktovody“), pričom sa delia na vyrábané v súlade so štandardnými normami a na vyrábané na mieru a slúžiace na realizáciu osobitných projektov (ďalej len „produktovody na špeciálne použitia“).

C — Porušenia zistené Komisiou v napadnutom rozhodnutí

- 16 V napadnutom rozhodnutí Komisia po prvé tvrdila, že osem príjemcov tohto rozhodnutia uzatvorilo dohodu, ktorej predmetom bolo okrem iného vzájomné rešpektovanie domácich trhov (odôvodnenia 62 až 67 napadnutého rozhodnutia). V zmysle tejto dohody sa každý podnik zaviazal nepredávať rúrky OCTG štandard a produktovody na špeciálne použitia na domácom trhu inej zmluvnej strany. Dohoda bola uzatvorená v rámci stretnutí výrobcov v rámci Spoločenstva a japonských výrobcov označených ako „Európsko-japonský klub“. Princíp rešpektovania domácich trhov bol označený výrazom „Základné pravidlá“ („Fundamentals“). Komisia tiež zistila, že Základné pravidlá sa skutočne dodržiavali, a že dohoda mala účinky obmedzujúce hospodársku súťaž na spoločnom trhu (odôvodnenie 68 napadnutého rozhodnutia).
- 17 Podľa Komisie táto dohoda patrí pod zákaz vyjadrený v článku 81 ods. 1 ES (odôvodnenie 109 napadnutého rozhodnutia). Komisia preto v článku 1 napadnutého rozhodnutia skonštatovala porušenie tohto ustanovenia a uložila pokuty ôsmim príjemcom napadnutého rozhodnutia.
- 18 Pokiaľ ide o obdobie, počas ktorého dochádzalo k porušovaniu predpisov, Komisia tvrdila, že aj napriek tomu, že Európsko-japonský klub sa schádzal od roku 1977 (odôvodnenie 55 napadnutého rozhodnutia), treba na účely uloženia pokuty za začiatok porušenia stanoviť rok 1990, pretože od roku 1977 do roku 1990 existovali

medzi Spoločenstvom a Japonskom dohody o dobrovoľnom obmedzení vývozu (ďalej len „dobrovoľne obmedzujúce dohody“ odôvodnenie 108 napadnutého rozhodnutia). Podľa Komisie porušovanie predpisov skončilo roku 1995 (odôvodnenia 96 a 97 napadnutého rozhodnutia).

- 19 Pri určení výšky pokuty ôsmim podnikom v napadnutom rozhodnutí Komisia charakterizovala porušenie predpisov ako veľmi závažné, pretože dohoda bola zameraná na ochranu domácich trhov a narušovala tak riadne fungovanie vnútorného trhu (odôvodnenia 161 a 162 napadnutého rozhodnutia). Na druhej strane Komisia poukázala na to, že ročný predaj bezšvíkových ocelových rúrok v štyroch dotknutých členských štátoch predstavoval iba 73 miliónov eur. Vzhľadom na závažnosť porušenia predpisov stanovila Komisia výšku pokuty na 10 miliónov eur každému z týchto ôsmich podnikov. Keďže išlo len o veľké podniky, nepovažovala Komisia za potrebné rozlišovať medzi uvedenými sumami (odôvodnenia 162, 163 a 165 napadnutého rozhodnutia).
- 20 Vzhľadom na to, že porušenie malo len strednodobé trvanie, aplikovala Komisia pri stanovení základu pokuty jednotlivým podnikom desaťpercentné ročné zvýšenie za účasť na porušovaní predpisov vo vzťahu k zistenej sume z titulu závažnosti (odôvodnenie 166 napadnutého rozhodnutia). Berúc do úvahy, že odvetvie ocelových rúr a rúrok postihla dlhotrvajúca kríza, a vzhľadom na to, že od roku 1991 sa situácia v tomto sektore zhoršovala, Komisia znížila uvedené základné sumy o 10 % z dôvodu poľahčujúcich okolností (odôvodnenia 168 a 169 napadnutého rozhodnutia). Nakoniec v zmysle bodu D 2 oznámenia Komisie 96/C 207/04 o neuložení pokuty alebo znížení pokút v prípadoch dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž (Ú. v. ES C 207, 1996, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci“) Komisia znížila pokutu uloženú spoločnosti Vallourec o 40 % a pokutu uloženú spoločnosti Dalmine o 20 % s tým, že zohľadnila skutočnosť, že uvedené podniky v správnom konaní spolupracovali s Komisiou (odôvodnenia 170 až 173 napadnutého rozhodnutia).

- 21 Výška pokuty, ktorá bola uložená každému z dotknutých podnikov a vyplýva z výpočtu vysvetleného v predchádzajúcich dvoch bodoch, je uvedená v článku 4 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 33 nižšie).
- 22 Po druhé v článku 2 napadnutého rozhodnutia Komisia usúdila, že dohody o predaji hladkých rúrok na britskom trhu uzatvorené medzi výrobcami v rámci Spoločenstva predstavujú protiprávne konanie (odôvodnenie 116 napadnutého rozhodnutia). Za toto porušenie však neuložila dodatočnú pokutu, pretože uvedené dohody boli v konečnom dôsledku len prostriedkom na uplatnenie dohodnutého princípu rešpektovania domácich trhov v rámci Európsko-japonského klubu (odôvodnenie 164 napadnutého rozhodnutia).

D — Podstatné skutočnosti uvedené Komisiou v napadnutom rozhodnutí

- 23 Európsko-japonský klub sa schádzal od roku 1977 do roku 1994, približne dvakrát do roka (odôvodnenie 60 napadnutého rozhodnutia). Komisia na základe vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996 zistila, že tieto schôdzky prebiehali 14. apríla 1992 vo Florencii, 23. októbra 1992 v Tokiu, 19. mája 1993 v Paríži, 5. novembra 1993 v Tokiu a 16. marca 1994 v Cannes. Okrem toho Komisia uviedla, že poznámka spoločnosti Vallourec pod názvom „Niekoľko informácií o Európsko-japonskom klube“ zo 4. novembra 1991, uvedená na strane 4350 spisu Komisie, a z 24. júla 1990 pod názvom „Schôdzka uskutočnená 24. júla 1990 so spoločnosťou British Steel“, uvedená na strane 15586 spisu Komisie upresňujú, že schôdzky Európsko-japonského klubu sa konali tiež v rokoch 1989 a 1991.
- 24 Dohoda uzatvorená v rámci Európsko-japonského klubu pozostávala z troch častí: prvou sú Základné pravidlá týkajúce sa rešpektovania domácich trhov (vyššie spomenuté v bode 16), ktoré predstavujú porušenie predpisov uvedených v článku 1

napadnutého rozhodnutia, druhá časť sa týkala stanovenia cien pri výzvach na predloženie ponúk a minimálnych cien pre „zvláštne trhy“ („special markets“), tretia časť bola zameraná na rozdelenie ostatných svetových trhov, s výnimkou Kanady a Spojených štátov amerických, prostredníctvom rozdeľovacieho kľúča („sharing keys“) (odôvodnenie 61 napadnutého rozhodnutia). Pokiaľ ide o existenciu Základných pravidiel, Komisia odôvodňuje svoj záver doloženým súhrnom písomných nepriamych dôkazov uvedených v odôvodnení 62 až 67 napadnutého rozhodnutia a rovnako aj tabuľkou uvedenou v odôvodnení 68 tohto rozhodnutia, z ktorej vyplýva značne vysoký podiel domácich výrobcov, príjemcov napadnutého rozhodnutia, na celkovej predaji rúrok OCTG a produktovodov do Japonska a na domáce trhy štyroch výrobcov v rámci Spoločenstva. Vo všeobecnosti Komisia z uvedeného usúdila, že zmluvné strany skutočne rešpektovali domáce trhy. Pokiaľ ide o dve zostávajúce časti predmetnej dohody, Komisia k nim uviedla dôkazné materiály v odôvodneniach 70 až 77 napadnutého rozhodnutia.

25 Keď roku 1990 mala spoločnosť Corus v úmysle skončiť výrobu hladkých rúrok, výrobcovia v rámci Spoločenstva stáli pred otázkou, ako sa má v rámci vyššie uvedených Základných pravidiel dodržiavať princíp rešpektovania domácich trhov, pokiaľ ide o trh Spojeného kráľovstva. Za týchto okolností spoločnosti Vallourec a Corus zverejnili koncept „Vylepšených základných pravidiel“ („fundamentals improved“), podľa ktorých sa malo zachovať obmedzenie prístupu japonským výrobcom na britský trh a to aj napriek stiahnutiu sa spoločnosti Corus z trhu. Počas júla 1990 sa spoločnosti Vallourec a Corus pri obnovení licenčnej zmluvy o technike rezania závitov VAM dohodli, že spoločnosti Vallourec, Mannesmann a Dalmine budú výhradne zásobovať spoločnosť Corus hladkými rúrkami (odôvodnenie 78 napadnutého rozhodnutia).

26 V apríli 1991 zatvorila spoločnosť Corus továreň v Clydesdale (Spojené kráľovstvo), ktorá zabezpečovala približne 90 % výroby hladkých rúrok. Corus potom uzatvorila zmluvy o zásobovaní hladkými rúrkami so spoločnosťami Vallourec (24. júla 1991), Dalmine (4. decembra 1991) a Mannesmann (9. augusta 1993) (ďalej len „zmluvy o zásobovaní“) na obdobie piatich rokov s tým, že budú konkludentne obnoviteľné s možnosťou výpovede s dvanásťmesačnou výpovednou lehotou. Týmito tromi

zmluvami, ktoré sú uvedené na stranách 12867, 12910 a 12948 spisu Komisie, si každá zo spoločností prideliť zásobovaciu kvótu vyplývajúcu z potrieb spoločnosti Corus stanovenú na 40 % pre Vallourec, 30 % pre Dalmine a 30 % pre Mannesmann (odôvodnenia 79 až 82 napadnutého rozhodnutia), s výnimkou rúrok s malým priemerom.

- 27 Roku 1993 viedli tri skutočnosti k prehodnoteniu zásad fungovania Európsko-japonského klubu. Na prvom mieste išlo o reštrukturalizáciu európskeho oceľarskeho priemyslu. V Spojenom Kráľovstve mala spoločnosť Corus v úmysle zastaviť výrobu závitových bezšvíkových rúrok. V Belgicku, spoločnosť New Tubemeuse (ďalej len „NTM“), ktorej aktivity sa hlavne orientovali na vývoz na Blízky a Ďaleký východ, bola 31. decembra 1993 zlikvidovaná. Na druhom mieste išlo o prístup juhoamerických výrobcov na trh Spoločenstva, ktorý ohrozoval rozdelenie trhu dohodnutý v rámci Európsko-japonského klubu. Po tretie a nakoniec, na svetovom trhu rúrok určených na ťažbu a spracovanie nafty a plynu, sa aj napriek výrazným rozdielom na regionálnej úrovni zaznamenal značný nárast dopytu po zváraných rúrkach (odôvodnenia 83 a 84 napadnutého rozhodnutia).
- 28 V tejto súvislosti sa členovia Európsko-japonského klubu stretli 5. novembra 1993 v Tokiu s úmyslom uzatvoriť novú dohodu o rozdelení trhu s latinskoamerickými výrobcami. Obsah dohody prijatej pri tejto príležitosti bol uvedený v dokumente odovzdanom Komisii 12. novembra 1997 informátorom, ktorý nebol účastníkom konania, a tento obsah dohody sa uvádza na strane 7320 spisu Komisie a obsahuje „rozdeľujúci kľúč“ („sharing key“) (ďalej len „dokument o rozdeľujúcom kľúči“). Podľa výpovede informátora, zdrojom tohto dokumentu bol obchodný zástupca jedného z účastníkov uvedeného stretnutia. Následkom reštrukturalizácie európskeho priemyslu, uzatvorením NTM, získali výrobcovia v rámci Spoločenstva ústupky od japonských a juhoamerických výrobcov, ktorí najviac ťažili zo stiahnutia NTM z vývozných trhov (odôvodnenia 85 až 89 napadnutého rozhodnutia).

- 29 Spoločnosť Corus sa definitívne rozhodla skončiť posledné aktivity s výrobou bezšvíkových rúr a rúrok. Dňa 22. februára 1994 spoločnosť Vallourec prevzala kontrolu nad továrňami spoločnosti Corus zaoberajúcimi sa rezaním závitov a výrobou rúrok, a na tento účel vytvorila spoločnosť Tubular Industries Scotland Ltd (ďalej len „TISL“). Dňa 31. marca 1994 TISL prevzala zmluvy o zásobovaní hladkými rúrkami, ktoré uzatvorila spoločnosť Corus so spoločnosťami Dalmine a Mannesmann. Zmluva uzatvorená so spoločnosťou Mannesmann bola platná ešte 24. apríla 1997. Spoločnosť Dalmine 30. marca 1999 zmluvu o zásobovaní s TISL vypovedala (odôvodnenia 90 až 92 napadnutého rozhodnutia).
- 30 Komisia usúdila, že týmito zmluvami si výrobcovia v rámci Spoločenstva určili zásobovacie kvóty hladkých rúrok pre britský trh, ktorý predstavuje viac ako polovicu spotreby rúrok OCTG v rámci Spoločenstva. Na základe toho dospela Komisia k záveru, že ide o dohodu porušujúcu hospodársku súťaž, ktorá je zakázaná podľa článku 81 ods. 1 ES (pozri vyššie uvedený bod 22).

E — Výrok napadnutého rozhodnutia

- 31 Na základe článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia osem podnikov, ktorým bolo doručené toto rozhodnutie, „... porušili ustanovenia článku 81 ods. 1 Zmluvy ES, tým, že boli stranami dohody, ktorá okrem iného stanovila vzájomné rešpektovanie ich domácich trhov týkajúcich sa bezšvíkových rúr a rúrok OCTG... štandard a [produktovodov projekt] bez zvarov“.
- 32 Článok 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia stanovuje, že porušovanie predpisov v prípade spoločností Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon, Kawasaki a NKK trvalo od roku 1990 do roku 1995. Pokiaľ ide o spoločnosť Corus, tá porušovala predpisy od roku 1990 do februára 1994.

33 Obsah ďalších relevantných ustanovení napadnutého rozhodnutia je nasledujúci:

„Článok 2

1. [Mannesmann], Vallourec..., [Corus] a Dalmine... porušili ustanovenia článku 81 ods. 1 Zmluvy ES tým, že v rámci porušenia predpisov uvedeného v článku 1 uzatvorili zmluvy, v dôsledku ktorých si rozdelili dodávky hladkých rúr a rúrok OCTG pre [Corus] (od roku 1994 Vallourec).

2. [Corus] porušoval predpisy od 24. júla 1991 do februára 1994. [Vallourec] porušoval predpisy od 24. júla 1991 do 30. marca 1999. [Dalmine] porušoval predpisy od 4. decembra 1991 do 30. marca 1999. [Mannesmann] porušoval predpisy od 9. augusta 1993 do 24. apríla 1997.

...

Článok 4

Podnikom uvedeným v článku 1 boli z dôvodu porušenia predpisov uvedených v tom istom článku uložené nasledujúce pokuty:

1. [Mannesmann]

13 500 000 eur

2. Vallourec...	8 100 000 eur
3. [Corus]	12 600 000 eur
4. Dalmine...	10 800 000 eur
5. Sumitomo...	13 500 000 eur
6. Nippon...	13 500 000 eur
7. Kawasaki...	13 500 000 eur
8. NKK...	13 500 000 eur

...“

F — *Konanie pred Súdom prvého stupňa*

³⁴ Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK, Nippon, Kawasaki a Sumitomo podali v období medzi 28. februárom 2000 a 3. aprílom 2000 do kancelárie Súdu prvého stupňa sedem žalôb proti napadnutému rozhodnutiu.

³⁵ Troma uzneseniami z 23. apríla 2002 Dozorný úrad EZVO vo veciach T-68/00, T-71/00 a T-78/00 v súlade s článkom 116 ods. 6 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa vstúpil do konania ako vedľajší účastník konania na podporu tvrdení Komisie.

- 36 Uznesením z 18. júna 2002 po vypočutí účastníkov konania rozhodol Súd prvého stupňa na účely ústneho konania o spojení siedmich vecí a tiež o spojení štyroch vecí predložených japonskými žalobcami (T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00) na účely rozsudku v súlade s článkom 50 rokovacieho poriadku. Po tomto spojení sa v kancelárií tajomníka Súdu prvého stupňa mohli žalobcovia v týchto siedmich veciach oboznámiť so všetkými spismi súvisiacimi s uvedeným konaním. Rovnako sa prijali opatrenia zaisťujúce priebeh konania.
- 37 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (druhá komora) rozhodol otvoriť ústnu časť konania. Účastníci konania vrátane Dozorného úradu EZVO ako vedľajšieho účastníka konania vo veciach T-68/00, T-71/00 a T-78/00, predniesli svoje prejavy a odpovedali na otázky položené Súdom prvého stupňa na pojednávaní, ktoré sa konalo 19., 20. a 21. marca 2003.

Návrhy účastníkov konania

- 38 Vo veci T-67/00 spoločnosť NKK navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil napadnuté rozhodnutie v časti, ktorá sa jej týka,

- zrušil jej uloženú pokutu,

- subsidiárne, v prípade, že napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť budú potvrdené, znížil výšku jej uloženej pokuty,

- zaviazal Komisiu nahradiť trovy konania,

- urobil nevyhnutné kroky na to, aby rozhodnutie Súdu prvého stupňa bolo skutočne vykonané.

39 Vo veci T-68/00 spoločnosť Nippon navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil napadnuté rozhodnutie v časti, ktorá sa jej týka,

- zrušil, prípadne znížil výšku jej uloženej pokuty,

- zaviazal Komisiu nahradiť trovy konania.

40 Vo veci T-71/00 spoločnosť Kawasaki navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil napadnuté rozhodnutie,

- subsidiárne, znížil výšku jej uloženej pokuty,

— zaviazal Komisiu nahradiť trovy konania.

41 Vo veci T-78/00 spoločnosť Sumitomo navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil články 1 až 5 napadnutého rozhodnutia v časti, ktorá sa jej týka,

— subsidiárne zrušil článok 4 napadnutého rozhodnutia v časti, v ktorej je spoločnosti Sumitomo uložená pokuta vo výške 13,5 milióna eur a stanovil pokutu, ktorá je podstatne nižšia,

— zaviazal Komisiu nahradiť trovy konania.

42 Komisia vo všetkých štyroch prípadoch navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu nahradiť trovy konania.

Dosah splnutia spoločností Kawasaki a NKK

- 43 Samostatnými listami z 9. mája 2003 spoločnosti NKK a Kawasaki v súvislosti s koncentráciou týkajúcou sa dvoch skupín, ku ktorým patrili, informovali Súd prvého stupňa o tom, že zmenili svoje obchodné meno a že teraz sa nazývajú JFE Steel Corp. Na základe dokumentov preukazujúcich zmenu ich mena, ktoré boli pripojené k ich listom, kancelária Súdu prvého stupňa vyzvala týchto dvoch žalobcov a Komisiu, aby objasnili situáciu vyplývajúcu z tejto koncentrácie. Od žalobcov boli odpovede doručené listami z 11. septembra 2003 a od Komisie listom z 22. septembra 2003.
- 44 Z týchto dokumentov a odpovedí vyplýva, že spoločnosť Kawasaki zmenila svoje obchodné meno a stala sa spoločnosťou JFE Steel Corp. Ďalej je potrebné uviesť, že spoločnosť NKK zmenila svoje obchodné meno a stala sa spoločnosťou JFE Engineering Corp. Vo svojich listoch z 11. septembra 2003 však títo dvaja žalobcovia uviedli, že práva a povinnosti spoločnosti NKK prešli na spoločnosť JFE Steel Corp.
- 45 Je potrebné podotknúť, že súdne orgány Spoločenstva môžu, okrem iného, vziať na vedomie zmenu obchodného mena účastníka konania.
- 46 Navyše ustálená judikatúra pripúšťa, že v žalobe o neplatnosť podanej adresátom rozhodnutia môže pokračovať právny nástupca (ďalej len „nástupca“), osobitne v prípade smrti fyzickej osoby alebo zániku právnickej osoby, ak všetky práva a povinnosti zaniknutej spoločnosti prešli na nástupcu (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 20. októbra 1983, Gutmann/Komisia, 92/82, Zb. s. 3127, bod 2, a z 23. apríla 1986, Les Verts/Parlament, 294/83, Zb. s. 1339, body 13 až 18).

Je potrebné uviesť, že v takejto situácii nástupca celého podniku *ipso iure* nahrádza svojho predchodcu ako adresát napadnutého rozhodnutia.

- 47 Na druhej strane nemá sudca Spoločenstva právomoc vo veciach žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES, a to dokonca ani pri výkone svojej plnej rozhodovacej právomoci podľa článku 229 ES, aby zmenil rozhodnutie inštitúcie Spoločenstva, pokiaľ ide o pokuty, tým, že nahradí tohto adresáta inou fyzickou alebo právnickou osobou, ak tento adresát naďalej existuje. Táto právomoc prináleží predovšetkým tomu orgánu, ktorý dané rozhodnutie prijal. Preto, ak príslušný orgán už rozhodol a tým potvrdil totožnosť osoby, ktorej má byť rozhodnutie adresované, neprináleží Súdu prvého stupňa, aby túto osobu nahradil inou.
- 48 Je preto potrebné uviesť, že žalobu podanú osobou ako adresátom rozhodnutia s cieľom domáhať sa svojich práv v rámci žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES a/alebo návrhu na zmenu tohto rozhodnutia podľa článku 229 ES nemožno previesť na tretiu osobu, ktorá nie je týmto adresátom. Ak by takýto prevod bol povolený, existoval by nesúlad medzi stavom, na základe ktorého bola žaloba podaná, a stavom, v akom sa v nej bude pokračovať. Takýto prevod by navyše vyvolal nesúlad medzi totožnosťou adresáta aktu a totožnosťou osoby vystupujúcou v konaní ako adresát.
- 49 V tejto súvislosti je potrebné ďalej uviesť, že rozhodnutie, akým je napadnuté rozhodnutie, i keď vydané a zverejnené vo forme jedného rozhodnutia, je potrebné vidieť ako súhrn jednotlivých rozhodnutí určujúcich, že každý z adresátov je vinný z porušenia alebo porušení, z ktorých bol obvinený, a ak je to primerané, ukladá sa mu pokuta. Táto zásada vyplýva zo spojeného výkladu rozsudku Súdu prvého stupňa z 10. júla 1997, *AssiDomän Kraft Products a i./Komisia*, T-227/95, Zb. s. II-1185, bod 56, a rozsudku Súdneho dvora v odvolacom konaní zo 14. septembra 1999, *Komisija/ AssiDomän Kraft Products a i.*, C-310/97 P, Zb. s. I-5363, bod 49. Preto v tomto

prípade spoločnosť NKK bola a naďalej zostáva adresátom rozhodnutia, ktoré jej bolo adresované, pričom spoločnosť Kawasaki je adresátom právne samostatného rozhodnutia obsiahnutého v rovnakom právnom akte.

- 50 Nakoniec je pravdou, že osoba, ktorá nesie zodpovednosť za podnik, môže v štádiu správneho konania pred Komisiou na základe vyhlásenia prevziať zodpovednosť za veci, ktoré sa vytykajú osobe, ktorá je skutočne zodpovedná, aj keď v podstate zodpovednosť nesie právnická alebo fyzická osoba, ktorá viedla predmetný podnik v čase porušenia (pozri v tomto zmysle, aj keď v odvolacom konaní, rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, T-45/98 a T-47/98, Zb. s. II-3757, body 57 a 62). Z ustanovení uvedených v bodoch 46 až 49 vyššie je zrejmé, že takéto vyhlásenie nemôže mať vplyv na zmenu totožnosti adresáta rozhodnutia Komisie, ak takéto rozhodnutie už bolo prijaté, alebo na zmenu žalobcu v konaní o neplatnosť takéhoto rozhodnutia, ak takáto žaloba už bola podaná.
- 51 Za týchto okolností je možné vziať na vedomie zmenu obchodného mena spoločnosti Kawasaki na JFE Steel Corp. s tým, že spoločnosť NKK má teraz obchodné meno JFE Engineering Corp. Nie je však možné nahradiť spoločnosť JFE Engineering Corp. spoločnosťou JFE Steel Corp. vo veci T-67/00 bez ohľadu na účinky, aké môžu vzniknúť na základe japonského práva pri dohode o splynutí, ktorú uzatvorili tieto dve spoločnosti. Na základe toho spoločnosť JFE Steel Corp. (ďalej len „JFE-Kawasaki“) zostáva žalobcom vo veci T-71/00 a spoločnosť JFE Engineering Corp. (ďalej len „JFE-NKK“) zostáva žalobcom vo veci T-67/00.

Právny stav

A — O žalobe o neplatnosť napadnutého rozhodnutia, osobitne jeho článku 1

- 52 Japonskí žalobcovia predložili 13 samostatných žalobných dôvodov na zrušenie, pričom niektoré sú spoločné pre všetkých alebo aspoň pre niektorých z nich.

1. *O prvom žalobnom dôvode: Komisia dostatočne právne nepreukázala existenciu porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia*

53 Žalobný dôvod je predložený všetkými štyrmi japonskými žalobcami.

a) Tvrdenia účastníkov konania

54 Japonskí žalobcovia sa vyjadrili k získaniu dôkazov o údajnom porušení článku 81 ods. 1 ES. Žalobný dôvod sa týka veci samej a delí sa na tri časti.

55 Po prvé, japonskí žalobcovia tvrdia, že neprítomnosť japonských predajov na európskych onshore trhoch je možné vysvetliť objektívnymi obchodnými podmienkami a tým, že existencia údajnej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž je nezlučiteľná s ich značnými dodávkami predmetných výrobkov na trh, ktorý je časťou kontinentálneho šelfu v Severnom mori a ktorý je využívaný Spojeným kráľovstvom (ďalej len „offshore trh Spojeného kráľovstva“ alebo „britský offshore trh“), takže porušenie, ktorého sa mali japonskí žalobcovia dopustiť, nemohlo mať v žiadnom prípade protisúťažné účinky. Po druhé, dôkaz predložený Komisiou nepreukazuje existenciu údajnej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž a za predpokladu, že by takáto dohoda naozaj existovala, tento dôkaz nepreukazuje účasť japonských žalobcov na nej. Po tretie, analýza Komisie týkajúca sa cieľov zmlúv na dodávku hladkých rúr uzavretých európskymi výrobcami, ktorí sa dopustili porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia, je nesprávna. Táto analýza takisto potvrdzuje, že tvrdenie Komisie týkajúce sa účasti japonských žalobcov na porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia je nepodložené.

Úvodné poznámky

- 56 Spoločnosti Sumitomo a JFE-NKK tvrdia, že dôkazné bremeno týkajúce sa všetkých častí porušenia spočíva na Komisii (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Sir Gordon Slynn v súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora zo 7. júna 1983, *Musique diffusion française/Komisia*, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, 1914, rozsudky Súdneho dvora zo 17. decembra 1998, *Baustahlgewebe/Komisia*, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, bod 58, a z 8. júla 1999, *Komisia/Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, bod 86). Preto ak existuje pochybnosť, musí byť daná v prospech podnikov, ktoré sa mali dopustiť porušenia (rozsudky Súdneho dvora zo 16. decembra 1975, *Suiker Unie a i./Komisia*, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Zb. s. 1663, body 203, 304, 359 a 363; zo 14. februára 1978, *United Brands/Komisia*, 27/76, Zb. s. 207, bod 265, návrhy, ktoré predniesol sudca Vesterdorf vykonávajúci funkciu generálneho advokáta, súvisiace s rozsudkom Súdu prvého stupňa z 24. októbra 1991, *Rhône-Poulenc/Komisia*, rozsudok, T-1/89, Zb. s. II-867, II-869, II-954). Komisia je tak povinná preukázať všetky skutočnosti, ktoré spochybňujú (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Darmon, súvisiace s rozsudkom Súdneho dvora z 31. marca 1993, *Ahlström Osakeyhtiö a i./Komisia* („*Celulóza II*“), C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Zb. s. I-1307, I-1445, bod 195). Naopak, tam kde je žalobca schopný preukázať, že existuje pochybnosť týkajúca sa zistenia Komisie o tom, že došlo k porušeniu, má to stačiť na zrušenie rozhodnutia obsahujúceho takéto zistenie (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Sir Gordon Slynn, súvisiace s rozsudkom *Musique diffusion française a i./Komisia*, už citované, s. 1931).
- 57 Navyše, na účel preukázania porušenia musí, podľa japonských žalobcov, Komisia predložiť presné a zhodujúce sa dôkazy na vyvolanie jasného presvedčenia o tom, že došlo k porušeniu predpisov (rozsudky Súdneho dvora z 28. marca 1984, *CRAM a Rheinzink/Komisia*, 29/83 a 30/83, Zb. s. 1679, bod 20; *Celulóza II*, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 127; rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, *SIV a i./Komisia*, T-68/89, T-77/89 a T-78/89, Zb. s. II-1403, osobitne body 193 až 195, 198 až 202, 205 až 210, 220 až 232, 249 až 250 a 322 až 328, a zo 6. júla 2000, *Volkswagen/Komisia*, T-62/98, Zb. s. II-2707, body 43 a 72). Predložený dôkaz musí, okrem iného, preukázať, že údajné porušenia spôsobili značné obmedzenie hospodárskej súťaže v zmysle článku 81 ods. 1 ES. Túto požiadavku nie je potrebné splniť vtedy, keď je možné podať prijateľné vysvetlenie údajného porušenia, ktoré viedlo k porušeniu pravidiel Spoločenstva týkajúcich sa hospodárskej súťaže

(rozsudok CRAM a Rheinziink/Komisía, už citovaný, body 16 a nasl., a rozsudky Súdu prvého stupňa z 21. januára 1999, Riviera Auto Service a i./Komisia, T-185/96, T-189/96 a T-190/96, Zb. s. II-93, bod 47, a Volkswagen/Komisía, už citovaný).

- 58 Predložené dôkazy musia byť, ako je uvedené vyššie, presné a zhodujúce sa so všetkými časťami daného porušenia, osobitne s tými, ktoré sa týkajú totožnosti účastníkov a ich účasti na porušení (rozsudky Celulóza II, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 69, a Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 87, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Buchmann/Komisía, T-295/94, Zb. s. II-813, bod 121), príslušných výrobkov alebo služieb (rozsudky Suiker Unie a i./Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, body 301 až 304, a SIV a i./Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie, body 175 až 194 a 324), obmedzení dohodnutých účastníkmi (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Enso-Gutzei/Komisía, T-337/94, Zb. s. II-1571, body 102 až 150) a trvania porušenia (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 7. júla 1994, Dunlop Slazenger/Komisía, T-43/92, Zb. s. II-441, bod 79, a Volkswagen/Komisía, už citovaný v bode 57 vyššie, bod 188). Komisia musí, pokiaľ ide o trvanie porušenia, predložiť buď priamy, alebo dostatočne nový, inými slovami súčasný dôkaz.
- 59 Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že na základe rozsudku Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Enso Española/Komisía (T-348/94, Zb. s. II-1875 body 160 až 171), sa Komisia musí opierať o skutočný dôkaz a nie iba o obsah a predmet stretnutí, na ktorých sa mali účastníci predmetnej dohody zúčastniť.
- 60 Komisia tvrdí, že skutočnosti, ktoré predložili japonskí žalobcovia a ktoré stavajú tvrdenia Komisie do iného svetla, nemôžu mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia. Tvrdenia predložené spoločnosťou JFE-NKK opierajúce sa o rozsudky CRAM a Rheinziink/Komisía, už citovaný v bode 57 vyššie, a Celulóza II, už citovaný v bode 56 vyššie, body 126 a 127, sa môžu použiť len vtedy, ak je rozhodnutie

Komisie založené len na domnienke, že uvedené skutočnosti nemôžu byť dokázané inak, než len na základe úmyslu podnikov. Toto však nie je tento prípad.

- 61 Pokiaľ ide o tvrdenie, že Komisia musí na účel vylúčenia všetkých pochybností preukázať existenciu porušenia, Komisia tvrdí, že neexistuje žiadny podklad, z ktorého by jej táto povinnosť vyplývala. V tomto zmysle je potrebné uviesť, že v rozsudku Celulóza II, už citovanom v bode 56 vyššie, nebol výklad generálneho advokáta Darmona v jeho návrhoch súvisiacich s týmto rozsudkom, ktorý sa týka presného a zhodujúceho sa dôkazu, Súdnym dvorom prijatý. Podobne, v rozsudku Súdu prvého stupňa z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschaapij a i./Komisia, nazývaný „PVC II“ (T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931), Súd uprednostnil všeobecné určenie, či predmetné dôkazy boli dostatočné na preukázanie existencie daného porušenia. Osobitne, pokiaľ ide o dĺžku trvania porušenia, na účel preukázania existencie porušenia sa nevyžaduje presnosť a zhodnosť dôkazov, ale tie slúžia výlučne na určenie, v akom rozsahu má byť vzhľadom na túto dĺžku upravená výška pokuty. V každom prípade, presný dátum začatia porušenia nie je v danom prípade relevantný, i keď nastalo pred rokom 1990, keďže Komisia pri stanovení výšky pokuty nebrala do úvahy porušenie pred týmto dátumom.

K prvej časti žalobného dôvodu: nesúladi medzi existenciou údajnej dohody a situáciou na britskom offshore trhu a situáciou na iných európskych trhoch

- 62 Japonskí žalobcovia v podstate tvrdia, že existencia obchodných prekážok predstavuje spoľahlivé vysvetlenie neexistencie japonských predajov na európskych trhoch, pokiaľ ide o výrobky uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Keďže odôvodnenie Komisie je založené na predpoklade, že táto neexistencia nemôže byť vysvetlená inak, než spoločným postupom strán predmetnej dohody; v súlade

s ustanovením uvedeným v rozsudkoch CRAM a Rheinzink/Komisía, už citovaný v bode 57 vyššie, bod 16; Celulóza II, už citovaný v bode 56 vyššie, body 126 a 127, a PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, bod 725, má byť napadnuté rozhodnutie zrušené.

- 63 Podľa žalobcov existuje základný rozpor medzi tvrdením, podľa ktorého boli japonskí výrobcovia zmluvnými stranami dohody, na základe ktorej sa zaviazali, že sa vzdávajú zásobovania európskych trhov a ich skutočným správaním sa na týchto trhoch. V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, preskúmanie spôsobu obchodovania medzi Japonskom a Európou preukazuje, že japonskí výrobcovia výrazne súťažili s európskymi výrobcami na offshore trhoch, predovšetkým na trhoch Veľkej Británie a Nórska, ktoré tvoria jediné trhy, ktoré sú z pohľadu japonských výrobcov dôležité, a to z objektívnych dôvodov obchodnej povahy. Navyše, dopyt na offshore trhu Spojeného kráľovstva sa týkal hlavne rúrok OCTG prémium a nie rúrok OCTG štandard, ktoré sú uvedené v napadnutom rozhodnutí. Komisia nakoniec nesprávne posúdila a kvalifikovala skutkové skutočnosti tým, že v článku 1 napadnutého rozhodnutia stanovila existenciu porušenia, tak vo vzťahu k európskym offshore trhom, ako aj k európskym onshore trhom.
- 64 V tejto súvislosti si spoločnosť Nippon kladie otázku, či vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je pravdepodobné, že japonskí výrobcovia súhlasili s dohodou s európskymi výrobcami, na základe ktorej im bolo zakázané predávať ich výrobky na európskych trhoch. Spoločnosti JFE-Kawasaki a Sumitomo uvádzajú, že na základe tabuľky uvedenej v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia žiadny z domácich výrobcov nedosiahol na svojom vnútroštátnom trhu rúrok OCTG a produktovodov podiel 100 %. Na trhu Spojeného Kráľovstva sa dovozy týchto výrobkov pohybovali medzi 16 % a 22 %. V odpovedi na tvrdenie Komisie, na základe ktorého je táto skutočnosť vysvetlená osobitným postavením trhu Spojeného kráľovstva, ktorý je na základe Základných pravidiel považovaný za „čiastočne chránený“ (majúci obmedzenú ochranu), spoločnosť JFE-NKK namieta, že z vyššie uvedenej tabuľky vyplýva, že francúzsky trh, ktorý nemal takéto postavenie, bol menej chránený roku 1991 a porovnateľne chránený roku 1994. Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že skutočnosť, že japonskí výrobcovia počas niekoľkých rokov trvania porušenia určeného Komisiou vôbec nepredávali výrobky uvedené v napadnutom

rozhodnutí na určitých európskych trhoch, je možné vysvetliť predovšetkým výkyvmi v predaji týchto výrobkov, ktorých spotreba veľmi závisela od činnosti v naftárskom a plynárenskom priemysle.

- 65 Spoločnosť Sumitomo výslovne uznáva, že jej tvrdenia týkajúce sa účinkov predmetnej dohody sú v danom žalobnom dôvode relevantné iba vtedy, ak Súd prvého stupňa dospel k záveru, že Komisia z právneho hľadiska dostatočne nepreukázala existenciu porušenia na základe dokumentov a vyhlásení, o ktoré sa v napadnutom rozhodnutí opiera. V tejto súvislosti spoločnosť Sumitomo tvrdí, že Komisia sa opiera predovšetkým o cieľ dohody a iba podporne na jej účinky.
- 66 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie založené na bode 1088 rozsudku Súdu prvého stupňa z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, nazývaný „Cement“, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, podľa ktorého je porušenie veľmi závažné vtedy, ak spočíva v dohode smerujúcej k vylúčeniu hospodárskej súťaže na trhu, na ktorom už je malá hospodárska súťaž, spoločnosť JFE-Kawasaki zdôrazňuje, že okolnosti daného prípadu sú veľmi odlišné od skutkovej podstaty tohoto rozsudku. V danom prípade vzhľadom na existenciu štyroch veľkých výrobcov Spoločenstva existovala v rámci Európy prinajmenšom na štrukturálnej úrovni silná hospodárska súťaž, a preto akákoľvek potenciálna hospodárska súťaž zo strany Japoncov by bola zanedbateľná. Naproti tomu vo veci v rozsudku Cement, už citovaný, existovalo mnoho zatvorených geografických monopolov.
- 67 Spoločnosť JFE-Kawasaki tvrdí, že vzhľadom na odôvodnenia 61 až 77 samotného napadnutého rozhodnutia sa Základné pravidlá neaplikovali na offshore trh Spojeného kráľovstva a ani na offshore trhy Spoločenstva. Osobitne z odôvodnenia 62 napadnutého rozhodnutia je zjavné, že sa Základné pravidlá vzťahovali na situácie, ktoré existovali na domácich trhoch, pričom pokiaľ ide o offshore trh Spojeného kráľovstva, ten využíval osobitné postavenie „čiastočne chránený“ alebo majúci „obmedzenú ochranu“. Tvrdenie uvedené v odôvodnení 102

napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého sa zmluvné strany museli vzdať dodávok predmetných rúr na domáce trhy, je nezlučiteľné s hybridným postavením, ktoré sa pripisuje offshore trhu Spojeného kráľovstva na základe odôvodnenia 62.

- 68 Dodávky bezšvíkových oceľových rúrok z Japonska na offshore trh Spojeného kráľovstva sú charakteristické svojím trvaním a veľkým rozsahom. Spoločnosť Nippon sa v tejto súvislosti opiera o tabuľku uvedenú v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia, z ktorej vyplýva, že japonskí žalobcovia doviezli na trh Spojeného kráľovstva veľké množstvo bezšvíkových oceľových rúrok. Skutočnosť, že tieto číselné údaje sa vzťahujú na všetky druhy oceľových rúrok a nie iba na údaje uvedené v napadnutom rozhodnutí, neovplyvňuje ich rozsah a vyplýva jednoducho zo skutočnosti, že títo výrobcovia dodávali na kontinentálny šelf Spojeného kráľovstva veľa druhov rúrok — rúrky OCTG štandard, závitové rúry a rúrky OCTG prémium. Spoločnosť Nippon sa ďalej opiera o vývozy vyčíslené japonskými colnými úradmi za obdobie od roku 1988 do roku 1996 a na štatistiky vydané zväzom japonských vývozcov železa a ocele za obdobie od roku 1977 do roku 1987, ktoré potvrdzujú, že takáto hospodárska súťaž existovala. Spoločnosť Sumitomo takisto tvrdí, že predaje jej rúrok na trhoch Európskeho spoločenstva, osobitne na trhu kontinentálneho šelfu Spojeného kráľovstva boli významné a na podporu tohto tvrdenia predkladá dôkazy. Spoločnosť Nippon osobitne popiera číselný údaj 230 000 ton, ktorý uvádza Komisia, ako priemerný ročný predaj hladkých rúr členov Európsko-japonského klubu na daných trhoch Spoločenstva. Celkové predaje uskutočnené všetkými členmi tohto klubu dosiahli 71 000 ton hladkých rúr ročne. Pokiaľ ide o spoločnosť JFE-NKK, tá odkazuje na podrobné číselné údaje, ktoré poskytla Komisii v odpovedi na jej žiadosť o poskytnutie informácií a z ktorých vyplýva, že počas obdobia určeného ako trvanie porušenia sa nevzdala predaja rúrok na európskych trhoch. Spoločnosť JFE-Kawasaki tvrdí, že aj keď jej predaje zostali na všetkých európskych trhoch minimálne, vyvinula veľké úsilie na ich realizáciu, osobitne na offshore trhu Spojeného kráľovstva.

69 Existencia silnej hospodárskej súťaže zo strany japonských výrobcov, osobitne na trhu Spojeného kráľovstva, je výslovne preukázaná listinnými dôkazmi, ktoré zhromaždila Komisia počas jej vyšetrovania uskutočneného u európskych výrobcov. Osobitne dokument uvedený na strane 4902 spisu Komisie pod názvom „Poznámka pre predsedov“ zdôrazňuje „súčasnú agresivitu [Japoncov], pokiaľ ide o rúrky OCTG“ a päť poznámok vyhotovených spoločnosťou Vallourec (poznámka z 23. marca 1990 uvedená na strane 15622 spisu Komisie pod názvom „Úvahy o obnovení zmluvy VAM“ (ďalej len „Úvahy o zmluve VAM“), poznámka z 2. mája 1990 uvedená na strane 15610 spisu pod názvom „Strategické úvahy o vzťahoch VLR“ (ďalej len „Strategické úvahy“), poznámka z 1. júna 1990 uvedená na strane 15591 spisu pod názvom „Obnovenie zmluvy VAM BSC“, poznámka zo stretnutia z 24. júla 1990 a nakoniec poznámka zo stretnutia so spoločnosťou Corus uvedená na strane 15596 spisu pod názvom „Rozhovory s BSC“) — všetky potvrdzujú, že spoločnosť Vallourec považovala predaje japonských výrobcov na offshore trhu Spojeného kráľovstva za veľmi závažné. Podobne, fax od spoločnosti Mannesmann zo 16. augusta 1993 uvedený na strane 2493 spisu Komisie uvádza, že japonská súťaž v oblasti cien mala za následok, že pre spoločnosť Mannesmann bolo bezvýznamné dávať v určitých konaniach ponuky.

70 Z listu zo 6. júna 1994 výboru pre vzťahy v oblasti ocelových rúrok Európskeho spoločenstva adresovaného Komisii, uvedeného na strane 5243 spisu Komisie (ďalej len „list výboru pre vzťahy zo 6. júna 1994“), a z poznámok zo stretnutia výboru pre vzťahy uskutočneného 24. augusta 1994, uvedených na strane 5103 spisu, je navyše zrejmé, že európski výrobcovia považovali japonské spoločnosti za agresívnych konkurentov a že rozsah ich predajov ohrozuje ich postavenie na offshore trhoch členských štátov Spoločenstva. Poznámky výboru pre vzťahy zo stretnutia uskutočneného 24. augusta 1994 takisto preukazujú, že japonskí výrobcovia dosiahli podiel vo výške 25 % na offshore trhoch Spoločenstva a Faerských ostrovoch s rúrkami OCTG (všetkých druhov ocele) a podiel 34 % na offshore trhoch Spoločenstva a Nórska s ocelovými OCTG rúrkami. Spoločnosť Sumitomo sa na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého boli japonské dovozy veľkého rozsahu, opiera tiež o fax Európskeho združenia výrobcov rúr (pôvodne výbor pre vzťahy v oblasti ocelových rúrok Spoločenstva) z 5. októbra 1994 (uvedeného na strane 4723 spisu Komisie) a na nedatovaný list adresovaný pánovi Largeovi, splnomocnencovi Komisie (strana 4725 spisu). Podobne, vyhlásenia európskych výrobcov — osobitne odpovede spoločnosti Dalmine z 29. mája 1997 na otázky položené

Komisiou na základe článku 11 nariadenia č. 17 (uvedené na strane 15162 spisu Komisie, ďalej len „odpovede spoločnosti Dalmine z 29. mája 1997“) a odpovede spoločnosti Corus z 13. augusta 1997 (strana 11916 spisu, ďalej len „odpovede spoločnosti Corus“) potvrdzujú toto stanovisko. Osobitne, odpovede spoločnosti Corus poukazujú na skutočnosť, že sa japonskí výrobcovia zameriavali na offshore trh Spojeného kráľovstva. Spoločnosť Nippon zdôrazňuje, že na základe dokumentu pod názvom „g) Japonci“, uvedeného na strane 4909 spisu Komisie a vyhotoveného jedným z európskych podnikov, „osobitne spoločnosť Nippon Steel sa stávala stále viac agresívnejšou v oblasti kontinentálneho šelfu [Spojeného kráľovstva]“.

- 71 Skutočnosť, na základe ktorej japonskí výrobcovia predali na offshore trhu Spojeného kráľovstva veľké množstvo ocelových rúrok, osobitne rúrok OCTG prémium a produktovodov „projekt“, bez toho, aby predali veľké množstvo týchto výrobkov na onshore trhoch členských štátov Spoločenstva, bola podľa japonských výrobcov — na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia — úplne logická a zlučiteľná s neexistenciou predmetnej dohody. Predmetné výrobky, pokiaľ sú určené na offshore použitie, majú osobitne vysokú kvalitu a cenu. Okrem toho, je pre zahraničných výrobcov oveľa ľahšie súťažiť s domácimi výrobcami, pokiaľ ide o rozdielne výrobky, akými sú rúrky OCTG prémium, ako so štandardnými výrobkami, akými sú rúrky OCTG štandard.
- 72 Kontinentálny šelf Severného mora, osobitne offshore trh Spojeného kráľovstva, predstavuje, ako to dokazuje dokument „g) Japonci“, najväčšiu časť európskeho trhu s ocelovými rúrkami. Onshore trhy Spojeného kráľovstva s týmito výrobkami sú preto pomerne obmedzené a nie sú veľmi rentabilné. Okrem toho, podmienky hospodárskej súťaže, ktoré platia na britskom offshore trhu, sú veľmi rozdielne od podmienok, ktoré existujú na onshore trhoch Spoločenstva. Japonské predaje na onshore trhoch Spoločenstva boli v skutočnosti znevýhodnené kumulatívnym účinkom určitého množstva obchodných prekážok, z ktorých väčšina neexistovala na britskom offshore trhu. Komisia túto skutočnosť nezobrala v napadnutom rozhodnutí do úvahy, a teda nerozlišovala medzi offshore trhmi a onshore trhmi.

Spoločnosť Nippon tvrdí, že onshore trhy, pokiaľ sa berú do úvahy ako celok, boli vzhľadom na tieto prekážky pre japonských výrobcov prakticky zatvorené. Táto skutočnosť je podľa spoločnosti Sumitomo, pokiaľ ide o rúrky OCTG štandard, preukázaná listom spoločnosti, ktorá kupuje tieto výrobky a ktorá potvrdila, že japonskí výrobcovia jej tieto výrobky ponúkli na predaj, ale že cena nebola zaujímavá a dodacie lehoty boli dlhšie než lehoty, ktoré poskytovali európski výrobcovia. Podľa spoločnosti Sumitomo sa odkaz na japonských dodávateľov na internetovej stránke tejto spoločnosti — o ktorý sa Komisia opiera — týka rúrok OCTG prémium, a nie rúrok OCTG štandard.

73 Pokiaľ ide o prekážky dovozu japonských rúrok do Európskeho spoločenstva, japonskí žalobcovia po prvé tvrdia, že zvyčajná obchodná politika Spoločenstva, ktorá mala chrániť európsky trh, osobitne prostredníctvom samoobmedzujúcich dohôd uzavretých medzi Komisiou a japonskou vládou, predstavuje takúto prekážku. Základným cieľom tejto politiky bolo zachovanie existujúcej obchodnej výmeny. Japonskí žalobcovia v danom prípade tvrdia, že bezšvíkové rúrky na onshore trh Spoločenstva, v čase platnosti týchto samoobmedzujúcich dohôd, nevyvážali, alebo že ich vyvážali len vo veľmi malom množstve a že v dôsledku tejto politiky boli od vývozu svojich výrobkov na tieto trhy odradení.

74 Prvá samoobmedzujúca dohoda týkajúca sa oceľových rúrok bola prakticky uzavretá v marci 1978. Posledná dohoda obnovujúca samoobmedzujúce záväzky z decembra 1989 mala zostať platnou do konca roku 1990. V odôvodnení 134 napadnutého rozhodnutia Komisia samotná uviedla, že tieto dohody odradili japonských výrobcov od dovozu ich oceľových rúrok do Európy pred rokom 1990. Preto aj možnosť prejavu spoločného úmyslu, ktorý v zmysle rozsudkov Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, Thyssen Stahl/Komisia (T-141/94, Zb. s. II-347, bod 262), a Cement, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 917, bola vylúčená, pokiaľ ide o japonských žalobcov počas obdobia platnosti samoobmedzujúcich dohôd, vylúčená. Spoločnosť JFE-NKK dodáva, že Komisia samotná podporila japonských

výrobcov v tom, aby prijali obchodnú politiku, ktorá je im teraz vytýkaná, a okrem toho tiež nepredložila dôkaz o dátume, kedy sa samoobmedzujúce dohody skončili. Japonskí žalobcovia sa na účel odôvodnenia svojich návrhov na zníženie pokút opierajú o predĺženú platnosť samoobmedzujúcich dohôd (pozri body 136 a nasl. a 511 až 513 nižšie).

- 75 Po druhé, japonskí výrobcovia ocelových rúrok boli od vývozu na onshore trhy Spoločenstva s bezšvíkovými ocelovými rúrkami odradení, pretože na základe Spoločného colného sadzovníka čelili vysokým clám. V období od roku 1977 do roku 1994 neboli clá uvalené na dovoz bezšvíkových ocelových rúrok na onshore trhy Spoločenstva nikdy nižšie ako 9 %. Tvrdenie uvedené v odôvodnení 138 napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého zobrala Komisia túto skutočnosť do úvahy, nevysvetľuje dôvod, podľa ktorého Komisia nemôže považovať túto skutočnosť za prekážku japonských predajov. Spoločnosť Sumitomo v tejto súvislosti tvrdí, že latinskoamerickí výrobcovia mali v rámci všeobecného preferenčného systému nižšie clá. Takisto počas trvania porušenia určeného Komisiou malo niekoľko dohôd o voľnom obchode uzavretých s krajinami strednej a východnej Európy odstrániť clá uvalené na oceliarske výrobky z týchto krajín. Dovozy z týchto krajín tak boli voči japonským dovozom zvýhodnené.
- 76 Po tretie, náklady na prepravu, a pokiaľ ide o rúrky určené na onshore použitie, náklady týkajúce sa ich naloženia, vyloženia v prístave určenia v Spoločenstve, ako i preprava po mori alebo po súši do miesta určenia zväčšili vo vzťahu k európskym výrobcom súťažnú nevýhodu japonských výrobcov ocelových rúrok, osobitne na onshore trhoch Spoločenstva. Okrem toho je množstvo rúrok objednaných na európskych onshore trhoch nízke a náklady na prepravu za dovezenú tonu sú následkom toho vysoké. Okrem toho, náklady na prepravu, v percentuálnom vyjadrení fakturovaných cien pre rúrky OCTG štandard uvedené v napadnutom rozhodnutí, sú vzhľadom na ich relatívne nízku hodnotu zvlášť vysoké. Japonskí výrobcovia v tomto zmysle uvádzajú rôzne číselné údaje, ktoré boli podľa nich zostavené na základe skutočných cien požadovaných za dovoz bezšvíkových ocelových rúrok do Európy. Tvrdenie Komisie, na základe ktorého môžu byť

zásielky na účel zníženia ceny prepravy spojené, toto tvrdenie nevyvracia, pretože sa musí uznať, že výška cien zostala aj napriek tejto možnosti odradzujúcim faktorom. Skutočnosť, že náklady na prepravu sú pre japonských výrobcov vyššie, je tiež potvrdená listom výboru pre vzťahy zo 6. júna 1994, a to aj napriek skutočnosti, že cieľom tohto listu bolo upútať pozornosť Komisie na závažnosť ohrozenia, akým boli japonské dovozy rúrok. Toto tvrdenie je nepriamo potvrdené rozhodovacou praxou Komisie, osobitne rozhodnutím 93/247/EHS z 12. novembra 1992 vyhlasujúcim zlučiteľnosť koncentrácie so spoločným trhom (vec IV/M.222 — Mannesmann/Hoesch) (Ú. v. ES L 114, 1993, s. 34, odôvodnenie 102). Podobne, z rozhodnutia Komisie z 26. februára 1998, vyhlasujúcim zlučiteľnosť koncentrácie so spoločným trhom (vec IV/M.1014 — British Steel/Europipe (Ú. v. ES C 181, 1998 s. 3) vyplýva, že pokiaľ ide o predaje malého množstva relatívne slabo špecifikovaných výrobkov, pre výrobcov mimo Spoločenstva je vzdialenosť významnou nevýhodou.

77 Spoločnosť JFE-Kawasaki k tomuto dodáva, že japonskí výrobcovia boli znevýhodnení nielen v porovnaní s európskymi výrobcami, ale aj v porovnaní s výrobcami z tretích krajín. Napríklad náklady na prepravu z Japonska do Talianska alebo do Spojeného kráľovstva sú o 40 až 50 % vyššie než náklady na prepravu z Argentíny. Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, na základe ktorého z prílohy 5 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že taliansky trh bol chránený pred japonskými dovozmi, no nie pre dovozmi z tretích krajín, spoločnosť Sumitomo tvrdí, že príloha sa týka všetkých rúrok OCTG a všetkých produktovodov, a preto posúdenie osobitnej situácie výrobkov uvedených v článku 1 napadnutého rozhodnutia nie je relevantné.

78 Spoločnosti JFE-Kawasaki a JFE-NKK namietajú tvrdenie Komisie uvedené v odôvodnení 137 napadnutého rozhodnutia v tom zmysle, že všetky predaje za cenu vyššiu než variabilné náklady z hľadiska ponuky boli odôvodnené, pretože sa trh s ocelovými rúrkami nachádzal v situácii štrukturálneho nadobjemu a tieto predaje im tak umožnili pokryť fixné náklady. Po prvé, náklady na prepravu ocelových rúrok sú vzhľadom na iné výrobky z ocele z dôvodu veľkého rozmeru

predmetných rúrok zvlášť vysoké. Po druhé, tvrdenie Komisie nezohľadňuje skutočnosť, že japonskí výrobcovia majú obmedzenú kapacitu na výrobu ocele a že z toho dôvodu majú záujem na maximalizácii svojich ziskov, pokiaľ možno prostredníctvom predaja výrobkov z ocele, ktorými dosahujú najväčší zisk. Skutočnosť, že variabilné náklady možno pokryť prostredníctvom predaja osobitných výrobkov, nepostačuje na vyvodenie záveru, že je obchodným záujmom výrobcov realizovať takéto predaje.

- 79 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, na základe ktorého sú výrobné kapacity oceliarskych výrobkov špecifické, a nie je preto možné zamerať sa na výrobky s najvyšším ziskom, spoločnosť JFE-Kawasaki namieta, že prvá fáza výrobného procesu je pri všetkých druhoch výrobkov z ocele rovnaká. Práve v tejto fáze sú jej výrobné kapacity obmedzené. Spoločnosť Sumitomo okrem toho uvádza, že nadobijem ovplyvnil tak európskych výrobcov, ako i japonských výrobcov. Následky boli preto v každom prípade rovnaké a nevýhody vyplývajúce z iných skutočností naďalej pretrvávali, a to aj za predpokladu, že japonskí výrobcovia mali záujem na realizácii predajov za ceny na dolnej hranici ich variabilných nákladov.
- 80 Po štvrté, japonskí výrobcovia sú v porovnaní s európskymi konkurentmi v nevýhode, pokiaľ ide o dodacie lehoty. Trvá približne štyri až šesť týždňov, kým sa oceľové rúrky vyrobené v Japonsku prepravujú do Európy. Ak Komisia v odôvodnení 137 napadnutého rozhodnutia tvrdí, že predmetné podniky dospeli k záveru, že dodacie lehoty neprekážajú japonským dovozom rúrok OCTG prémium, ktoré sa používajú predovšetkým v oblasti kontinentálneho šelfu Spojeného kráľovstva na určité projekty, nevzťahuje sa to na rúrky OCTG štandard. V skutočnosti by bolo pre používateľa rúrok OCTG prémium drahé vymeniť spojenie prémium, ak sa už rozhodol pre určitý druh spojenia, ktoré ponúkajú rôzni výrobcovia. Dosah dodacích lehôt je preto v takom prípade menej významný. Na druhej strane na trhu rúrok OCTG štandard predstavuje možnosť dodávať rúrky v kratšom čase významnú výhodu. Pokiaľ ide o produktovody „projekt“, sú dodávatelia vzhľadom na osobitné zaobchádzanie, ktoré si tieto rúry vyžadujú,

nútení pracovať vo veľmi krátkom čase, takže dodacie lehoty sú v tomto prípade ešte dôležitejšie. Nakoniec, keďže rúrky OCTG a produktovody „projekt“ sú predávané priamo používateľom, bolo by nemožné obísť túto prekážku nepriamymi predajmi, prostredníctvom veľkoobchodníkov.

81 Po piate, domáci trh každého zo štyroch členských štátov Spoločenstva, kde mohli byť uskutočnené najväčšie onshore predaje, a to Francúzsko, Nemecko, Taliansko a Spojené kráľovstvo, bol ovládaný domácimi výrobcami. Táto situácia nebola nutne následkom dohody o rozdelení trhu, pretože určité objektívne faktory, ekonomické a iné, zvýhodňovali domácu výrobu. Postavenie týchto domácich výrobcov bolo osobitne posilnené nákupnou politikou ich hlavných zákazníkov na tomto trhu, a to domácimi spoločnosťami v oblasti prepravy a distribúcie plynu, ktoré sú spravidla štátnymi podnikmi. Komisia vo svojom rozhodnutí 93/247 existenciu takejto situácie uznala.

82 Napríklad spoločnosť Corus (pôvodne British Steel) mala v danom čase výsadné vzťahy so spoločnosťou British Gas a BP (pôvodne British Petroleum), čo je v prípade spoločnosti BP preukázané dokumentom pod názvom „Poznámky zo stretnutia o technickom spojení BP engineering/British Steel“ („Minutes of technical liaison meeting by BP engineering v. British Steel“) uvedenom na strane 681 spisu Komisie. Podobne vyhlásenia urobené zamestnancami spoločnosti Dalmine uvedené na strane 8820b 4 spisu Komisie (ďalej len „vyhlásenia zamestnancov spoločnosti Dalmine“) potvrdzujú skutočnosť, že zamestnancom spoločnosti Agip, ktorá bola najväčšou talianskou naftárskou a plynárenskou spoločnosťou, ponúkali úplatky, aby dozreli na to, že tento podnik nebude objednávať bezšvíkové ocelové rúrky od iných výrobcov a tiež, že spoločnosť Agip sa bude vo všeobecnosti snažiť uprednostňovať talianskych výrobcov. Dokument pod názvom „Stretnutie so spoločnosťou Distrigaz“ uvedený na strane 2298 spisu Komisie, rovnakým spôsobom dokazuje úmysel spoločnosti Distrigaz nezadávať objednávky dodávateľom mimo Spoločenstva. Smernica Rady 90/531/EHS zo 17. septembra 1990 o obstarávateľských postupoch subjektov pôsobiacich vo vodnom, energetickom, dopravnom a telekomunikačnom sektore [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 297, 1990, s. 1) vo svojom 11. a 12. odôvodnení všeobecne potvrdzuje, že verejné objednávky boli v oblasti ťažby,

dopravy a distribúcie nafty a plynu pred jej účinnosťou uzatvorené. Okrem toho, článok 29 tejto smernice, ktorý upravuje budúce postavenie výrobcov z tretích krajín, nezaručuje týmto výrobcom rovnaké postavenie na európskych verejných trhoch, v rozpore s tým, čo bolo prijaté napadnutým rozhodnutím. Podľa spoločnosti JFE-NKK japonskí výrobcovia neťažili v plnom rozsahu z pravidiel stanovených smernicou 90/531, pretože medzinárodná dohoda týkajúca sa verejných trhov (príloha k rozhodnutiu Rady 80/271/EHS z 10. decembra 1979 o uzavretí multilaterálnych dohôd, vyplývajúcich z obchodných stretnutí v rokoch 1973 až 1979 [*neoficiálny preklad*], Ú. v. ES L 71, 1980, s. 1) sa neaplikuje na oblasť prieskumu, ťažby alebo prepravy nafty a plynu.

- 83 Po šieste, európske spoločnosti predložili Komisii antidampingové sťažnosti s cieľom vylúčiť výrobcov mimo Spoločenstva zo spoločného trhu. V rokoch 1977 až 1998 tak bolo proti výrobcom bezšvíkových ocelových rúrok mimo Spoločenstva začatých sedem konaní, z ktorých len jedno bolo ukončené bez toho, aby bola uložená povinnosť alebo clo. Keďže žiadne z týchto antidampingových konaní sa netýkalo dovozov z Japonska, neišlo o nič neobvyklé, pokiaľ ide o offshore trh Spojeného kráľovstva, pretože kontinentálne šelfy členských štátov boli situované mimo územnej pôsobnosti právnej úpravy antidampingového konania Spoločenstva aplikovateľnej v rozhodnom čase. Na druhej strane, pokiaľ ide o onshore trhy, možnosť začať takéto konanie mohla mať v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia v odôvodnení 137 napadnutého rozhodnutia, na japonských výrobcov silný odstrašujúci účinok. Začatie antidampingového konania by totiž vzhľadom na vyšetrovacie opatrenia, ktoré prijala Komisia, viedlo k podstatne nákladnej pracovnej záťaži japonských výrobcov. Opodstatnenosť tohto tvrdenia je podložená skutočnosťou vyplývajúcou z Poznámky pre predsedov, že európske podniky mali v úmysle pohroziť japonským podnikom tým, že podajú antidampingové sťažnosti. Európski výrobcovia takisto vyvíjali tlaky na Komisiu s cieľom rozšíriť colné územie Spoločenstva na offshore trhy členských štátov, o čom svedčí list výboru pre vzťahy zo 6. júna 1994.

84 Po siedme, cena spojená s trvalým dodržovaním rôznych vnútroštátnych predpisov členských štátov Spoločenstva a veľmi rozdielne podmienky pre vydanie licencie predstavovali ďalšiu významnú prekážku v obchodnej výmene. Štandardná norma „API“ predstavuje v podstate len základnú normu a vzhľadom na to je nutné dodržiavať vnútroštátne normy, dokonca aj doplnkové normy uložené určitými osobitnými zákazníkmi. Podľa spoločnosti Nippon bolo napríklad v Nemecku nevyhnutné mať osvedčenie na zaručenie kvality, pre výrobnú techniku, ako aj pre výrobnú kontrolu a kvalifikáciu zamestnancov. Na získanie týchto osvedčení bolo nevyhnutné každé dva alebo až tri roky predložiť veľké množstvo dokumentov v nemeckom jazyku a zaplatiť poplatok dosahujúci výšku až 45 000 nemeckých mariek. V rozhodnutí 93/247 Komisia uznala, že existencia takejto vnútroštátnej normy predstavovala významnú prekážku obchodu s ocelovými rúrkami v rámci Spoločenstva. Toto konštatovanie platí osobitne pre dovozy z Japonska. Tento objektívny záver stanovený v rozhodnutí 93/247 nemožno v danom prípade obísť z dôvodu, na ktorý poukazuje Komisia, a síce, že nevedela o existencii porušenia v čase prijatia tohto rozhodnutia. Pokiaľ ide o jednotlivé požiadavky určitých naftárskych spoločností, spoločnosť JFE-Kawasaki uvádza, že francúzska spoločnosť Total a talianska spoločnosť Agip požadujú „off-line“ kontrolu všetkých rúrok, ktoré sú im dodávané. Dodržanie tejto povinnosti znamená vysoké náklady vo výške 100 amerických dolárov na tisíc ton.

85 Po ôsme, spoločnosti JFE-NKK, Nippon a JFE-Kawasaki vo svojich odpovediach tvrdia, že spoločnosť Corus ťažila z vládnej politiky Spojeného kráľovstva, ktorá podporovala predaje britských dodávateľov na kontinentálny šelf Spojeného kráľovstva. Vláda Spojeného kráľovstva túto politiku realizovala tým, že vytvorila Úrad pre zásobovanie offshore trhov (Offshore Supplies Office, ďalej len „OSO“). Tým, že OSO vyvíjal tlak na hospodárske subjekty pôsobiace na kontinentálnom šelfe Spojeného kráľovstva, podarilo sa mu zväčšiť podiely britských dodávateľov na trhu z 25 % na 30 % roku 1972 (na základe správy zverejnenej roku 1997 britským ministerstvom priemyslu a obchodu pod názvom DTI a uvedenej v prílohe 4 replíky vo veci T-67/00, ďalej len „správa DTI“), na 75 % roku 1984 a 87 % roku 1987 (podľa *Bulletinu Európskych spoločenstiev*, Príloha č. 6/1998, bod 115). Za týchto podmienok by bolo pre spoločnosť Corus zbytočné uzatvoriť dohodu s japonskými výrobcami, ktorá by jej zabezpečila relatívnu ochranu, keďže vzhľadom na intervencie OSO takúto ochranu už mala. Samotný obsah Základných pravidiel, osobitne Vylepšených základných pravidiel, sa tak vzhľadom na túto národnú preferenčnú politiku týkal výsadného postavenia spoločnosti Corus na offshore trhu

Spojeného kráľovstva, pričom z tohto výsadného postavenia spoločnosti Corus mali rovnako prospech aj iní európski výrobcovia, a to v tom zmysle, že po zatvorení jej továrne v Clydesdale jej dodávali hladké rúry. Napadnuté rozhodnutie je v každom prípade postihnuté zjavnou vadou v tom zmysle, že Komisia nezobrala do úvahy úlohu, ktorú mal OSO na offshore trhu Spojeného kráľovstva. Tento britský preferenčný systém sa používal do júla 1993, keď ho nahradil preferenčný systém Spoločenstva stanovený smernicou 90/531. Spoločnosť JFE-NIKK tvrdí, že o týchto skutočnostiach nevedela a že dokumenty priložené k jej odpovedi, ktoré túto skutočnosť potvrdzujú, získala až po podaní jej žaloby vo veci T-67/00.

- 86 Títo traja žalobcovia takisto tvrdia, že určité dôkazy, o ktoré sa Komisia opiera, narážajú na politiku prijatú OSO, čím v tomto bode potvrdzujú svoje tvrdenia. Po prvé tvrdia, že poznámka pod názvom „Obnovenie zmluvy VAM BSC“, ktorá obsahuje vyhlásenie, na základe ktorého: „nie je potrebné otvoriť bránu [Japoncom] umožňujúc im podporu zo strany Britov“ a že autor poznámky zo stretnutia z 24. júla 1990 vyhlásil, že „nemožno vylúčiť, že roku [19]93 OSO prizná európskym výrobcem trojpercentné zvýhodnenie, ktorú v súčasnosti priznáva výrobcem Spojeného kráľovstva“. Odkazy v tejto poznámke na podporu Európskeho spoločenstva a prípadné trojpercentné zvýhodnenie voči európskym výrobcem sa vzťahujú na vstup smernice 90/531 do platnosti, ktorá určí zvýhodnenie Spoločenstva v rozsahu, v ktorom ceny výrobcov Spoločenstva neprevýšia ceny výrobcov z tretích krajín o viac ako 3 %.

- 87 Skutočnosť, že v podstate žiadny európsky výrobca nedodával bezšvíkové oceľové rúrky do Japonska, ako to ukazuje tabuľka uvedená v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia, je takisto prisudzovaná obchodnej politike. Z toho vyplýva, že akákoľvek dohoda o rozdelení trhu, ktorá sa týka tohto trhu, by z obchodného hľadiska nebola zdôvodniteľná.

88 Navyše z listu výboru pre vzťahy zo 6. júna 1994 je zrejmé, že japonské verejné trhy v oblasti ocelových rúrok boli úplne zatvorené európskym výrobcom, že na japonskom trhu s rúrkami prevládali veľké združenia úzko spojené s výrobcami rúrok, že náklady na prepravu a predajné náklady v Japonsku boli pre európskych výrobcov veľmi vysoké a že činnosť v oblasti prieskumu a výroby nafty a plynu, ako aj v oblasti rúrok OCTG boli v každom prípade veľmi obmedzené. Z faxu zo 16. novembra 1994 zaslaného Komisii európskym zväzom pre ocelové rúrky vyplýva, že zahraniční výrobcovia ocelových rúrok, ktorí chceli predávať svoje výrobky v Japonsku, museli na účel prispôsobenia sa japonským predpisom vyplniť veľmi podrobný formulár.

89 Komisia po prvé tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je založené hlavne na cieľoch dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž. Nebola preto povinná na účel preukázania existencie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia dokázať aj existenciu konkrétnych účinkov na spoločný trh. Aj za predpokladu, že by prekážky obchodu uvedené japonskými žalobcami mohli vysvetliť, prečo výrobky uvedené v napadnutom rozhodnutí nepredávali na týchto trhoch Spoločenstva, nič by to nezmenilo na tom, že Komisia predložila dôkaz o existencii dohody, ktorej cieľom bolo obmedzenie hospodárskej súťaže. V každom prípade, pokiaľ sú skutočnosti, o ktoré sa žalobcovia opierajú, relevantné, ich účinok by závažnosť porušenia skôr zvýšil než znížil, ako to uvádzajú žalobcovia. Komisia v tomto zmysle poukazuje na rozsudok Cement, už citovaný v bode 66 vyššie, v ktorom sa uvádza, že ekonomická analýza smerujúca k preukázaniu existencie objektívnych prekážok obchodu nemôže prevážiť nevyhnutnú skutočnosť dôkazných prostriedkov. Súd prvého stupňa okrem toho upresnil, že pokiaľ by ekonomická analýza predložená žalobcami mala presne preukázať, že tento záver bol s konečnou platnosťou vyvodený na účel zdôraznenia závažnosti daného porušenia, keďže uzavretím predmetnej dohody mali podniky v úmysle vylúčiť slabú skutočne existujúcu hospodársku súťaž na danom trhu (body 1087 a 1088 rozsudku Cement).

- 90 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti JFE-Kawasaki, na základe ktorého znenie napadnutého rozhodnutia vylučuje offshore trh Spojeného kráľovstva z dohody o rozdelení trhu, Komisia tvrdí, že odôvodnenie 62 napadnutého rozhodnutia veľmi jasne ukazuje, že tento trh bol dohodou naozaj dotknutý v tom rozsahu, v akom bol „čiastočne chránený“.
- 91 Po druhé dospela Komisia k záveru, že v každom prípade dostatočne právne preukázala, že dohoda uvedená v článku 1 napadnutého rozhodnutia mala na trhy Spoločenstva skutočný účinok. Osobitne, tabuľka uvedená v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia potvrdzuje, že dohoda bola na európskych trhov naozaj použitá, a to vo veľkej miere. Existencia určitej hospodárskej súťaže zo strany japonských výrobcov na offshore trhu Spojeného kráľovstva nemôže vylúčiť porušenie preukázané v napadnutom rozhodnutí z dôvodu, že tento trh bol chránený čiastočne.
- 92 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého z určitých dokumentov použitých Komisiou, osobitne z Poznámky pre predsedov a z poznámky zo stretnutia so spoločnosťou BSC vyplýva, že sa európski výrobcovia obávali japonskej súťaže na offshore trhu Spojeného kráľovstva, Komisia usúdila, že táto obava vyplývala z toho, že postavenie polovičnej ochrany tohto trhu bolo v rámci dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž zdrojom osobitného napätia. V dôsledku toho toto tvrdenie nespochybňuje existenciu takejto dohody.
- 93 Komisia ďalej tvrdí, že tvrdenie týkajúce sa existencie britského preferenčného systému pre výrobky používané v naftárskom priemysle na trhoch kontinentálneho šelfu Spojeného kráľovstva, ktorý po prvýkrát vo svojej odpovedi predniesli spoločnosti JFE-NKK, Nippon a JFE-Kawasaki, predstavujú nový žalobný dôvod. Tento žalobný dôvod je na základe článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku neprípustný. Subsidiárne, toto tvrdenie vychádza z dôkazných prostriedkov pripojených k odpovedi, ktoré sú na základe článku 48 ods. 1 rokovacieho poriadku neprípustné, pretože ani spoločnosť Nippon, ani spoločnosť JFE-Kawasaki sa nepokúsili odôvodniť oneskorené predloženie týchto dôkazov. Pokiaľ ide

o spoločnosť JFE-NKK, ktorá sa obmedzuje na vyhlásenie, že o týchto dôkazoch v čase podania svojej žaloby nevedela, Komisia uvádza, že toto tvrdenie je nepravdepodobné.

- 94 Pokiaľ ide o spoločnosť JFE-NKK, Komisia tiež tvrdí, že tento nový žalobný dôvod je na základe článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku neprípustný.
- 95 Komisia tvrdí, že v každom prípade toto nové tvrdenie nie je opodstatnené.
- 96 Navyše Komisia dospela k záveru, že prekážky obchodu uvádzané japonskými žalobcami nepredstavovali nikdy absolútnu prekážku dovozu japonských rúrok do Spoločenstva. V tomto zmysle Komisia uvádza, že žiadna z údajných prekážok obchodu, o ktoré sa opierajú japonskí žalobcovia, nebránila iným výrobcom z tretích krajín, osobitne z Latinskej Ameriky, vyvážať výrobky uvedené v napadnutom rozhodnutí na onshore trhy Spoločenstva.
- 97 Nakoniec, údajná neúčast' dovozov bezšvíkových rúrok do Japonska výrobcami Spoločenstva netvorí podstatu napadnutého rozhodnutia, ktoré sa priamo nevzťahuje na obmedzenie obchodu vo vzťahu k Japonsku. Komisia upresňuje, že list výboru pre vzťahy zo 6. júna 1994 a fax zo 16. novembra 1994 zaslaný európskym zväzom pre oceľové rúrky, o ktoré sa opierajú japonskí žalobcovia pri podpore svojho tvrdenia o zatvorení japonského trhu, sa týkajú obdobia, počas ktorého nevedela o existencii zmluvy. Komisia z toho vyvodzuje, že vysvetlenia európskych výrobcov uvádzané v týchto dokumentoch slúžili predovšetkým na zastretie existencie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia. V každom prípade dôvody, pre ktoré zmluvné strany uzavreli dohodu, nie sú na preukázanie jej existencie relevantné.

Druhá časť prvého žalobného dôvodu: nedostatok dôkaznej sily dôkazných prostriedkov

- 98 Podľa tvrdenia japonských žalobcov dokumenty, o ktoré sa Komisia opiera, nepreukazujú existenciu úmyslu, ktorý by bol schopný založiť tajné zmluvy sankcionované v článku 1 napadnutého rozhodnutia, a v každom prípade nedokazujú účasť japonských výrobcov na tomto porušení. Japonskí žalobcovia v tomto zmysle uvádzajú, že prakticky žiadny z uvedených dokumentov sa o nich nezmiňuje, a že Komisia by ich preto nemala proti nim použiť. Článok 1 napadnutého rozhodnutia by mal byť preto z dôvodu, že je založený na analýze, ktorá nie je právne dostatočne preukázaná a ktorá z toho dôvodu porušuje článok 81 ods. 1 ES, zrušený. Spoločnosti JFE-NKK a Nippon v tomto zmysle uvádzajú zjavnú chybu v posúdení.
- 99 Podľa japonských žalobcov sa v dokumentoch, o ktoré sa Komisia opiera, obmedzili ich európski konkurenti na odkaz na situáciu vyplývajúcu zo skutočnosti, že obchodné prekážky bránili japonským výrobcom vyvážať ich výrobky na európsky trh. Takisto tvrdia, že dôkaz týkajúci sa produktovodov „projekt“ je veľmi obmedzený a že napadnuté rozhodnutie by malo byť preto zrušené aspoň v časti, ktorá sa týka týchto výrobkov. Spoločnosť JFE-NKK uvádza, že reorganizácia údajného Európsko-japonského klubu, ktorá mala byť uskutočnená vo forme Vylepšených základných pravidiel, po stretnutí konanom v Tokiu 5. novembra 1993 (odôvodnenia 83 až 94 napadnutého rozhodnutia) nie je uvedená v žiadnom z dokumentov predložených Komisiou. Osobitne odkazuje na Poznámku pre predsedov, dokument „g) Japonci“ a na dokument Rozdeľujúci kľúč.
- 100 Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že Komisia v každom prípade nesprávne zanalyzovala dokumenty, ktoré sa opierajú o Základné pravidlá a o Vylepšené základné pravidlá, osobitne dokumenty pochádzajúce od spoločnosti Dalmine. V skutočnosti dôkazy uvedené v spise Komisie by mohli totiž naznačovať, že tieto pravidlá sú v súlade s nevyhnutnou racionalizáciou priemyslu Spoločenstva a nie s nejakou tajnou zmluvou. Spoločnosť JFE-NKK v tomto zmysle osobitne poukazuje na dokument spoločnosti Dalmine z mája až augusta 1993 pod názvom „Systém bezšvíkových

ocelových rúrok v Európe a evolúcia trhu“ („Seamless Steel tube System in Europe and Market Evolution“), uvedený na strane 2051 spisu Komisie (ďalej len „dokument týkajúci sa bezšvíkových ocelových rúrok“), ktorý uvádza: „... vhodné riešenie problému spoločnosti [Corus] pre každého je možné nájsť iba v európskom rámci, čo zahŕňa akvizíciu a zatvorenie továrne v súlade s racionalizačným plánom. Vidíme, ako sa tento proces v základných stupňoch vyvíja...“. V rozpore s tvrdením Komisie sa stretnutie zo 6. októbra 1992 spomenuté v dokumente o evolúcii trhu, uvedené na strane 15178 spisu Komisie, týkalo nielen trhov strednej a východnej Európy, ale sčasti aj racionalizácie priemyslu Spoločenstva. Navyše bola táto politika racionalizácie podporovaná zo strany Komisie. Spoločnosť JFE-NKK preto tvrdí, že je zo strany Komisie nepochopiteľné, aby v súčasnosti vytykala toto správanie sa podnikom, ktoré sa v podstate riadili jej radou. Spoločnosť JFE-NKK takisto tvrdí, že žiadny z dokumentov, o ktoré sa Komisia opiera, nepreukázal akúkoľvek spojitost medzi zrušením belgickej spoločnosti NTM, uvedenú v odôvodnení 88 a 89 napadnutého rozhodnutia, a postavením japonských výrobcov.

101 Okrem toho, spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že dôkaz predložený Komisiou nepotvrďuje definíciu trhu stanovenú na účel preukázania porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Správna definícia relevantného trhu je základnou podmienkou celého posúdenia týkajúceho sa protisúťažných účinkov predmetnej dohody (pozri osobitne rozsudok SIV a i./Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie), a tento nedostatok dôkazu preto postačuje na to, aby bolo zrušenie napadnutého rozhodnutia odôvodnené.

102 Podľa japonských žalobcov je vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996 veľmi vágne a nepreukazuje existenciu dohody uvádzanej Komisiou. Toto vyhlásenie, ktoré je extrémne stručné, v podstate potvrdzuje, že domáce trhy boli chránené, ale nevysvetľuje povahu a presný rozsah tejto ochrany. V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia v napadnutom rozhodnutí, nepotvrďuje vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996, že výraz „Základné pravidlá“ mal za cieľ rešpektovať domáce trhy v zmysle zákazu uloženého každému výrobcovi predávať ocelové rúrky na domácich trhoch tých konkurentov, ktorí boli zmluvnými stranami dohody.

Spoločnosť JFE-Kawasaki v tejto súvislosti tvrdí, že pán Verluca sa vo svojom vyhlásení obmedzil na pripomienkovanie jediného dokumentu pod názvom „Niekoľko informácií“, ktorý neobjasnil fungovanie dohody.

- 103 Vyhlásenie pána Verluca zo 17. septembra 1996 navyše nepotvrďuje, že Spojené kráľovstvo bolo jedným z domácich trhov, na ktorom bola ponuka obmedzená neúčastou iných výrobcov, ktorí by boli zmluvnými stranami dohody o zásobovaní rúrok na tieto trhy. Toto vyhlásenie totiž kvalifikuje trh Spojeného kráľovstva ako „čiastočne chránený“ v tom zmysle, že konkurent musel kontaktovať domáceho výrobcu naftovodných potrubí alebo rúrok predtým než predložil ponuku, a uvádza, že toto pravidlo bolo viac-menej dodržiavané. Spoločnosť Nippon výslovne popiera, že sa skontaktovala so spoločnosťou Corus predtým, než predložila ponuku na relevantnom trhu, a tvrdí, že Komisia nepredložila dôkazy preukazujúce opak. V každom prípade japonskí žalobcovia tvrdia, že argumentácia Komisie, na základe ktorej štátut polovičnej ochrany britského offshore trhu je zlučiteľný s existenciou japonských predajov na tomto trhu, dostatočne neupresňuje, aké záväzky podľa nej Japonci so zreteľom na tento trh prijali.

- 104 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, na základe ktorého vyhlásenie pána Verluca zo 17. septembra 1996 predkladá zvlášť presvedčivé dôkazy a v prípade potreby môže stačiť na skonštatovanie existencie porušenia, spoločnosti Sumitomo a JFE-NKK tvrdia, že bod 1838 rozsudku Cement, už citovaného v bode 66 vyššie, o ktorý sa Komisia opiera, sa vzťahuje výlučne na súčasné dôkazné materiály. Navyše, z rozsudku Enso-Gutzeit/Komisia, už citovaného v bode 58 vyššie, je zrejmé, že priznanie jedného podniku nemôže predstavovať dôkaz, ktorý by bolo možné použiť proti inému podniku, pokiaľ toto priznanie nie je podložené inými dôkazmi (bod 91), a že tam, kde je takéto priznanie založené na presvedčení toho, kto toto vyhlásenie robí, je nutné, aby táto osoba základ tohto presvedčenia vysvetlila, pretože inak Komisia nemôže takéto vyhlásenie použiť proti tretím osobám (bod 131). Nakoniec,

tvrdenie Komisie, na základe ktorého nie je vhodné skúmať každý dôkaz samostatne, je nezlučiteľné so stanoviskom Súdu prvého stupňa v rozsudku Enso-Gutzeit/Komisia, už citovanom v bode 58 vyššie, osobitne body 102 a 151 až 153.

- 105 Vyhlásenie pána Verluca zo 17. septembra 1996 nie je navyše potvrdené inými dôkazmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí, osobitne dôkazmi týkajúcimi sa rozsahu výrobkov uvedených v článku 1, zmyslu a rozsahu Základných pravidiel a trvania porušenia.
- 106 Výrobky na ktoré sa vzťahuje napadnuté rozhodnutie a vyhlásenie pána Verluca zo 17. septembra 1996, osobitne rúrky OCTG štandard a produktovody „projekt“, nie sú totožné s výrobkami uvádzanými v iných dokumentoch, o ktoré sa na účel potvrdenia tohto stanoviska opiera Komisia, osobitne dokumenty pochádzajúce od spoločnosti Vallourec, ktorej zamestnancom bol pán Verluca v rozhodnom čase. Za týchto okolností nemajú tieto dokumenty vzhľadom na porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia žiadnu dôkaznú hodnotu.
- 107 Osobitne poznámky pod názvom „Úvahy o zmluve VAM“, „Strategické úvahy“ a „Obnovenie zmluvy VAM BSC“, poznámky zo stretnutia z 24. júla 1990 a poznámky pod názvom „Rozhovory s BSC“ sa všetky týkajú rúrok so závitmi so spojením prémium označovaných „VAM“ a nie štandardných rúrok OCTG.
- 108 Skutočnosť, na základe ktorej poznámky pod názvom „Strategické úvahy“ odkazujú na „Trh P“, ktorým je trh s rúrkami OCTG prémium, ako aj na skutočnosť, že pán Verluca v ňom výslovne upresňuje, že jeho analýza sa nevzťahuje na rezanie štandardných spojov označovaných „Buttress“ (strana 15619 spisu Komisie), potvrdzuje tvrdenie japonských žalobcov. Podobne aj odkazy spoločnosti Hunting pod názvom „Rozhovory s BSC“ a „iné“ súvislosti, sa týkajú rúrok OCTG prémium a nie štandardných rúrok OCTG. Autor tejto poznámky zdôrazňuje potrebu „neutralizovať Fox“, čo je spojením prémium patentovaným spoločnosťou JFE-

Kawasaki. Poznámka pod názvom „Úvahy o zmluve VAM“ sa týka hladkých rúr a rúrok OCTG prémium ukončovaných lokálne, spravidla rúrkami „Fox“. Poznámka zo stretnutia z 24. júla 1990 sa týka výrobkov z nehrdzavejúcej ocele, ktoré sú podľa odôvodnenia 28 bez ohľadu na spôsob ich rezania z pôsobnosti napadnutého rozhodnutia výslovne vylúčené.

- 109 Žiadna z týchto poznámok sa nevzťahuje na produktovody. V každom prípade tieto poznámky obsahujú iba úvahy a osobné špekulácie zamestnancov spoločnosti Vallourec a odkaz na Základné pravidlá, bez toho, aby ich vysvetlili. Tieto poznámky nijakým spôsobom nedokazujú existenciu rovnakých názorov adresátov napadnutého rozhodnutia a ani nepotvrdzujú vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996.
- 110 Komisia sa takisto opiera o interné poznámky spoločnosti Vallourec z 27. januára 1994 uvedené na strane 4822 jej spisu pod názvom „Protokol zo stretnutia s JF v Bruseli 25/1“. Tento dokument nie je relevantný, pretože sa týka výlučne rovnobežných závitov a rúrok VLR so závitmi NTM a nie výrobkov uvedených v napadnutom rozhodnutí.
- 111 Komisia sa takisto opiera o Poznámku pre predsedov a o dokument „g) Japonci“, aj napriek tomu, že presný rozsah výrobkov, ktoré tieto dokumenty uvádzajú, nie je možné vymedziť. Tieto dôkazy obsahujú odkazy na iné výrobky, než sú výrobky uvedené v napadnutom rozhodnutí a vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996, akými sú rúrky OCTG z nehrdzavejúcej ocele a zvárané rúrky, ako aj odkazy na výrobky, z ktorých sú niektoré uvedené v napadnutom rozhodnutí a iné zase nie. Z týchto dokumentov je zrejmé, že analýzy uvedené v týchto dokumentoch sa týkajú predovšetkým trhu s rúrkami OCTG prémium a nie trhu s výrobkami uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Tvrdenie Komisie uvedené v bode 10 jej vyjadrenia k návrhu vo veci T-68/00, z ktorého vyplýva, že Poznámka pre predsedov bola

spísaná za predpokladu, podľa ktorého boli iba rúrky OCTG a nie rúrky OCTG prémium predmetom dohôd platných v čase spísania tohto dokumentu, potvrdzuje, že „japonská agresia“ spomenutá v danom dokumente sa nutne týkala rúrok OCTG štandard.

- 112 Dokument Rozdeľujúci kľúč sa týka rozsahu výrobkov, ktorý je obmedzenejší ako rozsah uvedený vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996. Tento dokument sa predovšetkým zmieňuje o „otvorenom tendri ocelových rúrok API štandard“ („SMLS API OPEN TENDER“). Týka sa preto výlučne trhu s rúrkami OCTG štandard, ktoré tvoria predmet otvoreného tendra. Podľa vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996 japonskí žalobcovia v tejto súvislosti uvádzajú, že v Európe sa neuskutočnili žiadne veľké tendre na výrobky, ktoré uvádza. Trh o ktorý sa opiera dokument Rozdeľujúci kľúč, teda neexistuje. Japonskí žalobcovia uvádzajú, že toto tvrdenie zodpovedá podmienkam existujúcim na európskom trhu v danom čase a vyvodzujú z toho záver, že pokiaľ ide o Európu, Rozdeľujúci kľúč by, nemal žiadny zmysel, ak by sa týkal trhu, ktorý neexistuje. Spoločnosť Sumitomo je toho názoru, že autor dokumentu Rozdeľujúci kľúč musel spraviť chybu, pretože tento dokument nie je možné koherentne a racionálne vyložiť. Okrem toho sa v Japonsku počas obdobia trvania porušenia uvedeného v napadnutom rozhodnutí nikdy tender na rúrky OCTG nekonal.

- 113 V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, dokument Rozdeľujúci kľúč sa v žiadnom prípade nevzťahoval na produktovody. Komisia v odôvodnení 27 napadnutého rozhodnutia totiž uviedla, že skratka „API“ sa týka rúrok OCTG štandard a výklad tohto tvrdenia nemohla v štádiu sporového konania zmeniť. Navyše skratky „C/S“ a „T/B“ použité v dokumente Rozdeľujúci kľúč toto tvrdenie samé potvrdzujú. Nakoniec, normy API v skutočnosti existujú pre všetky rúrky OCTG a produktovody, takže z tvrdenia Komisie je nutné vyvodiť záver, že sa tento dokument vzťahuje aj na výrobky, ktoré v napadnutom rozhodnutí nie sú uvedené.

- 114 Pokiaľ ide o dôkaznú hodnotu listinných dôkazov, vzhľadom na existenciu porušenia japonskí žalobcovia uvádzajú, že v poznámke pod názvom „Strategické úvahy“ odporučil pán Verluca riešenie spočívajúce v uprednostnení skupiny „VAM“, na základe ktorej by japonskí výrobcovia mohli slobodne pokračovať v hospodárskej súťaži v oblasti rúrok „VAM“ na trhu Spojeného kráľovstva. Táto poznámka je datovaná z obdobia, kedy platili samoobmedzujúce dohody a počas ktorého nebola existencia systému rozdelenia trhu zakázaná. Podľa spoločnosti Sumitomo z toho vyplýva, že ak by Súd prvého stupňa prijal tvrdenie japonských žalobcov týkajúce sa trvania samoobmedzujúcich dohôd (pozri bod 139 a nasl. nižšie), znížilo by to dôkaznú hodnotu všetkých dokumentov od roku 1990, osobitne rôznych poznámok spoločnosti Vallourec. Tieto dokumenty by nebolo možné považovať za prípravné dokumenty očakávanej dohody, ale skôr za dôkazy dohody existujúcej v čase, keď boli spísané. Navyše odkaz na „súčasný systém“ v poznámke pod názvom „Rozhovory s BSC“ sa výslovne týka Ďalekého východu, Južnej Ameriky a Stredného východu a odkaz v tom istom dokumente týkajúci sa „pevnej cenovej politiky pre obchody v Severnom mori“, podľa ktorého Japonci súhlasili s jeho rešpektovaním z prípadu na prípad, je v rozpore so zásadou, ktorá zakazuje japonským výrobcom predávať výrobky opísané vo vyhlásení pána Verluca zo 17. septembra 1996. Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že pán Verluca je sám autorom poznámky pod názvom „Rozhovory s BSC“.
- 115 Poznámka pod názvom „Úvahy o zmluve VAM“ spomína možnosť získať „Japoncov na to, aby nezasahovali na trh Spojeného kráľovstva (ďalej len „UK“) a [umožniť], aby sa problém vyriešil medzi Európanmi“, čo jasne dokazuje, že dohoda týkajúca sa trhu Spojeného kráľovstva v marci 1990 neexistovala. Podobne, keďže aj poznámka zo stretnutia z 24. júla 1990 používa podmieňovací spôsob pri odkaze na možnosť prijať „Vylepšené základné pravidlá“, „ktoré by Japoncom zakázali vstúpiť na trh UK“, z toho vyplýva, že v júli 1990 dohoda ešte neexistovala.
- 116 Dokument „g) Japonci“ a Poznámka pre predsedov sú výlučne prípravnými dokumentmi spísanými pravdepodobne zamestnancami spoločnosti Corus so zreteľom na stretnutie európskych výrobcov, ku ktorému muselo dôjsť pred stretnutím Európsko-japonského klubu v Tokiu 5. novembra 1993. Tieto dokumenty tak nemajú so zreteľom na postoj japonských výrobcov žiadnu dôkaznú hodnotu a už vôbec nie, pokiaľ ide o ich údajnú účasť na dohode, ktorú Komisia

uvádza v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Z týchto dokumentov naopak vyplýva, že japonskí výrobcovia boli na offshore trhu Spojeného kráľovstva agresívnymi konkurentmi a že výrobcovia Spoločenstva sa s japonskými výrobcami iba pokúšali uzatvoriť dohodu, ktorej obsah nie je jasný. Spoločnosť Nippon zdôrazňuje, že dokument „g) Japonci“ sa výslovne opiera o jej agresivitu na offshore trhu Spojeného kráľovstva.

- 117 Navyše je systém obmedzenia japonských predajov, ktorý je určený v Poznámke pre predsedov a v dokumente „g) Japonci“, údajne nezlučiteľný s výkladom Základných pravidiel uvedených vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996, na základe ktorého boli japonskí výrobcovia povinní kontaktovať spoločnosť Corus pred tým, než uviedli svoje výrobky na trh Spojeného kráľovstva. Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že popis Základných pravidiel uvedený v napadnutom rozhodnutí nie je v súlade, ani s dôkazmi uvádzanými Komisiou, ani s výkladom predloženým v jej vyjadrení k návrhu vo veci T-67/00. Takýto rozpor musí v súlade s ustálenou judikatúrou nutne viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (pozri osobitne rozsudok SIV a i./ Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie).
- 118 Poznámka pre predsedov okrem toho spomína záväzok japonských výrobcov obmedziť „určité ich dovozy“ („some of their deliveries“) na kontinentálny šelf Spojeného kráľovstva, zatiaľ čo odôvodnenia 101 a 102 napadnutého rozhodnutia spomínajú rozdelenie trhu bez nejakých rozdielov. Podľa spoločnosti JFE-NKK je v tejto chvíli daný rozpor postačujúci na to, aby bolo napadnuté rozhodnutie zrušené. Z dokumentu „g) Japonci“ vyplýva, že japonskí výrobcovia boli v každom prípade toho názoru, že predaje na základe zmlúv boli z celej dohody vylúčené, čo okrem iného znižuje dôkaznú hodnotu dokumentu Rozdeľujúci kľúč, ktorý sa týka, pokiaľ ide o európske trhy, výlučne zmluvnej oblasti. Tvrdenie Komisie, podľa ktorého sú tieto dokumenty založené na predpoklade, na základe ktorého dohoda zaväzujúca japonských výrobcov nepredávať výrobky uvedené v napadnutom rozhodnutí na onshore trhoch Spoločenstva existovala, nemôže existenciu takejto dohody preukázať v takom rozsahu presnosti a istoty, v akom si to vyžaduje ustálená judikatúra.

- 119 Pokiaľ ide o poznámku pod názvom „Licencia VAM pre spoločnosť Siderca“ z 20. júna 1994, uvedenú na strane 15809 spisu Komisie, z ktorej okrem iného vyplýva, že spoločnosť Mannesmann musela celkovo rešpektovať trh Spojeného kráľovstva, nepotvrďuje podľa japonských žalobcov to, že súhlasili s tým, že na európskych trhoch nebudú predávať svoje rúrky.
- 120 Pokiaľ ide o dokument Rozdeľujúci kľúč, spoločnosť JFE-Kawasaki tvrdí, že ako dôkaz nie je prípustný, pretože nie je datovaný a pretože v ňom Komisia neuviedla identitu autora, ani totožnosť osoby, ktorá jej ho zaslala, z čoho vyplýva, že žalobcovia nemôžu poznať kontext, v ktorom bol vyhotovený a ani dôvody, pre ktoré bol Komisii odovzdaný. To je po prvýkrát, čo Komisia určila existenciu porušenia proti podnikom na základe neidentifikovaného dokumentu. Tvrdenie Komisie uvedené v odôvodneniach 121 a 122 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého je dokument Rozdeľujúci kľúč prípustný a hodnoverný, pretože je potvrdený inými dôkazmi, je neopodstatnené, tento dokument je v skutočnosti v rozpore s inými dôkazmi uvedenými v spise, osobitne v základných bodoch skutku, ako to uvádza samotná Komisia v odôvodnení 86 napadnutého rozhodnutia, týkajúcich sa postavenia latinskoamerických výrobcov. Spoločnosť JFE-Kawasaki v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok vo veci Volkswagen/Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie (bod 72), na základe ktorého je Komisia povinná preukázať existenciu dohody alebo predmetného konania dostatočne presným a zhodujúcim sa spôsobom.
- 121 Spoločnosť JFE-Kawasaki v každom prípade súhlasí s ostatnými japonskými žalobcami s tým, že i za predpokladu, že bude toto tvrdenie prijaté, nie je dokument Rozdeľujúci kľúč vierohodným priťažujúcim dôkazom, a to vzhľadom na skutočnosť, že nebol dostatočne identifikovaný. Skutočnosť, že tento dokument nie je jediným nepriamym dôkazom, o ktorý sa Komisia na účel potvrdenia existencie porušenia opiera, ju nezbavuje povinnosti dokázať vierohodnosť tohto dokumentu. Dokument Rozdeľujúci kľúč je navyše v rozpore s vyhlásením pána Verlucu, ktoré je uvedené v dokumente pod názvom „Vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec“ (z 18. decembra 1997 a uvedený na strane 7317 spisu Komisie, bod 1.3) a dokument sa týka otázky, či latinskoamerickí výrobcovia priaznivo odpovedali na prístupenie európskych výrobcov na konci roku 1993, čo spochybňuje vierohodnosť týchto dvoch dôkazných

prostriedkov. Navyše, na základe odpovede poskytnutej vedúcim pracovníkom spoločnosti Mannesmann pánom Becherom z 22. apríla 1997 (uvedenej na strane 10989A spisu Komisie) na otázku týkajúcu sa povahy Základných pravidiel položenú počas vyšetrovania uskutočneného 21. apríla 1997 v spoločnosti Mannesmann (ďalej len „odpoveď pána Bechera“) sa pojem rozdeľujúci kľúč vzťahoval iba na trh tretích krajín. Táto skutočnosť je potvrdená v odôvodneniach 101 a 103 napadnutého rozhodnutia.

- 122 Okrem toho dokument Rozdeľujúci kľúč neodráža pevnú dohodu, Spoločnosť Vallourec v dokumente pod názvom „Vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec“, ktorý sa týka pokusu o zmenu Rozdeľujúceho kľúča, uviedla, že samotný dokument predvídal nové stretnutie európskych výrobcov na účel preskúmania možnosti použitia Rozdeľujúceho kľúča.
- 123 Z dokumentu Rozdeľujúci kľúč takisto vyplýva, že japonskí výrobcovia uplatnili výhradu k tomuto návrhu s tým, že pôsobnosť kľúča by mala byť na účel pokrytia rúrok „ERW OCTG“, ktoré sú zváranými ocelovými rúrkami, širšia. Podľa dokumentu Rozdeľujúci kľúč tak bola Komisia povinná rokovať s japonskými výrobcami rovnakým spôsobom ako s latinskoamerickými výrobcami, proti ktorým zobrala svoje výhrady späť z dôvodu, že tí rovnako uplatnili výhradu vo vzťahu k predloženému kľúču v rozsahu, v akom sa týkal európskeho trhu, a uvádzajú, že uskutočnili predaje ocelových rúrok v Európe. Komisia nemôže tvrdiť, že rozdiel v zaobchádzaní medzi japonskými a latinskoamerickými výrobcami je vysvetlený rozsahom predajov uskutočnených latinskoamerickými výrobcami na európskych trhoch, pretože na podporu tohto tvrdenia nepredložila žiadne číselné údaje, ktoré by umožnili porovnať dané predaje. Nerovnaké zaobchádzanie je teda neoprávnené a skutočnosť, že Komisia vzala svoje výhrady voči latinskoamerickým výrobcom späť, oslabuje jej zistenie porušenia uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka japonských žalobcov.
- 124 Skutočnosť, že japonskí žalobcovia predali niekoľko rúrok na určitých európskych trhoch, by malo *a fortiori* postačovať na preukázanie toho, že dokument Rozdeľujúci kľúč neodráža existenciu dohody, ktorú podpísali. Na základe tohto dokumentu by

totiž nesmeli predávať rúrky na európskom trhu bez toho, aby bol tento zákaz obmedzený akoukoľvek výhradou. Navyše, výhrada vyslovená latinskoamerickými výrobcami by z pohľadu európskych výrobcov zbavila Rozdeľujúci kľúč jeho akéhokoľvek hospodárskej hodnoty a jeho neskoršie prijatie by tak bolo za týchto okolností iracionálne a teda nepravdepodobné.

- 125 Pokiaľ ide o vyhlásenie pána Verluca zo 14. októbra 1996, uvedené na strane 6354 spisu Komisie (ďalej len „vyhlásenie pána Verluca zo 14. októbra 1996“), japonskí žalobcovia tvrdia, že nie je dôkazom ich účasti na dohode, o ktorú sa Komisia opiera. Podstatná časť tohto vyhlásenia totiž tvrdí, že japonskí žalobcovia sa pravdepodobne zúčastnili stretnutí organizovaných v rámci Európsko-japonského klubu, ktoré sa podľa vyhlásenia pána Verluca zo 17. septembra 1996 týkali iných ako domácich trhov európskych a japonských výrobcov. Podľa japonských žalobcov sa stretnutia týkali iba predajov na trhoch tretích krajín, akými sú Čína a Rusko. Neexistuje žiadny dôkaz o tom, že výsledkom týchto stretnutí bola tajná zmluva uvádzaná Komisiou. Spoločnosť Sumitomo vo svojej odpovedi tvrdí, že dokument „Vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec“, ktorý obsahuje vyhlásenie pána Verluca z 18. decembra 1997 a vyhlásenie pána Jachiu zo spoločnosti Dalmine, ktoré poskytol prokurátorovi z Bergamo 5. júna 1995 (uvedené na strane 8220c 6 spisu Komisie (ďalej len „vyhlásenie pána Jachiu“)), vylučuje produktovody „projekt“ z rozsahu dohody, pretože sa namiesto toho týkajú „štandardných výrobkov“. Pokiaľ ide o výrobky uvedené v Základných pravidlách, existuje teda rozpor medzi vyhlásením pána Verluca zo 17. septembra 1996 a jeho tvrdením uvedeným v dokumente pod názvom „Vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec“.

- 126 Spoločnosť JFE-Kawasaki takisto uvádza, že v dokumente „Vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec“ pán Verluca uviedol, že „podľa všeobecného pravidla neboli iné offshore trhy, s výnimkou trhov Spojeného kráľovstva, považované za domáce trhy“. Existencia porušenia týkajúca sa offshore trhov tak nie je preukázaná.

- 127 Vyhlásenie urobené pánom Biasizzom, bývalým zamestnancom spoločnosti Dalmine, prokurátorovi z Bergamo 1. júna 1995, uvedené na strane 8220b 10 spisu Komisie neobsahuje tvrdenie, že japonskí žalobcovia uzavreli dohodu uvedenú Komisiou v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Hoci pán Biasizzo uvádza, že nezáväznú dohodu („a gentleman's agreement“), podľa ktorej museli zahraniční výrobcovia počas tendra uviesť ceny o 8 až 10 % vyššie ako ceny navrhnuté domácimi výrobcami, v neskoršej výpovedi pod názvom „Poznámky týkajúce sa môjho vyhlásenia“ („remarks concerning my statement“), uvedené na strane 8220b 14 spisu Komisie, vysvetlil, že zo všetkých objektívnych ekonomických výhod tak ťažil na svojom vnútroštátnom trhu domáci výrobca oceľových rúrok pred zahraničnými výrobcami a že na medzinárodnú dohodu tak nenarážal [(príloha 15 oznámenia o výhradách (ďalej len „OV“), strana 8220b 16]. Tento odkaz na tender nie je navyše zlučiteľný s vyhlásením pána Verlucu zo 17. septembra 1996, v ktorom uvádza, že sa na európskych trhoch tendre nekonali.
- 128 Medzi vyhlásením pána Biasizza a dokumentom pod názvom Poznámky týkajúce sa môjho vyhlásenia je teda zjavný nesúlad. V každom prípade, obidva tieto dokumenty neupresňujú, ktoré výrobky boli dotknuté dohodou, na ktorú odkazujú, a ani jej trvanie. Je teda menej pravdepodobné, že sa toto vyhlásenie a predmetné komentáre týkajú výrobkov uvedených v napadnutom rozhodnutí, pretože taliansky trh s oceľovými rúrkami bol v rozhodnom čase zameraný skôr na iné výrobky, a to rúrky OCTG prémium a obchodovateľné produktovody. Vyjadrenia pána Biasizza sa navyše, pokiaľ ide o rešpektovanie časti trhu, týkajú trhov, ktoré nie sú uvedené v napadnutom rozhodnutí. Vyhlásenie a komentáre pána Biasizza nie sú v žiadnom prípade vierohodné. Boli urobené pod nátlakom v tom zmysle, že ich autor mal záujem na vysvetlení iných dôvodov, než sú nepoctivé praktiky, ktoré tvorili predmet vyšetrovania začatého proti nemu, vďaka ktorým získala spoločnosť Dalmine všetky zmluvy o zásobovaní spoločnosti Agip. V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, bol pán Biasizzo v čase od začiatku roka 1992 do konca prvého polroka 1993 zodpovedný výlučne za predaj rúrok OCTG a nie za predaj produktovodov.

- 129 Spoločnosti Nippon a JFE-Kawasaki v každom prípade tvrdia, že definícia Základných pravidiel uvedená v napadnutom rozhodnutí, osobitne v odôvodneniach 61 a 101, na základe ktorej mali zmluvné strany dohody formálne zakázané predávať svoje výrobky na trhoch svojich konkurentov, nie je zlučiteľná s definíciou, ktorá vyplýva z vyhlásenia pána Biasizza, podľa ktorej mohli zmluvné strany ponúkať svoje výrobky za ceny vyššie než domáci výrobcovia.
- 130 Pokiaľ ide o odpoveď poskytnutú spoločnosťou Dalmine 4. apríla 1997 (uvedenú na strane 15099 spisu Komisie) na otázku položenú úradníkmi Komisie počas vyšetrovania v jej podnikoch (ďalej len „odpoveď spoločnosti Dalmine zo 4. apríla 1997“), či zobrala do úvahy zmluvy, ktoré uzatvorila s japonským priemyslom, tieto zmluvy sa vzťahovali na trhy, ktoré sú mimo Európskeho spoločenstva, akým je ruský trh. Okrem toho, táto poznámka uvádza, že pojem Základné pravidlá môžu odrážať situáciu v oblasti bezšvíkových ocelových rúr Spoločenstva od roku 1986/1987 a takisto spomínané nekontrolované dovozy rúr z iných geografických oblastí v tomto období. V každom prípade, z tohto dokumentu vyplýva, že osoby, ktoré riadili spoločnosť Dalmine ku dňu tohto vyhlásenia, nemali znalosť o tom, čo sa stalo vo februári 1996 a že táto spoločnosť vo svojich spisoch neuviedla žiadne materiály, ktoré by dosvedčili existenciu stretnutí s japonskými a európskymi výrobcami. Tieto skutočnosti boli potvrdené v odpovedi spoločnosti Dalmine z 29. mája 1997 na list, ktorý jej Komisia adresovala na základe článku 11 nariadenia č. 17 a ktorá je uvedená na strane 15162 spisu Komisie (ďalej len „odpoveď spoločnosti Dalmine z 29. mája 1997“). Odpoveď spoločnosti Dalmine z 29. mája 1997 je v rozpore s vyhlásením pána Biasizza a jeho komentármi v tom zmysle, že z týchto dokumentov vyplýva, že jedine trhy mimo Spoločenstva boli predmetom diskusí v rámci Európsko-japonského klubu a že vývozy rúrok do Európskeho spoločenstva boli obmedzené, ale nie zakázané. V tejto súvislosti spoločnosť Sumitomo tvrdí, že odpoveď spoločnosti Dalmine z 29. mája 1997 je založená na spomienkach určitého pána R., ktorý ako zdroj svojich spomienok uviedol určité rozhovory s pánom Biasizzom, ktorý sa týchto stretnutí takisto zúčastnil.
- 131 Japonskí žalobcovia tvrdia, že vzhľadom na dokument Systém pre ocelové rúrky, ktorý je obsiahnutý v spise Komisie, no nie je uvedený v napadnutom rozhodnutí, boli vzťahy medzi európskymi výrobcami upravené Základnými pravidlami.

V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, sa dokument neobmedzoval na skúmanie následkov stiahnutia sa spoločnosti Corus z trhu s bezšvíkovými rúrkami.

- 132 Pokiaľ ide o odpoveď pána Bechera, japonskí žalobcovia tvrdia, že na základe jeho vlastného vyhlásenia pán Becher nepoznal skutočnosti, ktoré komentoval, čo Komisia nespomenula, keď uvádzala toto vyhlásenie v odôvodnení 63 napadnutého rozhodnutia. Jeho dôkaz preto nemá silnú dôkaznú hodnotu a podľa spoločnosti JFE-NKK je neprípustný (rozsudok Rhône-Poulenc/Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, a návrhy sudcu Vesterdorfa vykonávajúceho funkciu generálneho advokáta v tejto veci, body 955 až 957). Komisia nemôže navyše túto odpoveď pána Bechera považovať za vierohodný dôkaz existencie dohody uzavretej medzi európskymi a japonskými výrobcami, pretože zároveň popiera existenciu dohody, ktorej cieľom bolo rešpektovanie domáceho trhu každého európskeho výrobcu. Vyhlásenie pána Bechera, ktoré popiera existenciu dohody o rozdelení trhu medzi európskymi výrobcami, je v rozpore s dokumentom Systém ocelových rúrok, ktorý je podľa pána Bechera chybný. Táto odpoveď je takisto v rozpore s vyhlásením pána Verlucu zo 17. septembra 1996 a s odpoveďou spoločnosti Dalmine z 29. mája 1997.

- 133 Pokiaľ ide o odpoveď spoločnosti Corus z 31. októbra 1997 na žiadosť Komisie o poskytnutie informácie (uvedenú na strane 11932 spisu Komisie, ďalej len „odpoveď spoločnosti Corus“), podľa ktorej boli domáce trhy vyhradené domácim výrobcom, japonskí žalobcovia tvrdia, že spoločnosť Corus vo svojom liste z 30. marca 1999 adresovaného Komisii (príloha C.5 k žalobe vo veci T-68/00, ďalej len „list z 30. marca 1999“), jasne uviedla, že ani jedno z jej vyhlásení nesmie byť vykladané v tom zmysle, že medzi európskymi a japonskými výrobcami bola uzavretá dohoda. V odpovedi na tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa list z 30. marca 1999 týka konania o zváraných rúrach, japonskí žalobcovia tvrdia, že vyhlásenie, ktoré je uvedené v tomto liste, bolo urobené spoločnosťou Corus v tom istom znení v rámci konania o bezšvíkových rúrkach. Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého je postavenie spoločnosti Corus paradoxné, spoločnosť Nippon tvrdí, že je to naopak Komisia, ktorá sa pokúša opierať sa o obsah tvrdenia spoločnosti Corus,

ktorá to vylúčila. Spoločnosti JFE-Kawasaki a Sumitomo tvrdia, že údajné priznanie spoločnosti Corus je v každom prípade vágne a nejednoznačné. Spoločnosť Sumitomo okrem toho zdôrazňuje, že jedinými výrobkami uvedenými v odpovedi spoločnosti Corus sú výrobky OCTG. Tvrdí, tak ako aj spoločnosť JFE-NKK, že odpoveď spoločnosti Corus sa týkala iba trhov mimo Spoločenstva.

- 134 Podľa japonských žalobcov mali európski výrobcovia záujem na „obmedzení škôd“, *inter alia*, priznaním existencie dohody s japonskými výrobcami v nádeji odpútať pozornosť Komisie od skutočného významu Základných pravidiel, ktoré mali za cieľ rozdelenie európskeho trhu medzi európskych výrobcov, porušenia oveľa závažnejšieho ako porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia, a ktorého uznanie by malo pre týchto európskych výrobcov za následok uloženie oveľa vyšších pokút. Táto teória je potvrdená skutočnosťou, že stratégia prijatá spoločnosťou Vallourec spočíva v informovaní Komisie o existencii dohody s japonskými výrobcami, ktorá jej umožnila dosiahnuť 40 % zníženie pokuty, ktorá by jej bola uložená v prípade nedostatočnej spolupráce a ktorá jej tiež umožnila vyhnúť sa tomu, aby jej Komisia uložila dodatočnú pokutu vzhľadom na porušenie týkajúce sa hladkých rúr uvedených v článku 2 napadnutého rozhodnutia. Podobne aj spoločnosť Dalmine dosiahla 20 % zníženie jej uloženej pokuty. Dôkaz predložený Komisiou v napadnutom rozhodnutí — osobitne vyhlásenie pána Verlucu — by mal byť vzhľadom na tieto okolnosti zohľadnený. Ohľad by sa mal brať tiež na skutočnosť, že spoločnosť Vallourec nepodala proti napadnutému rozhodnutiu žalobu a že spoločnosť Dalmine nepoprela skutočnosť, na ktorých je rozhodnutie založené. Spoločnosť Sumitomo tvrdí, že všetky vyhlásenia, o ktoré sa Komisia opiera, osobitne vyhlásenia pána Verlucu, pána Bechera a pána Biasizza, boli urobené po rozhodnom čase, a dodáva, že v prípade rozporu by bolo potrebné pred dokumentmi uvedenými v predmetných vyhláseniach uprednostniť tie dôkazy, ktoré sú uvedené v dokumentoch pochádzajúcich z obdobia porušenia, osobitne dokument Rozdeľujúci kľúč.

- 135 Spoločnosť Nippon tvrdí, že v rozpore s tým, čo je uvedené v odôvodnení 131 napadnutého rozhodnutia, výslovne odpovedala tak vo svojej písomnej odpovedi na OV, ako aj počas vypočúvania pred Komisiou, na tvrdenie, na základe ktorého

dokumenty uvedené v odôvodneniach 62 až 67 a 100 napadnutého rozhodnutia odhalujú existenciu a obsah dohody uvedenej v článku 1. Spoločnosť Nippon, okrem toho popiera tvrdenie uvedené v odôvodnení 131 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého japonské podniky priznali, že neboli schopné poskytnúť žiadne upresňujúce informácie týkajúce sa stretnutia Európsko-japonského klubu, v odpovedi na otázku položenú počas vypočúvania odpovedala, že stretnutia medzi európskymi a japonskými výrobcami sa uskutočnili, ale že ich cieľom bola koordinácia predajov na ruských a čínskych vývozných trhoch.

- 136 Pokiaľ ide o trvanie porušenia, dátumy uvedené vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996 sú neurčité. Komisia preto dostatočne právne nepreukázala trvanie údajného porušenia.
- 137 Pokiaľ ide o rok 1997 ako o rok, počas ktorého mal byť podľa pána Verlucu začatý obchod („échanges“), japonskí žalobcovia uvádzajú dve hlavné výhrady.
- 138 Po prvé uvádzajú, že francúzsky výraz „échanges“ (obchod) je dosť vágny a že bol preložený do angličtiny v poznámke pod čiarou 10 napadnutého rozhodnutia ako výraz „trade“. Toto je v rozpore s posúdením Komisie uvedeným v odôvodnení 108 v tom zmysle, že ide o stretnutia medzi stranami protiprávnej dohody.
- 139 Po druhé, japonskí žalobcovia tvrdia, že pokiaľ ide o obdobie pred rokom 1990, Komisia uznala, že samoobmedzujúce dohody predstavovali pre japonských výrobcov prekážku v predaji ich výrobkov na trhoch Európskeho spoločenstva. Z vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996 vyplýva, že protiprávna dohoda medzi japonskými a európskymi výrobcami nahradila samoobmedzujúcu dohodu uzavretú na vládnej úrovni roku 1990 alebo roku 1991. Japonskí žalobcovia tvrdia, že vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996 nepotvrďuje tvrdenie Komisie

týkajúce sa dátumu začatia porušenia. Komisia si tak nesplnila svoju povinnosť, podať dostatočne presný a zhodujúci dôkaz týkajúci sa trvania porušenia (rozsudok CRAM a Rheinznk/Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie, bod 20).

- 140 Navyše, aj za predpokladu, že by obchod („échanges“) medzi výrobcami, ktorí sa údajne dopustili porušenia od roku 1977, bol dostatočne právne preukázaný, Komisia spravila chybu pri stanovení dĺžky trvania porušenia, keďže samoobmedzujúce dohody ES — Japonsko skončili 31. decembra 1990 a nie 31. decembra 1989. Táto skutočnosť je potvrdená dôkazmi pripojenými k žalobám japonských žalobcov, osobitne vo výňatku z Bielej knihy o medzinárodnom obchode zverejnenej japonským ministerstvom priemyslu a obchodu (ďalej len „MITI“) 25. júna 1991, z ktorého vyplýva, že samoobmedzujúce dohody zostali počas roku 1990 v platnosti. Na základe japonskej legislatívy bola MITI daná právomoc, ktorá mu umožňuje donútiť japonských výrobcov ocelových rúrok, aby rešpektovali podmienky samoobmedzujúcich dohôd. Pri výkone tejto právomoci vyzvalo MITI šesť japonských spoločností vrátane japonských žalobcov, aby uzavreli samoobmedzujúce dohody, ktoré potom MITI ratifikovalo. Japonskí žalobcovia na podporu svojho tvrdenia predložili dokumentáciu spísanú v Japonsku a týkajúcu sa predĺženia tejto dohody do roku 1990, a to dohodu o predĺžení, ktorú schválilo MITI 28. decembra 1989, a list s oznámením pre MITI, ktorý vysvetľoval dôvody, pre ktoré bolo potrebné dohodu predĺžiť. Tiež spoločnosť Nippon predložila návrh rozhodnutia svojho predstavenstva a kópiu súhlasu predstavenstva s predĺžením dohody medzi japonskými výrobcami do 31. decembra 1990.

- 141 Spoločnosť Nippon a JFE-Kawasaki vo svojich odpovediach vyjadrili počudovanie nad tým, že Komisia vo svojom vyjadrení k návrhu neuviedla dátum, ku ktorému mala byť samoobmedzujúca dohoda skončená, zatiaľ čo sama bola stranou medzivládnej dohody, ktorá bola jej základom. Za týchto okolností nie je vierohodné, že Komisia nepoznala dohodu uzavretú medzi japonskými výrobcami. Spoločnosť Nippon žiada Súd prvého stupňa, aby vyzval Komisiu na to, aby upresnila dátum, ku ktorému samoobmedzujúce dohody skončili. Navyše, dvaja

vyššie spomínaní žalobcovia a spoločnosti Nippon a JFE-Kawasaki, spolu so spoločnosťou JFE-NKK, tvrdia, že takú zmenu, ako je skončenie samoobmedzujúcich dohôd s Japonskom, by Komisia uviedla vo svojej XXIV. všeobecnej správe o činnostiach Európskych spoločenstiev za rok 1990, ak by k tomu v tomto roku došlo. Táto správa naopak uvádza, že pravidlá určujúce dovozy oceliarskych výrobkov zostali v porovnaní s rokom 1989 nezmenené (bod 840 správy).

142 Za týchto okolností je zrejmé, že by Komisia neurčila existenciu porušenia roku 1990, ak by nespravila faktickú chybu uvádzanú žalobcami.

143 Pokiaľ ide o dátum skončenia údajného porušenia, japonskí žalobcovia uvádzajú, že zistenie Komisie, podľa ktorého porušenie skončilo roku 1995, je založené jedine na vágnom vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996, na základe ktorého „bol obchod ukončený pred niečo viac než jedným rokom“. Dokument Rozdeľujúci kľúč sa týka obdobia, ktoré skončilo v marci 1994, a neexistuje žiadny dôkaz o stretnutí Európsko-japonského klubu po tomto dátume. Na porušenie je preto potrebné prihliadať, ako keby bolo skončilo nie neskôr ako prvý polrok roku 1994. Spoločnosti Sumitomo a Nippon v tejto súvislosti tvrdia, že dokument Rozdeľujúci kľúč môže preukázať jedine trvanie porušenia počas jedného roka od roku 1993 do marca 1994. Keďže vo vyhlásení pána Bechera je uvedený odkaz na skutočnosť, že údajná dohoda existovala pred 1. aprílom 1995, nie je dokument, o ktorý sa Komisia v odôvodnení 97 napadnutého rozhodnutia s cieľom preukázať trvanie porušenia opiera, v tomto ohľade relevantný, keďže ide o dátum, ku ktorému sa autor tohto vyhlásenia stal generálnym riaditeľom spoločnosti Mannesmann. Zistenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého porušenie pokračovalo počas roku 1995, je v rozpore s dôkazmi, o ktoré sa opiera. Je preto nutné napadnuté rozhodnutie zrušiť, a to prinajmenšom v časti, v ktorej je určenie trvania porušenia podložené nedostatočnými dôkazmi.

- 144 Komisia predovšetkým tvrdí, že postup japonských žalobcov spočívajúci v oddelení každého dôkazu od jeho kontextu a jeho podrobenie sa celkovej právnej analýze je neúčinné na účely skúmania všetkých hmotnoprávných prvkov, ktoré ak sú zanalyzované v ich faktickom kontexte, dokazujú existenciu porušenia (pozri napríklad rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Sarrió/Komisia, T-334/94, Zb. s. II-1439, bod 103). Komisia uvádza, že v rozsudku Cement, už citovanom v bode 66 vyššie, Súd prvého stupňa rozhodol, že na účel posúdenia dôkaznej hodnoty dokumentu je potrebné overiť vierohodnosť tvrdenia, ktoré je v ňom uvedené, a osobu, od ktorej dokument pochádza, okolnosti, za akých bol vypracovaný, a jeho adresáta a po druhé je potrebné brať zreteľ na to, či jeho obsah je rozumný a vierohodný (bod 1838 rozsudku).
- 145 V danom prípade tvrdenie, na základe ktorého Základné pravidlá, o ktoré sa rôzne dôkazy opierajú, popisujú skôr stav veci než dohodu o rozdelení trhu, je nepravdepodobné. Tieto písomné dôkazy nepotvrdzujú skutočnosť, podľa ktorej upravovali Základné pravidlá iba vzťahy medzi európskymi výrobcami. Komisia upresňuje, že v napadnutom rozhodnutí neopomenula vnútorné hľadisko Spoločenstva a že jej opis porušenia uvedený v odôvodnení a v článku 1 preto neznamena, že len japonskí výrobcovia nesmeli predávať svoje výrobky v Európe, ale tiež že európski výrobcovia nesmeli predávať svoje výrobky na domácich trhoch ostatných európskych výrobcov.
- 146 Komisia osobitne popiera tvrdenie spoločnosti JFE-NKK, podľa ktorého sa Základné pravidlá a Vylepšené základné pravidlá týkajú racionalizácie oceľarskeho priemyslu Spoločenstva a nie nejakej protiprávnej dohody. Dokument Systém pre oceľové rúrky a osobitne stretnutie zo 6. októbra 1992, ktoré je v ňom uvedené, sa týkali procesu racionalizácie financovaného štátnou pomocou, ktorý bol schválený Komisiou na základe článku 87 ES.

- 147 Pokiaľ ide o vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996, dospela Komisia k záveru, že tomuto vyhláseniu je potrebné prikladať osobitný význam, pretože jeho autor bol predsedom predstavenstva spoločnosti Vallourec Oil & Gas a mal priamu znalosť o aktivitách Európsko-japonského klubu. Zúčastnil sa, ako to uvádza vo svojom vyhlásení, mnohých polročných stretnutí tohto klubu (pozri bod 23 vyššie). Komisia sa opiera o všeobecnú zásadu, podľa ktorej musia byť vyhlásenia, ktoré sú v rozpore so záujmami ich autora, pri hodnotení dôkazov považované za preukázané. Tvrdí, že v danom prípade vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996 bolo v rozpore so záujmami spoločnosti Vallourec, ktorú zastupoval pán Verluca, a to tým, že Komisia začala vyšetrovanie proti tejto spoločnosti.
- 148 Pokiaľ ide o tvrdenie, že vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996 nie je potvrdené žiadnym dôkazom, pokiaľ ide o všetky osobitné aspekty porušenia, osobitne aspekt týkajúci sa definície Základných pravidiel, Komisia tvrdí, že vzhľadom na bod 1838 rozsudku Cement, už citovanom v bode 66 vyššie, neexistuje žiadna zásada v právnom systéme Spoločenstva, ktorá by bránila Komisii, aby sa pri určení porušenia článku 81 ES odsek 1 opierala o jediný dôkaz.
- 149 Vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996 je v každom prípade potvrdené inými v spise uvedenými dôkazmi, osobitne dokumentmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí (pozri bod 161 a nasl. nižšie). i keď väčšina týchto dôkazov nedefinuje Základné pravidlá ako také a neupresňuje ich obsah, je tomu tak preto, lebo zmysel a účel pravidiel bol zrejmy tak autorom týchto dokumentov, ako aj ich adresátom.
- 150 Komisia navyše jasne popiera tvrdenie, na základe ktorého výraz „échanges“ uvedený vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996 neodkazuje na stretnutia a uvádza, že preklad tohto výrazu uvedený v poznámke pod čiarou 10 anglickej verzie napadnutého rozhodnutia je nesprávny.

- 151 Pokiaľ ide o prípustnosť dokumentu Rozdeľujúci kľúč ako dôkazu, Komisia tvrdí, že vzhľadom na ustálenú judikatúru je pojem neprípustnosti dôkazu v právnom systéme Spoločenstva používaný len veľmi obmedzene. Ako uviedol sudca Vesterdorf vo svojich návrhoch súvisiacich s rozsudkom Rhône-Poulenc/Komisia, už citovanom v bode 56 vyššie, základnou zásadou je zásada voľného hodnotenia dôkazov.
- 152 Pokiaľ ide o dosah dokumentu Rozdeľujúci kľúč, je potrebné pripomenúť, že výraz „API“ sa môže týkať štandardných rúrok OCTG a produktovodov „projekt“, keďže existujú štandardy API pre tieto dva druhy výrobkov (pozri prílohu vyjadrenia k návrhu vo veci T-78/00). V odpovedi na tvrdenie, podľa ktorého na základe vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996 trh uvedený v dokumente Rozdeľujúci kľúč neexistoval, Komisia tvrdí, že pokiaľ by tomu tak bolo, neexistoval by dôvod zahrnúť Európu do navrhovaného Rozdeľujúceho kľúča, k čomu však došlo.
- 153 Pokiaľ ide o Poznámku pre predsedov, Komisia uvádza, že bola spísaná spoločnosťou Corus, ale že spoločnosť Mannesmann ju musela predložiť predsedom predstavenstiev oceľiarskych spoločností, ako je to potvrdené rukou napísaným odkazom na prvej strane, na ten účel, že bude prezentovaná „HN“ (ktorým je Hans Nolte zo spoločnosti Mannesmann) a že spoločnosť Vallourec potvrdila jej obsah. Tento dokument tak vyjadruje spoločné stanovisko týchto troch európskych výrobcov.
- 154 V odpovedi na tvrdenie, že latinskoamerickí výrobcovia boli zvýhodňovaní, Komisia uvádza, že existuje priamy dôkaz o tom, že sa japonskí výrobcovia zúčastnili porušenia, ktorým je okrem iných aj dokument Rozdeľujúci kľúč, ktorý je uvedený, *inter alia*, vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996 a 14. októbra 1996. Toto však nie je prípad, pokiaľ ide o latinskoamerických výrobcov.

- 155 Pokiaľ ide o vyhlásenie pána Biasizza, Komisia popiera tvrdenie japonských žalobcov, na základe ktorého pán Biasizzo vzal svoje tvrdenie týkajúce sa existencie medzinárodnej dohody o rozdelení trhu v tomto dokumente späť, a osobitne uvádza časti tohto dokumentu, v ktorých pán Biasizzo uvádza nevyhnutnosť úzkej spolupráce so všetkými ostatnými výrobcami a nové pravidlá a spôsoby konania.
- 156 Komisia dospela k záveru, že odpoveď spoločnosti Dalmine zo 4. apríla 1997 obsahuje určité odhalenia týkajúce sa predmetnej dohody, ale že v ostatnom sa sústreďuje na obmedzenie jej následkov, a za týchto podmienok nemôže vyvrátiť jasné a výslovné vyhlásenia bývalého zamestnanca tejto spoločnosti. Pokiaľ ide o dokument Systém oceľových rúrok, skutočnosť že sa tento dokument, na rozdiel od iných dôkazných prostriedkov, osobitne na základe vyhlásení pána Verlucu a pána Biasizza, opiera len o európske trhy, je vysvetlená skutočnosťou, že má, ako to naznačuje samotný názov tohto dokumentu, popisovať situáciu európskych výrobcov.
- 157 Nakoniec, pokiaľ ide o informácie uvedené vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996, týkajúce sa trvania dohody, Komisia tvrdí, že jej presné trvanie je relevantné len do tej miery, pokiaľ ovplyvňuje výšku pokuty. Pokiaľ ide o obdobie medzi rokmi 1977 a začiatkom roku 1990, Komisia pripomína, že na účely stanovenia pokuty nebrala toto obdobie do úvahy, ale že z vyhlásenia pána Verlucu je zrejmé, že dohoda bola platná počas celého tohto obdobia.
- 158 Pokiaľ ide o dátum začiatku porušenia uvedeného v napadnutom rozhodnutí, Komisia uvádza, že vzhľadom na existenciu samoobmedzujúcich dohôd porušenie v období medzi rokmi 1977 a koncom roku 1989 neuznala. Jednoducho vyhlásila, že na porušenie v období medzi rokmi 1977 a koncom roka 1989 sa nebude prihladať.

- 159 V odpovedi na tvrdenie vychádzajúce zo skutočnosti, podľa ktorej zostal režim dovozu oceľiarskych výrobkov na základe XXIV. Všeobecnej správy o činnostiach Európskych spoločenstiev za rok 1990 vo vzťahu k roku 1989 nezmenený, Komisia tvrdí, že aj keď XXV. správa za rok 1991 uvádza to isté, žalobcovia netvrdia, že samoobmedzujúce dohody zostali platné počas roka 1991.
- 160 Žaloby japonských žalobcov a dokumenty k nim pripojené navyše iba preukazujú, že žalobcovia uzavreli dohodu s japonskými orgánmi na obmedzenie ich vývozu do konca roka 1990. Japonskí žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali, že táto dohoda odráža predĺženie samoobmedzujúcich dohôd uzavretých európskou Komisiou a japonskou vládou na medzinárodnej úrovni. Komisia hľadala vo svojich archívoch, no nenašla žiadny údaj o údajnom obnovení samoobmedzujúcej dohody do roku 1990.
- 161 V každom prípade je tvrdenie japonských žalobcov týkajúce sa dátumu začatia porušenia založené na predpoklade, že samoobmedzujúce dohody im zakázali vyvážať ich rúrky do Spoločenstva. Komisia tento predpoklad namieta z toho dôvodu, že táto dohoda určila sériu kvót pre japonských výrobcov.
- 162 Pokiaľ ide o dátum skončenia porušenia, Komisia tvrdí, že pán Verluca vo svojom vyhlásení zo 17. septembra 1996 uviedol, že dohoda skončila pred viac než jedným rokom. Stanovisko uvedené vo vyhlásení pána Bechera, podľa ktorého dohoda existovala „pred 1. aprílom 1995“, je zhodné s týmto tvrdením. Časť pokuty prisudzovaná dĺžke dohody bola stanovená na základe toho, že dohoda bola platná do roku 1990 do roku 1994 vrátane, a teda informácia poskytnutá pánom Verlucom je na preukázanie trvania uvedeného porušenia viac než postačujúca. Skutočnosť, že dokument Rozdeľujúci kľúč sa týka iba stretnutí Európsko-japonského klubu do marca 1994, žiadnym spôsobom nepreukazuje, že dohoda bola k tomuto dátumu skutočne ukončená.

Tretia časť prvého žalobného dôvodu: nesprávne posúdenie rozsahu porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia

- 163 Podľa japonských žalobcov teória, ktorú uviedla Komisia v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia a na základe ktorej bolo cieľom porušenia uvedeného v článku 2 zachovanie chráneného statusu na britskom trhu prostredníctvom Základných pravidiel s pomocou Vylepšených základných pravidiel je v podstate nepravdepodobná. Tvrdia, že spoločnosť Corus nemala v úmysle stiahnuť sa z trhu štandardných rúrok OCTG a produktovodov „projekt“ v Spojenom kráľovstve len preto, že zastavila výrobu hladkých rúr v Clydesdale. Pokračovala vo svojich aktivitách na tomto trhu, na ktorom naďalej predávala výrobky, aj keď so spoločnosťami Vallourec, Dalmine a ani so spoločnosťou Mannesmann neuzavrela dohodu o zásobovaní hladkých rúr. V každom prípade, japonskí žalobcovia odkazujú na svoje tvrdenie, podľa ktorého im prítomnosť spoločnosti Corus na britskom trhu so závitovými rúrkami OCTG produktovodmi nikdy nebránila, aby na časti offshore trhu silne súťažili. Spoločnosť JFE-NKK v tomto zmysle tvrdí, že podľa stanoviska Komisie bolo na účel nahradenia spoločnosti Corus na trhu Spojeného kráľovstva potrebné nájsť britského výrobcu, ktorý vyrába vlastné hladké rúry a ktorý ich potom sám závituje, čo však nebol tento prípad. Porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia preto nemohlo trvať po roku 1990, keďže spoločnosť Corus výrobu ocelových rúrok počas tohto roku zastavila.
- 164 Spoločnosť Sumitomo takisto tvrdí, že by bolo nesprávne domnievať sa, že druhé porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia predstavovalo iba prostriedok na uskutočnenie porušenia uvedeného v článku 1, na ktorom sa japonskí žalobcovia údajne zúčastnili, iba ak by uskutočnenie tohto druhého porušenia nebolo nevyhnutným a nutným dôsledkom prvého porušenia. Dôkaz predložený Komisiou nijakým spôsobom tento záver neodôvodňuje a takisto nepreukazuje, že japonskí výrobcovia o tejto nezávislej dohode vedeli. V rozpore s tým, čo v odôvodnení 94 napadnutého rozhodnutia tvrdí Komisia, dokument Rozdeľujúci kľúč nemá, pokiaľ ide o reštrukturalizáciu európskeho priemyslu, žiadnu dôkaznú hodnotu. Keďže z vyššie zanalyzovaných poznámok spoločnosti Vallourec, osobitne z poznámky Strategické úvahy, navyše vyplýva, že dohody medzi

európskymi výrobcami týkajúce sa hladkých rúr boli spoločnosťou Vallourec posudzované v kontexte jej technológie rezania závitov prémium, nazývanej VAM, nemôže Komisia tvrdiť, že sa tieto dohody týkali rúrok OCTG štandard a produktovodov „projekt“.

- 165 Spoločnosti Nippon, JFE-Kawasaki a JFE-NKK vo svojich odpovediach uvádzajú, že odkaz v poznámke zo stretnutia z 24. júla 1990 na „posilnenie EHS“, ktorý viedol k Vylepšeným základným pravidlám, sa vzťahoval na vstup smernice Rady 90/531 do platnosti roku 1990. V prípade britského trhu musela táto smernica nahradiť vnútroštátny preferenčný systém uplatňovaný prostredníctvom OSO preferenčným systémom Spoločenstva, ktorý by výrobcem Spoločenstva umožnil získať trhy za podmienky, že ich ceny nebudú vyššie než ceny výrobcov mimo Spoločenstva o viac než 3 %, čo vysvetľuje narážku v poznámke zo stretnutia z 24. júla 1990 na možnosť, že „roku 1993 OSO prizná európskym výrobcem 3 % výhodu, ktorá je priznaná výrobcem UK“ („grant European producers the 3 % preference which it currently grants to UK producers“). Po zatvorení továrne v Clydesdale sa tak spoločnosť Corus na účel využívania výhody Spoločenstva musela zásobiť hladkými rúrami od európskych výrobcov. Táto okolnosť vysvetľuje skutočnosť, prečo si vybrala tento zdroj zásobovania hladkých rúr. Podobne aj spoločnosť Vallourec, ktorá pripravila nový systém zásobovania spoločnosti Corus, mala záujem na zachovaní postavenia spoločnosti Corus na offshore trhu Spojeného kráľovstva s rúrkami OCTG prémium, keďže mala licenciu na technológiu VAM používanú spoločnosťou Corus.

- 166 V tejto súvislosti je z poznámky Strategické úvahy zrejmé, že spoločnosť Vallourec mala v úmysle ohroziť spoločnosť Corus odňatím tejto licencie VAM, aby sa vyhla tomu, že táto spoločnosť bude kupovať hladké rúry od spoločností Nippon a JFE-Kawasaki. Dvojstranné zmluvy o zásobovaní hladkými rúrami uzavreté medzi spoločnosťou Vallourec a ostatnými výrobcami hladkých rúr na jednej strane a spoločnosťou Corus na strane druhej tak vyplývajú z obchodného záujmu európskych výrobcov zvýšiť svoje vlastné predaje hladkých rúr. Podľa tvrdenia japonských žalobcov neexistoval žiadny dôvod na to, aby toto rozdelenie trhu s hladkými rúrami medzi európskych výrobcov malo byť posilnené dohodou s japonskými výrobcami.

- 167 V každom prípade je ťažké chápať zmluvy o zásobovaní hladkými rúrami uzavreté spoločnosťou Corus s každým z troch ostatných európskych výrobcov, ktoré skončili medzi rokmi 1997 a 1999, ako uskutočnenie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, pretože toto porušenie pokračovalo prinajmenšom do roku 1995.
- 168 V tomto smere je relevantné vyššie uvedené tvrdenie japonských žalobcov, na základe ktorého Komisia nesprávne zanalyzovala dokumenty odkazujúce na Základné pravidlá a osobitne v danom kontexte Vylepšené základné pravidlá.
- 169 Nakoniec japonskí žalobcovia tvrdia, že v skutočnosti majú právny záujem na spochybnení tvrdenia Komisie uvedeného v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia, keďže jedným z následkov tohto tvrdenia je, že Komisia uložila európskym a japonským výrobcom rovnakú pokutu, a to aj napriek skutočnosti, že európski výrobcovia sa zúčastnili dvoch porušení a japonskí výrobcovia len jedného.
- 170 Komisia tvrdí, že z poznámky zo stretnutia z 24. júla 1990 je zrejmé, že európski výrobcovia verili, že musia prijať opatrenia, aby zabránili tomu, že následkom zatvorenia továrne spoločnosti Corus v Clydesdale už britský trh nebude chráneným domácim trhom v zmysle Základných pravidiel. Podľa odôvodnenia Komisie uvedeného v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu uvedenému v článku 2 preto, aby spoločnosť Corus zostala „domácim“ výrobcom v zmysle dohody, ako je to opísané v odôvodnení 102 napadnutého rozhodnutia.
- 171 Komisia usudzuje, že japonskí žalobcovia nemajú žiadny právny záujem poprieť zistenia týkajúce sa porušenia, ktoré sú prisudzované iným stranám v článku 2. Nie je nutné, aby boli stranami v porušení, ktoré malo slúžiť spôsobom uvedeným v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia na posilnenie porušenia smerujúceho

proti nim, ktoré je uvedené v článku 1. Je preto bezvýznamné, či spoločnosť Sumitomo nemohla o existencii dohôd uvedených v článku 2 napadnutého rozhodnutia vedieť, ako sama tvrdí, alebo že toto porušenie skončilo neskôr než porušenie uvedené v článku 1.

- 172 Nakoniec, aj keby japonskí žalobcovia mohli právne namietať tvrdenie Komisie týkajúce sa zmeny Základných pravidiel na Vylepšené základné pravidlá, toto v žiadnom prípade nespochybňuje hlavné zistenie Komisie, a to existenciu Základných pravidiel. Tvrdenie, že odkazy na Vylepšené základné pravidlá sa týkajú vstupu smernice 90/531 do platnosti, je vzhľadom na množstvo listinných dôkazov uvedených v napadnutom rozhodnutí, osobitne poznámky zo stretnutia z 24. júla 1990, nepravdepodobné.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

Úvodné poznámky

- 173 Po prvé, pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov porušenia článku 81 ods. 1 ES, je potrebné uviesť, že Komisia je povinná preukázať porušenia, ktoré uvádza, a pripojiť vhodné dôkazy na to, aby dostatočne právne preukázala existenciu skutočností vedúcich k porušeniu (rozsudky Baustahlgewebe/Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 58, a Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 86).
- 174 Navyše v konaní o neplatnosť podanej na základe článku 230 ES má sudca Spoločenstva preskúmať iba zákonnosť napadnutého aktu.

- 175 Obmedzené postavenie sudcu tak v prípade žaloby o neplatnosť, ktorá smeruje proti rozhodnutiu Komisie, v ktorom sa konštatuje existencia porušenia pravidiel hospodárskej súťaže a ktoré ukladá pokuty jeho adresátom, spočíva v posúdení, či dôkazy a iné materiály, o ktoré sa Komisia vo svojom rozhodnutí opiera, sú dostatočné na preukázanie existencie daného porušenia (pozri v tomto zmysle rozsudok PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, bod 891).
- 176 Z toho vyplýva, že Komisia nemôže na podporu napadnutého rozhodnutia predložiť nové dôkazy preukazujúce porušenie, ktoré nie sú v tomto rozhodnutí uvedené. Predsa však v rozsahu, v ktorom sa žalobcovia na základe iných dokumentov, ktoré predložili Súdu prvého stupňa, snažia preukázať, že tvrdenie Komisie je z právneho hľadiska nesprávne, je Komisia oprávnená odpovedať na ich tvrdenia prostredníctvom odpovedí na predmetné dokumenty.
- 177 Ak však existuje pochybnosť, musí byť táto pochybnosť daná v prospech podnikov obvinených z porušenia (pozri v tomto zmysle rozsudok United Brands/Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 265). Súd preto nemôže dospieť k záveru, že Komisia právne dostatočne preukázala existenciu daného porušenia, ak pochybnosť v tomto ohľade naďalej trvá, osobitne v rámci konania o zrušenie rozhodnutia, ktorým sa ukladá pokuta.
- 178 V takejto situácii je nutné brať ohľad na zásadu prezumpcie nevinoty tak, ako vyplýva osobitne z článku 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv (EDLP), ktorá je jednou zo základných práv, ktoré sú, okrem iného, potvrdené preambulou Európskeho jednotného aktu a článkom 6 ods. 2 Zmluvy o založení Európskej únie, ako aj článkom 47 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s 1), ktoré sú na základe ustálenej judikatúry Súdneho dvora chránené v rámci právneho poriadku Spoločenstva. So zreteľom na povahy daných porušení, ako aj na povahu a stupeň prísnosti ukladaných sankcií sa aplikuje zásada prezumpcie nevinoty osobitne v konaniach týkajúcich sa porušenia pravidiel hospodárskej súťaže použiteľných na podniky, ktoré môžu viesť k uloženiu pokút alebo k pravidelne sa opakujúcim platbám (pozri v tomto zmysle osobitne rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1984, Öztürk, séria a č. 73,

a z 25. augusta 1987, Lutz, séria a č. 123-A, a rozsudky Súdneho dvora z 8. júla 1999, Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, body 149 a 150, a z 8. júla 1999, Montecatini/Komisia, C-235/92 P, Zb. s. I-4539, body 175 a 176).

- 179 Ako to japonskí žalobcovia správne uvádzajú, Komisia je na účel odôvodnenia tvrdenia, že k porušeniu došlo, povinná predložiť dostatočne presné a zhodujúce sa dôkazy (pozri v tomto zmysle rozsudky CRAM a Rheinzink/Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie, bod 20; Celulóza II, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 157; SIV a i./Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie, body 193 až 195, 198 až 202, 205 až 210, 220 až 232, 249, 250 a 322 až 328, a Volkswagen/Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie, body 43 a 72).
- 180 Predsa je potrebné zdôrazniť, že každý dôkaz predložený Komisiou nemusí so zreteľom na každý bod porušenia nutne zodpovedať týmto kritériám. Postačuje, ak súbor dôkazov, o ktoré sa inštitúcia opiera, zodpovedá v celom posúdení tejto požiadavke (pozri v tomto zmysle rozsudok PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, body 768 až 778, a osobitne bod 777, potvrdený v predmetnom bode Súdnym dvorom na základe odvolania v jeho rozsudku z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, body 513 až 523).
- 181 Tiež je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry na základe znenia článku 81 ods. 1 ES vyplýva, že dohody medzi podnikmi sú zakázané napriek ich účinku, ak majú protisúťažný cieľ (pozri osobitne rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 123). V tomto spore sa Komisia opierala predovšetkým o cieľ dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, ktorá je sankcionovaná v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Navyše sa Komisia osobitne v odôvodneniach 62 až 67 napadnutého rozhodnutia opiera o určité množstvo listinných dôkazov, ktoré podľa nej preukazujú tak existenciu tejto dohody, ako aj jej obmedzujúci cieľ.

- 182 Táto okolnosť má rozsiahle následky vo vzťahu k prvej časti žalobného dôvodu, ktorý v podstate uvádza, že porušenie sankcionované v článku 1 napadnutého rozhodnutia nemá protisúťažné účinky (pozri prvú vetu bodu 55 vyššie).
- 183 Po prvé je potrebné uviesť, že tvrdenie japonských žalobcov týkajúce sa neexistencie účinkov predmetnej dohody nemôže v zásade na základe dôvodného predpokladu samé viesť k zrušeniu článku 1 napadnutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 11. januára 1990, Sandoz Prodotti Farmaceutici/Komisia, C-277/87, Zb. s. I-45, bod 30, a rozsudok Súdneho dvora zo 6. apríla 1995, Ferriere Nord/Komisia, T-143/89, Zb. s. II-917, bod 30).
- 184 Pokiaľ ide o osobitný prípad dohôd, ktoré podobne ako dohoda uvádzaná Komisiou v danom prípade majú za cieľ rešpektovanie domácich trhov, Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku Cement, už citovanom v bode 66 vyššie (body 1085 až 1088), rozhodol, že tieto dohody majú samé osebe za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže, a patria tak do skupiny dohôd výslovne zakázaných článkom 81 ods. 1 ES, a že tento cieľ, ktorého existencia bola v danom prípade dostatočne právne preukázaná listinnými dôkazmi, nemôže byť ospravedlnený analýzou ekonomického kontextu, na ktorý sa protisúťažné konanie vzťahuje.
- 185 V tomto zmysle je nutné uviesť, že pokiaľ ide o existenciu porušenia, nie je podstatné, že uzavretie dohody s protisúťažným cieľom uvedeným Komisiou v článku 1 napadnutého rozhodnutia bolo alebo nebolo v obchodnom záujme japonských žalobcov, ak je na základe dôkazov uvedených v spise Komisie preukázané, že japonskí žalobcovia predmetnú dohodu skutočne uzavreli.

- 186 Po druhé je nutné poznamenať, že tvrdenie vychádzajúce z toho, že japonskí žalobcovia preukázali existenciu okolností, ktoré stavajú skutočnosti uvedené Komisiou do iného svetla a ktoré tak umožňujú nahradiť výklad týchto skutočností iným výkladom, ktorý preukáže existenciu porušenia pravidiel hospodárskej súťaže Spoločenstva (rozsudky CRAM a Rheinzink/Komisía, už citovaný v bode 57 vyššie, bod 16; Celulóza II, už citovaný v bode 56 vyššie, body 126 a 127, a PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, bod 725), nie je v danej veci relevantné. Je potrebné uviesť, že ustálená judikatúra, na ktorej je toto tvrdenie založené, sa vzťahuje na situáciu, pri ktorej sa Komisia na účel preukázania, že k porušeniu došlo, opiera jedine o správanie sa predmetných podnikov na trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, body 727 a 728).
- 187 Ako už bolo spomenuté, Komisia sa na podporu svojho tvrdenia o existencii protisúťažnej dohody opiera o listinné dôkazy. Z toho vyplýva, že ustálená judikatúra, o ktorú sa opierajú japonskí žalobcovia, môže byť v danom prípade relevantná len za predpokladu, že sa Komisii nepodarilo preukázať existenciu porušenia na základe listinných dôkazov, na ktoré sa odvoláva. Za týchto okolností majú dôkazné bremeno žalobcovia žiadajúci Súd prvého stupňa, aby zrušil článok 1 napadnutého rozhodnutia, a to nielen v tom, že majú predložiť prijateľnú alternatívu k stanovisku Komisie, ale tiež v tom, že majú preukázať, že dôkaz uvedený v napadnutom rozhodnutí na účel preukázania existencie porušenia je nepostačujúci (pozri v tomto zmysle rozsudok PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, bod 728).
- 188 Na základe vyššie uvedených úvah je potrebné spoločne preskúmať prvé dve časti tohto žalobného dôvodu, pričom prvá časť, ktorá je podpornou pre druhú časť týkajúcu sa dôkaznej sily listinných dôkazov. Tretia časť žalobného dôvodu bude preskúmaná samostatne.

Druhá časť žalobného dôvodu: nedostatok dôkaznej sily dôkazu a podporne prvá časť vychádzajúca z údajnej nezlučiteľnosti existencie predmetnej dohody a situácie existujúcej na britskom offshore trhu a na ostatných trhoch

— Vyhlásenie pána Verlucu

189 Najskôr je potrebné uviesť, že Komisia sa vo veľkej miere opiera tak v napadnutom rozhodnutí (pozri osobitne odôvodnenie 131), ako aj vo svojich písomných prejavoch v danej veci o vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996, doplnené jeho vyhlásením zo 14. októbra 1996 a dokumentom pod názvom „Vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec“ (ďalej spoločne len „vyhlásenie pána Verlucu“). Význam vyhlásenia pána Verlucu spočíva v tom, že sú jediným dôkazom, ktorý preukazuje všetky aspekty porušenia, osobitne jeho trvanie a relevantné výroby.

190 Podľa vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996 boli domáce trhy účastníkov dohody označenej ako „Fundamentals“ „chránené“, s výnimkou offshore trhu Spojeného kráľovstva, ktorý bol „čiastočne chránený“ v tom rozsahu, že „konkurent sa musel predtým, než predložil [svoju] ponuku, skontaktovať s domácim výrobcom naftovodných rúr a rúrok, [spoločnosťou Corus]“ (pozri odôvodnenia 53 a 62 napadnutého rozhodnutia). Výrobkami pokrytými touto dohodou boli podľa vyhlásenia zo 17. septembra 1996 „štandardné závitové rúry (závitové rúry prémium neboli zahrnuté) a [oceľové produktovody „projekt“]“ (pozri odôvodnenie 56 napadnutého rozhodnutia). Trvanie dohody je tiež presne vymedzené v rozsahu, v akom pán Verluca potvrdzuje, že „tento obchod začal po rozpade trhu v roku 1977“ (odôvodnenie 55 napadnutého rozhodnutia) a že „skončil pred viac než jedným rokom“ (odôvodnenie 96 napadnutého rozhodnutia). Pokiaľ ide o praktické úpravy dohody, pán Verluca popisuje systém stretnutí, ktoré sa v podstate konali dvakrát za rok (odôvodnenie 60 napadnutého rozhodnutia).

- 191 Komisia v odôvodnení 57 napadnutého rozhodnutia uvádza, že pán Verluca vo svojom vyhlásení zo 14. októbra 1996 tvrdí, že „normálnymi účastníkmi“ stretnutí boli „za Európou spoločnosť [Corus] (kým neskončila svoju obchodnú činnosť s OCTG), spoločnosti Dalmine, Mannesmann and Vallourec... [a] zo strany Japonska spoločnosti [JFE-NKK], [JFE-]Kawasaki, [Nippon] a [Sumitomo]“. Tak ako v odôvodnení 60 napadnutého rozhodnutia uvádza Komisia, pán Verluca predložil zoznam piatich stretnutí Európsko-japonského klubu konaných 14. apríla 1992 vo Florencii, 23. októbra 1992 v Tokiu, 19. mája 1993 v Paríži, 5. novembra 1993 v Tokiu a 16. marca 1994 v Cannes, a to nie vo svojom vyhlásení zo 17. septembra 1996, ako to tvrdí Komisia, ale v prílohe 2 jeho vyhlásenia zo 14. októbra 1996.
- 192 Žiadne ustanovenia ani všeobecná zásada v právnom systéme Spoločenstva nezakazuje v tomto zmysle Komisii, aby voči podnikom použila obviňujúce vyhlásenie iného obvineného podniku (rozsudok PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, body 109 a 512). Ak by nešlo o tento prípad, dôkazné bremeno, ktoré nesie Komisia na preukázanie správania sa, ktoré je v rozpore s článkom 81 ods. 1 ES a článkom 82 ES, by bolo neudržateľné a nezlučiteľné s úlohou dohliadať na správne použitie týchto ustanovení, ktoré sú jej zverené Zmluvou ES (rozsudok PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, bod 512).
- 193 V danom prípade je nutné objasniť zmysel slova „échanges“ použitého vo vyhlásení pána Verluca zo 17. septembra 1996. Ako uvádza Komisia, je zřejmé, že preklad tohto výrazu anglickým slovom „trade“ v poznámke pod čiarou 10 anglickej verzie napadnutého rozhodnutia je nesprávny a že tento výraz v skutočnosti znamená, že kontakty medzi japonskými a európskymi výrobcami oceľových rúrok existovali. Komisia preto správne poukázala na vetu, v ktorej je tento výraz použitý, uvedenú v bode 190 vyššie, pri popise dohody, ktorá je vytykaná japonským a európskym výrobcami.
- 194 Tiež je potrebné skonštatovať, že japonskí žalobcovia nepopierajú, že medzi zástupcami japonských a európskych výrobcov oceľových bezšvíkových rúrok došlo k stretnutiu (pozri odôvodnenie 131 napadnutého rozhodnutia). Okrem toho,

spoločnosti JFE-NKK, JFE-Kawasaki a Sumitomo nepopierajú, že sa na týchto stretnutiach zúčastnili, ale tvrdia, že jediné informácie, ktoré vzhľadom na tieto stretnutia majú, pochádzajú len z toho, čo si pamätajú ich zamestnanci, ktoré sú vzhľadom na čas, ktorý od týchto stretnutí ubehol, málo vierohodné.

- 195 Pokiaľ ide o spoločnosť Nippon, tá tvrdí, že pokiaľ je jej známe, žiadny z jej súčasných zamestnancov sa týchto stretnutí nezúčastnil, ale uvádza, že nemôže vylúčiť, že niektorí z jej bývalých zamestnancov sa ich zúčastnili. Podrobnosti poskytnuté v odpovedi spoločnosti Nippon zo 4. decembra 1997 na otázky položené Komisiou, osobitne skutočnosť, že pán [X] zodpovedný za vývozy oceľových rúrok bol od 14. do 17. marca 1994 na služobnej ceste v Cannes, podporuje tvrdenie Komisie týkajúce sa účasti spoločnosti Nippon na daných stretnutiach, keďže stretnutia Európsko-japonského klubu, ktoré uvádza pán Verluca, sa uskutočnili v Cannes 16. marca 1994 (odôvodnenie 60 napadnutého rozhodnutia). Spoločnosť Nippon v tej istej odpovedi uvádza, že nie je schopná vysvetliť cieľ tejto služobnej cesty a ani ostatných služobných ciest jej zamestnancov do Florencie, keďže v týchto dvoch mestách nemala žiadnych zákazníkov.
- 196 Za týchto okolností Komisia správne vyvodila záver, že japonskí žalobcovia uvedení pánom Verlucom v jeho vyhlásení zo 14. októbra 1996 (pozri bod 191 vyššie) vrátane spoločnosti Nippon sa naozaj zúčastnili stretnutí Európsko-japonského klubu uvedených v tomto vyhlásení.
- 197 Štyria japonskí žalobcovia však popierajú, že by dohoda o rozdelení japonských a európskych trhoch bola uzavretá na týchto stretnutiach. Osobitne spoločnosti JFE-NKK, JFE-Kawasaki a Sumitomo tvrdia, že sa tieto stretnutia týkali predovšetkým všeobecných otázok alebo otázok týkajúcich sa trhov tretích krajín, akými sú Rusko a Čína.

- 198 V tomto štádiu sa rozdiely medzi Komisiou a japonskými žalobcami týkajú otázky, či protiprávna dohoda o vzájomnom rešpektovaní domácich trhov, pokiaľ ide o dva druhy výrobkov uvedených v článku 1 napadnutého rozhodnutia, a to rúrok OCTG štandard a produktovodov „projekt“, bola uzavretá japonskými a európskymi výrobcami na týchto stretnutiach.
- 199 Japonskí žalobcovia v tomto zmysle tvrdia, že vyhlásenia pána Verluca sú príliš vágne na to, aby predstavovali dôkaz, aj keď len slabý, o existencii dohody o rozdelení trhu, ktorú spomína Komisia. Osobitne uvádzajú, že popis systému čiastočnej ochrany offshore trhu Spojeného kráľovstva, ktorý uviedol pán Verluca, podľa ktorého „offshore trh Spojeného kráľovstva bol považovaný za čiastočne chránený, konkurent sa musel skontaktovať s domácim výrobcom naftovodných rúr a rúrok predtým než predložil ponuku“, že toto pravidlo bolo viac-menej rešpektované, je nepresné a nezodpovedá skutočnosti a nie je potvrdené žiadnym dokumentom, o ktoré sa Komisia opiera. Okrem toho, podľa japonských žalobcov existuje rozpor medzi postojom, ktorý zastáva Komisia v odôvodnení 62 napadnutého rozhodnutia, založenom na vyhlásení pána Verluca zo 17. septembra 1996, podľa ktorého bol offshore trh Spojeného kráľovstva chránený len čiastočne, a odôvodneniami 101 a 102 napadnutého rozhodnutia, ktoré popisujú systém rozdelenia trhu bez rozdielov.
- 200 Pokiaľ ide o posledné tvrdenie, stačí skonštatovať, že odôvodnenia 101 a 102 opisujú protisúťažný cieľ Základných pravidiel všeobecným spôsobom v rámci Komisiou uskutočneného právneho posúdenia porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, a že je potrebné to čítať so zreteľom na odôvodnenie 62, v ktorom už v kontexte podrobného opísania fungovania Základných pravidiel, bola na základe zhromaždených písomných dôkazov vysvetlená skutočnosť, že offshore trh Spojeného kráľovstva mal osobitný status. Tvrdenie japonských žalobcov musí byť preto zamietnuté.

- 201 Pokiaľ ide o tvrdenie, na základe ktorého sa stretnutia Európsko-japonského klubu nikdy netýkali trhov Spoločenstva, je potrebné pripomenúť, že pokiaľ sa podľa pána Verlucu počas týchto stretnutí prerokúvali „dôležité udalosti ovplyvňujúce trh s ropnými výrobkami (americká VRA, politické prevraty v ZSSR, vývoj v Číne)“, nebránilo to „použitiu Základných pravidiel uvedených vyššie aj v tomto prípade“. Z vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996 je zrejmé, že použitie Základných pravidiel zahrnujúcich tiež rešpektovanie štyroch domácich trhov výrobcov Spoločenstva japonskými žalobcami je jedným z predmetov diskusií týchto stretnutí.
- 202 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Komisia má za úlohu sankcionovať porušenia článku 81 ods. 1 ES a že dohody, ktorých cieľom je „rozdelenie trhu alebo dodávateľských zdrojov“, sú výslovne uvedené v článku 81 ods. 1 písm. c) ES ako dohody zakázané na základe tohto ustanovenia. Komisii preto stačí dokázať, že cieľom alebo účinkom dohody medzi podnikmi, ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, bolo rozdelenie trhov Spoločenstva s jedným alebo viacerými výrobcami medzi seba tak, že táto dohoda mohla založiť porušenie.
- 203 Takisto je potrebné uviesť, že Komisia je v praxi často povinná dokazovať existenciu porušenia za podmienok, ktoré sú na splnenie tejto úlohy nepriaznivé, a to z toho dôvodu, že od doby vzniku rozhodných skutočností, ktoré tvoria porušenie, mohlo uplynúť niekoľko rokov a že niektoré podniky, ktoré boli predmetom vyšetrovania, s Komisiou aktívne nespolupracovali. Pokiaľ je pre Komisiu nutné dokázať, že protiprávna dohoda o rozdelení trhu bola uzavretá (pozri body 177 a 178 vyššie), je prehnané žiadať, aby okrem toho predložila dôkaz o špecifickom mechanizme, ktorým mal byť tento cieľ dosiahnutý (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Gruber + Weber/Komisia, T-310/94, Zb. s. II-1043, bod 214). Okrem toho by bolo pre podnik, ktorý sa dopustil porušenia, veľmi jednoduché uniknúť potrestaniu, ak by mohol zakladať svoje tvrdenia na vágnych informáciách o fungovaní protiprávnej dohody, za okolností, v ktorých existencia dohody a jej protisúťažný cieľ boli dostatočne preukázané. Podniky sa môžu za týchto okolností

riadne obhajovať, ak majú možnosť vyjadriť sa k všetkým dôkazom, ktoré predložila Komisia v ich neprospech.

- 204 Na podporu svojho tvrdenia Komisia uvádza navyše rozsudok Cement, už citovaný v bode 66 vyššie (bod 1838), podľa ktorého sa môže v prípade potreby na účel preukázania existencie porušenia opierať o jediný dokument, ak jeho dôkazná sila nie je nijakým spôsobom spochybnená a ak jasne preukazuje existenciu porušenia. Podľa Komisie je možné za okolností daného prípadu aplikovať toto pravidlo na vyhlásenie pána Verluca.
- 205 V tejto súvislosti treba uviesť, že v rozpore s tým, čo tvrdia japonskí žalobcovia, vyhlásenia pána Verluca nie sú len vierohodné, ale majú aj osobitne veľkú dôkaznú silu, keďže boli urobené v mene spoločnosti Vallourec. Odpovede poskytnuté v mene podniku ako takého sú vierohodnejšie než odpovede poskytnuté jeho zamestnancom bez ohľadu na jeho skúsenosti alebo názor (pozri, aj keď v odvolacom konaní, rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, LR AF 1998/Komisia, T-23/99, Zb. s. II-1705, bod 45).
- 206 Podobne, uvážený charakter a vážnosť vyhlásenia pána Verluca sú zosilnené skutočnosťou, že ako predseda predstavenstva spoločnosti Vallourec Oil & Gas, mal služobnú povinnosť konať v záujme spoločnosti. Nemohol teda jednoducho priznať existenciu porušenia bez toho, aby nezážil dôsledky svojho konania, a v spise sa nenachádza nič, čo by podporilo stanovisko, že si túto úlohu nesplnil.

207 V každom prípade bol pán Verluca priamym svedkom okolností, ktoré popísal. Komisia uvádza, osobitne v bode 28 svojho vyjadrenia k návrhu vo veci T-67/00, bez toho, aby si protirečila, že pán Verluca ako predseda predstavenstva sa sám zúčastnil na stretnutiach Európsko-japonského klubu.

208 Je potrebné uviesť, že pán Verluca odpovedal prostredníctvom písomného vyhlásenia na ústne otázky zástupcov Komisie počas vyšetrovania 17. septembra 1996, ktorí ho vyzvali, aby sa vyjadril k dokumentom, ktoré vyhotovil väčšinou on sám a ktoré boli predbežne zhabané Komisiou, a to počas vyšetrovania uskutočneného 1. a 2. decembra 1994. Pán Verluca potom potvrdil a doplnil informácie, ktoré už poskytol vo svojom vyhlásení zo 14. októbra 1996 a tiež nové informácie spísané počas ďalšieho vyšetrovania uskutočneného 18. decembra 1997. Jeho vyhlásenie zo 14. októbra 1996 bolo poskytnuté v odpovedi na žiadosť o poskytnutie informácií, ktorá mu, ako tvrdí, bola doručená 30. septembra 1996, a ktorá bola zaslaná Komisiou, s kópiou pre advokáta pána Wincklera z advokátskej kancelárie Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton.

209 Navyše, počas vyšetrovania uskutočneného 17. septembra 1996 vedel pán Verluca viac ako 18 mesiacov, že Komisia mala dokumenty, ktoré vyhotovil v súvislosti s kontaktmi s konkurentmi, osobitne so spoločnosťou Corus. Mal preto príležitosť zvážiť odpoveď v prípade, že mu Komisia položí otázky týkajúce sa týchto záležitostí. Pokiaľ ide o jeho vyhlásenie zo 14. októbra 1996, pán Verluca mal na prípravu k dispozícii lehotu v trvaní dvoch týždňov.

210 Zo všetkých týchto okolností vyplýva, že pán Verluca urobil toto vyhlásenie rozhodne a po zrelej úvahe. Táto skutočnosť robí tieto vyhlásenia vierohodnejšími.

- 211 Komisia okrem toho správne uvádza, že vyhlásenia, ktoré sú v rozpore so záujmami toho, kto ich robí, musia sa v zásade považovať za zvlášť vierohodné dôkazy. V tomto prípade vyhlásenia pána Verluca boli zjavne v rozpore so záujmami spoločnosti Vallourec, ktorú zastupoval, a to vzhľadom na to, že Komisia proti tejto spoločnosti začala vyšetrovanie.
- 212 Osobitne je potrebné uviesť, že zo skutočnosti, že osoba, ktorá bola vyzvaná, aby sa vyjadrila k dokumentom tak, ako bol vyzvaný pán Verluca zástupcami Komisie, priznala, že sa dopustila porušenia, a tak priznala existenciu iných skutočností, ako sú skutočnosti, ktorých existencia môže byť priamo vyvodená z predmetných dokumentov, možno *a priori* vyvodit' pri absencii osobitných okolností naznačujúcich opak, že táto osoba sa rozhodla povedať pravdu.
- 213 Japonskí žalobcovia túto logiku odmietajú, tvrdiac, že v danom prípade mali zamestnanci európskych výrobcov, ktorí urobili vyhlásenia ako ich zástupcovia, záujem na „obmedzení škôd“, osobitne potvrdením existencie dohody s japonskými výrobcami s cieľom odvrátiť pozornosť Komisie od skutočného cieľa Základných pravidiel, ktoré mali za cieľ rozdelenie európskych trhov medzi európskych výrobcov, čo je oveľa závažnejšie porušenie.
- 214 Skutočnosť, že európski výrobcovia potvrdili existenciu dohody o rozdelení trhu s japonskými výrobcami, neslúžila nutne na zatajenie existencie dohody o rozdelení európskeho trhu medzi nimi. Navyše nie je pravdepodobné, že by spoločnosť Vallourec prostredníctvom pána Verluca priznala existenciu porušenia a súčasne tajila existenciu podobného porušenia, a to takého, ktoré sa zakladá na niektorých skutočnostiach, ku ktorému sa navyše priznala, ale ktoré sa líšilo od toho, ku ktorému sa priznala zo zemepisného hľadiska. Je potrebné uviesť, že osoba, ktorá by tak konala, by sa vystavila veľkému riziku v prípade, že by Komisia dokázala, že skutočne pomohla Komisii preukázať, že sa sama dopustila porušenia, bez toho, aby jej bola znížená pokuta na základe spolupráce.

215 V dôsledku toho nie je v tomto smere tvrdenie predložené japonskými žalobcami presvedčivé a nemôže znížiť vierohodnosť vyhlásenia pána Verluca. Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti JFE-Kawasaki vychádzajúce z toho, že sa pán Verluca vo svojom vyhlásení zo 17. septembra 1996 obmedzil na vysvetlenie jediného dokumentu, a to „Niekoľko informácií“, stačí skonštatovať, že toto vyhlásenie, ktoré navyše neodkazuje na ten dokument, sa výslovne opiera o existenciu všeobecnej dohody o rozdelení trhu pre dva druhy špecifických výrobkov. Za týchto podmienok nie je opodstatnené usudzovať, že sa pán Verluca vo svojom vyhlásení obmedzil na komentovanie tohto jedného dokumentu, a teda nie je opodstatnené zoslabiť význam tohto vyhlásenia.

216 Čo sa týka dokumentu „Vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec“, spoločnosť JFE-Kawasaki tvrdí, že pán Verluca v ňom uviedol, že ostatné offshore trhy uvedené v napadnutom rozhodnutí, a to iné trhy než je trh Spojeného kráľovstva, neboli považované za domáce trhy v zmysle Základných pravidiel. V tomto ohľade stačí skonštatovať, že pán Verluca urobil predmetné vyhlásenie v odpovedi na otázku položenú Komisiou, a to: „Aké bolo postavenie rozličných offshore trhov (Holandsko, Dánsko, UK, Nórsko, Čína) [?]“. Za týchto okolností je zrejmé, že toto vyhlásenie znamená len to, že holandský, dánsky, nórsky a čínsky trh neboli domácimi trhmi a že toto vyhlásenie je úplne bezvýznamné, pokiaľ ide o postavenie nemeckého, francúzskeho a talianskeho offshore trhu.

217 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Sumitomo vychádzajúce z odkazu v dokumente „Vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec“ na skutočnosť, že sa Rozdeľujúci kľúč aplikoval „iba na štandardné výrobky“, takže produktovod, ktorý nebol štandardným výrobkom, nebol postihnutý, je nutné podotknúť, že pán Verluca, robiac toto vyhlásenie, odpovedal osobitne na otázku, ktorá sa týkala správy zo stretnutia s JF. Z tejto správy je zrejmé, že sa týka výlučne rúrok OCTG a nie produktovodov, čo umožňuje predpokladať, že vysvetlenia pána Verluca sa týkajú iba rúrok OCTG.

- 218 V každom prípade, aj za predpokladu, že toto vyhlásenie pána Verlucu sa netýkalo iba rúrok OCTG, vzhľadom na ktoré upresnil svoje vyhlásenie zo 17. septembra 1996, podľa ktorého boli porušením dotknuté len štandardné výrobky, ale že sa týkalo tiež produktovodov, zo znenia uvedeného vyhlásenia je zrejmé, že rešpektovanie domácich trhov členov Európsko-japonského klubu a Rozdeľujúci kľúč použiteľný na trhy tretích krajín boli dve rozdielne časti Základných pravidiel. V dôsledku toho toto upresnenie, ktoré sa týka výlučne trhov tretích krajín, nevyvracia podstatné tvrdenie Komisie, na základe ktorého nielen rúrky OCTG štandard, ale aj produktovody „projekt“ boli predmetom rozdelenia trhov členov Európsko-japonského klubu. Navyše je nutné zdôrazniť, že pán Verluca nikdy nevzal späť svoje vyhlásenie, podľa ktorého boli produktovody predmetom protiprávnej dohody.
- 219 Navyše je potrebné pripomenúť, že na základe ustálenej judikatúry nemožno vyhlásenie podniku obvineného z toho, že sa zúčastnil na dohode porušujúcej hospodársku súťaž, ktorej správnosť je napadnutá niekoľkými ostatnými obvinenými podnikmi, považovať za postačujúci dôkaz existencie porušenia, ktorého sa dopustili tieto podniky, bez toho, aby bolo podporené iným dôkazom (pozri v tomto zmysle rozsudok Enso-Gutzeit/Komisia, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 91). Je preto možné dospieť k záveru, že aj napriek ich spoľahlivej povahe, musia byť vyhlásenia pána Verlucu na účely preukázania existencie porušenia sankcionovaného v článku 1 napadnutého rozhodnutia potvrdené inými dôkazmi.
- 220 Stupeň potvrdenia vyžadovaného v danom prípade je nižší, tak pokiaľ ide o presnosť, ako aj o intenzitu, vzhľadom na spoľahlivosť vyhlásenia pána Verlucu, než by tomu bolo v prípade, keby intenzita nebola osobitne vierohodná. Je preto nutné dospieť k záveru, že pokiaľ má byť rozhodnuté, že súbor zhodných nepriamych dôkazov umožnil potvrdiť existenciu a určité špecifické aspekty dohody o rozdelení trhu spomenuté pánom Verlucom a uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia mohli na základe tejto hypotézy vyhlásenia pána Verlucu samé osebe postačovať na preukázanie ostatných aspektov napadnutého rozhodnutia v súlade s pravidlom založeným na základe rozsudku Cement, už citovaného v bode 66 vyššie (bod 1838), na ktoré sa odvoláva Komisia (pozri bod 204 vyššie). Navyše, pokiaľ písomnosť nie je zjavne v rozpore s vyhlásením pána Verlucu týkajúcim sa existencie alebo

podstatného obsahu dohody o rozdelení trhu, ktorú opísal, je postačujúce, ak preukazuje významné prvky dohody na to, aby mala určitú hodnotu v rámci súboru obviňujúcich dôkazov (pozri bod 180 vyššie a ustálenú judikatúru v ňom uvedenú).

- 221 Na základe vyššie uvedeného je potrebné zhodnotiť ďalšie dôkazy, o ktoré sa Komisia v napadnutom rozhodnutí opiera, a to v jej odôvodneniach 62 až 67 a 100, ako i na niektoré ďalšie dokumenty obsiahnuté v spise Komisie v rozsahu, v akom boli skomentované účastníkmi konania v rámci ich tvrdení o vierohodnosti informácií, o ktoré sa výslovne opieralo napadnuté rozhodnutie.

— Poznámky spoločnosti Vallourec

- 222 V odôvodnení 67 napadnutého rozhodnutia Komisia odkazuje na poznámku „Rozhovory s BSC“, ktorá nie je datovaná, ale ktorá pochádza z júna 1990, a odkazuje na dve iné poznámky, a to poznámku zo stretnutia z 24. júla 1990 podpísanú pánom Verlucom a poznámku z 1. júna 1990 pod názvom „Obnovenie zmluvy VAM BSC“. V odôvodnení 67 napadnutého rozhodnutia Komisia uvádza nasledujúcu časť poznámky Rozhovory s BSC:

„Stanoviskom spoločnosti [Vallourec] je, že by sme nemali otvárať bránu Japoncom umožňujúc im podporu zo strany Britov. Musíme sa usilovať o plné využitie Základných pravidiel, prvým krokom je napísať prostredníctvom Pt klubu japonským predsedom na účely oznámenia usadenia sa Japoncov v UK. Javí sa byť smelé očakávať, že by spoločnosť [Corus] mohla zorganizovať Rozdeľujúci kľúč v japonskom PJ, zatiaľ čo SMI sa k tomuto bodu prepracovávala mnoho mesiacov.“

- 223 Nasledujúca časť z poznámky zo stretnutia z 24. júla 1990 je uvedená v odôvodnení 78 napadnutého rozhodnutia a týka sa porušenia uvedeného v jeho článku 2:

„Spoločnosť [Mannesmann] je jediným európskym výrobcom, ktorý naháňa strach Japoncom a ktorý si tak môže vynútiť rešpektovanie ‚Vylepšených Základných pravidiel‘. Bolo by v záujme spoločnosti [Mannesmann], aby ‚Základné pravidlá‘ boli ochránené v Spojenom kráľovstve, pretože po zatvorení továrne v Clydesdale bude dodávať niektoré hladké rúry.“

- 224 Na základe inej časti z tej istej poznámky uvedenej v tom istom odôvodnení:

„Spoločnosti [Corus] a [Vallourec] sa zhodujú v tom, že posilnenie EHS je také, že musí viesť k ‚Vylepšeným základným pravidlám‘, ktoré zabránia Japoncom vstúpiť do Spojeného kráľovstva, a to aj po zatvorení Clydesdale. [Philip Varley zo spoločnosti Corus] dodal, že 100 % rešpektovanie ‚Základných pravidiel‘ v Spojenom kráľovstve nie je možné, ale že pokiaľ výnimky nepresiahnu 15 000 ton ročne, situácia bude únosná. Spoločnosť [Corus] uviedla možnosť nakupovať hladké rúry od spoločností UTM, SIDERCA a TAMSA [latinskoamerickí výrobcovia] na účel vyhnúť sa ich divokej súťaži.“

- 225 Na základe napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týka existencie porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia (odôvodnenie 80), Komisia tiež uviedla nasledujúcu časť z poznámky pod názvom „Úvahy o zmluve VAM“:

„... ak... môžeme presvedčiť Japoncov, aby nezasahovali na trh Spojeného kráľovstva a že problém sa tak vyrieši medzi Európanmi. V tomto prípade hladké rúry budú efektívne rozdelené medzi spoločnosti [Mannesmann], [Vallourec] a Dalmine. V tomto druhom scenári bude pravdepodobne v našom záujme spojiť predaje spoločnosti Vallourec tak na ceny, ako aj na objem spojov VAM predaných spoločnosťou [Corus].“

226 V tom istom odôvodnení Komisia ďalej uvádza časť z poznámky „Strategické úvahy“, ktoré stanovili podmienky predpokladané v kontexte scenára opierajúceho sa o vyššie uvedenú citáciu:

„Spoločnosti [Mannesmann]/DALMINE/[Vallourec] dosiahli, aby spoločnosť [Corus] kúpila svoje hladké rúry najskôr od Európanov, ktorí si delia toto zásobovanie na základe prísnych pravidiel.“

227 Navyše, na základe inej časti tejto poznámky „Strategické úvahy“ uvedenej Komisiou v časti napadnutého rozhodnutia, venovanej Základným pravidlám ovplyvňujúcich trhy tretích krajín (odôvodnenie 73), „na účel uistiť sa, že Japonci sa nedotknú Spojeného kráľovstva, je nutné sa obávať, že Európania musia dať niečo na výmenu (Ďaleký východ, Stredný východ, revíziu svetových percentuálnych podielov...)“.

228 Tieto časti z poznámok spoločnosti Vallourec jasne a jednoznačne potvrdzujú svedectvá uvedené vo vyhláseniach pána Verlucu, pokiaľ ide o existenciu Základných pravidiel („Fundamentals“). Tak ako Komisia vo svojom vyjadrení uvádza, je z týchto poznámok zrejmé, že tieto pravidlá boli úplne dokázané, keďže boli zamestnancami spoločnosti Vallourec, ktorí neboli ich autormi a adresátmi, pochopené, a to bez ďalších obsiahlych popisov.

229 Okrem toho, hoci poznámky spoločnosti Vallourec neopisujú povahu Základných pravidiel výslovne, je zrejmé, že japonskí výrobcovia museli tieto pravidlá „rešpektovať“ a že „obava“ vynútená spoločnosťou Mannesmann bola prostriedkom na zaistenie tohto „rešpektu“, osobitne v „Spojenom kráľovstve“. Toto zistenie je potvrdené skutočnosťou, že na základe poznámok zo stretnutia z 24. júla 1990 by mala nová verzia Základných pravidiel predpokladaných spoločnosťami Vallourec a Corus pod názvom „Vylepšené základné pravidlá“ zabrániť Japoncom, aby vstúpili do Spojeného kráľovstva, aj po tom čo [podnik spoločnosti Corus] v Clydesdale bol zatvorený“.

- 230 Za týchto okolností je potrebné uviesť, že tieto poznámky potvrdzujú opis Základných pravidiel obsiahnutých vo vyhláseniach pána Verlucu, na základe ktorých tieto pravidlá v zásade obsahujú ochranu domácich trhov štyroch predmetných výrobcov voči japonským výrobcom. Takisto podporujú vyhlásenia pána Verlucu týkajúce sa skutočnosti, že offshore trh Spojeného kráľovstva bol pokrytý týmito ochrannými pravidlami, ale že mal osobitné postavenie. Z týchto poznámok vyplýva, že európski výrobcovia mali v záujme zachovať túto ochranu offshore trhu Spojeného kráľovstva, a to maximálnym posilnením, napriek skutočnosti, že spoločnosť Corus, ako domáci výrobca na tomto trhu, nemala v úmysle ďalej vyrábať hladké rúry a obmedzila sa na závitové rúrky získané od iných výrobcov.
- 231 Japonskí žalobcovia správne uvádzajú, že poznámky spoločnosti Vallourec obsahujú iba interné úvahy tejto spoločnosti a že niektoré z nich sa týkajú rozhovorov vedených medzi touto spoločnosťou a spoločnosťou Corus. Pokiaľ má táto skutočnosť nutne za následok zrelatívnenie dôkaznej hodnoty týchto poznámok voči japonským žalobcom, nemôže Komisii zabrániť v tom, aby sa o ne opierala ako o priťažujúce dôkazy na účel potvrdenia jasných vyhlásení pána Verlucu, predovšetkým v rámci súboru rozsiahlejších zhodujúcich sa dôkazov. Skutočnosť, že zamestnanci spoločnosti verili, že Základné pravidlá sú účinné pri ochrane európskych domácich trhov proti japonským výrobcom, samé osebe tvoria nepriamy dôkaz toho, že táto ochrana skutočne existovala.
- 232 Japonskí žalobcovia predložili osobitné tvrdenie týkajúce sa poznámky „Strategické úvahy“ a poznámky „Úvahy o zmluve VAM“. Uvádzajú, že posilnenie aspektu Základných pravidiel týkajúcich sa rešpektovania európskych domácich trhov japonskými výrobcami nie je jedným z troch scenárov, ktoré pán Verluca, ktorý bol autorom oboch poznámok, nakoniec zobral do úvahy ako ich návrh.
- 233 Zo znenia týchto dvoch poznámok je zrejmé, že ich autor uprednostňoval toto riešenie a odmietol ho proti svojej vôli z dôvodu, že nebolo uskutočniteľné. Osobitne, na základe poznámky „Strategické úvahy“ je „pre spoločnosť [Vallourec]

najvýhodnejším riešením“ predpoklad, že „Európania prinútiť Japoncov rešpektovať Spojené kráľovstvo v oblasti spojov Buttress and Premium“. Pán Verluca odmieta toto riešenie v uvedenej poznámke jedine z dôvodu, že „bohužiaľ neverí tomu, že by toto riešenie... mohlo fungovať“. Vzhľadom na to, že toto riešenie, ktoré spočíva v zachovaní Základných pravidiel v platnosti a prípadne v ich posilnení, bolo uskutočnené, ich provizórne odmietnutie pánom Verlucom v týchto poznámkach je oveľa menej významné ako skutočnosť, že preferoval iné predpokladané riešenia.

234 Správnosť tejto analýzy je tiež potvrdená skutočnosťou, že rozdelenie dodávok hladkých rúrok spoločnosti Corus medzi spoločnosťami Vallourec, Mannesmann a Dalmine uvádzané pánom Verlucom v týchto dvoch poznámkach v rámci daného scenára (pozri bod 226 vyššie) bolo vzhľadom na postupné podpísanie troch zmlúv o zásobovaní uvedených v odôvodnení 79 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 26 vyššie) realizované neskôr, najneskôr 9. augusta 1993. Okrem toho návrh urobený pánom Verlucom (pozri bod 225 vyššie a odôvodnenie 80 napadnutého rozhodnutia) spočívajúci v spájaní predajov hladkých rúrok spoločnosti Vallourec spoločnosti Corus v cene a množstve rúrok OCTG prémium, rezaných metódou VAM, predaných spoločnosťou Corus, skutočne zodpovedá zneniu zmlúv uzavretých neskôr, ktoré boli predložené Súdu prvého stupňa predovšetkým vo veci T-44/00, a ku ktorým sa tak japonskí žalobcovia mohli vyjadriť počas spojeného konania (pozri tiež odôvodnenia 79, 81 a 111 napadnutého rozhodnutia).

235 Podľa japonských žalobcov sa všetky úvahy obsiahnuté v poznámkach spoločnosti Vallourec uvedených Komisiou vzťahujú takmer výlučne na situáciu existujúcu na offshore trhu Spojeného kráľovstva s rúrkami OCTG prémium. Výrobkami, ktoré sú predmetom porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia sú ale rúrky OCTG štandard („API“) a produktovody „projekt“ a nie rúrky OCTG prémium. Podobne, poznámka zo stretnutia z 24. júla 1990 sa vzťahuje na výrobky z nehrdzavejúcej ocele.

- 236 Pokiaľ ide o rúrky OCTG štandard, je isté, že tieto rúrky sú niekedy v oceľiarskom a petrochemickom priemysle nazývané „Buttress“. Je teda vhodné uviesť, že odkaz uvedený v poznámke „Strategické úvahy“ týkajúci sa rešpektovania offshore trhu Spojeného kráľovstva japonskými výrobcami s ohľadom na „Buttress“, sa nutne týka týchto výrobkov (pozri bod 233 vyššie). Navyše, poznámka pod názvom „Úvahy o zmluve VAM BSC“ odkazujú na skutočnosť, že spoločnosť Corus „urobí lepšie, ak si ponechá svoju časť na VAM, než na Buttress“.
- 237 Skutočnosť uvedená japonskými žalobcami, podľa ktorej poznámky spoločnosti Vallourec takisto obsahujú mnohé odkazy na rúrky OCTG prémium, nevyvracia analýzu urobenú v danom prípade Komisiou, ktorá sa týka rúrok OCTG štandard. Po prvé, odkazy na rúrky OCTG prémium neumožňujú dospieť k záveru, že sa zmluvy medzi spoločnosťami Vallourec a Corus týkali výlučne rúrok OCTG prémium. Po druhé, skutočnosť, že Komisia určila ako základ porušenia dva špecifické výrobky, nemôže byť kritizovaná z dôvodu, že určité dôkazy, ktoré má, svedčia o tom, že sankcionovaná dohoda sa vzťahovala takisto na iné výrobky.
- 238 V každom prípade, i keď nedostatok presnej a zhodujúcej definície výrobkov dotknutých „Základnými pravidlami“ v poznámkach spoločnosti Vallourec znižuje ich dôkaznú hodnotu, nemôžu byť vylúčené v rozsahu, v ktorom zosilňujú určité podstatné vyhlásenia urobené pánom Verlucom, a teda na účel potvrdenia svojho vyhlásenia bola Komisia oprávnená dovoľávať sa ich. Skutočnosť, že dokument odkazuje len na niektoré z dovoľávaných skutočností v iných dôkazoch, nepostačuje na to, aby zaviazala Komisiu k odstráneniu tohto dokumentu zo súboru obviňujúcich dôkazov (pozri body 180 a 220 vyššie).
- 239 Japonskí žalobcovia okrem toho tvrdia, že iné trhy Spoločenstva než offshore trh Spojeného kráľovstva nie sú v poznámkach spoločnosti Vallourec spomenuté. V tomto zmysle je potrebné skonštatovať, že predmetné poznámky sa sústreďujú na

problémy, ktoré by mohli vzniknúť na britskom trhu ukončením výroby hladkých rúrok britským výrobcom, spoločnosťou Corus, čo vysvetľuje nedostatok osobitných odkazov na ostatné trhy, ktoré neboli touto predvídanou udalosťou priamo dotknuté.

- 240 Japonskí žalobcovia ďalej tvrdia, že na základe poznámky „Úvahy o zmluve VAM“ a na základe poznámky zo stretnutia z 24. júla 1990 bolo vylúčenie japonských výrobcov z britského trhu navrhovaným opatrením do budúcnosti, z čoho teda vyplýva, že v čase ich spísania, t. j. roku 1990 (pozri bod 115 vyššie), neexistovala žiadna dohoda s japonskými výrobcami. Z poznámok spoločnosti Vallourec, z celého ich obsahu, osobitne z časti „Rozhovory s BSC“, uvedených v odôvodnení 67 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Základné pravidlá mali už roku 1990 zmysel, ktorý bol zamestnancom spoločnosti Vallourec jasný, a že „problém“ uvedený v poznámke „Úvahy o zmluve VAM“, ktorý mal byť vyriešený „medzi Európanmi“, spočíval v zachovaní domáceho postavenia trhu Spojeného kráľovstva v rámci Základných pravidiel v dôsledku ukončenia výroby hladkých rúrok spoločnosťou Corus (pozri bod 283 nižšie). Za týchto okolností tak vylepšené znenie Základných pravidiel „zakazuje Japoncom vstup do Spojeného kráľovstva“ do budúcnosti, ako i v minulosti, ako to uvádza poznámka zo stretnutia z 24. júla 1990 (pozri body 223 a 229 vyššie).
- 241 Nakoniec, pokiaľ ide o spôsob fungovania systému ochrany offshore trhu Spojeného kráľovstva, japonskí žalobcovia tvrdia, že opis poskytnutý v tomto zmysle pánom Verlucom v jeho vyhlásení zo 17. septembra 1996, na základe ktorého sa konkurent musel skontaktovať so spoločnosťou Corus predtým, ako ponúkol výrobky dotknuté Základnými pravidlami na tomto trhu, nie je v súlade ani s dôkazmi predloženými Komisiou v napadnutom rozhodnutí, ani s realitou. Naproti tomu, Komisia v odôvodnení 62 napadnutého rozhodnutia tvrdí, že poznámka „Rozhovory s BSC“ potvrdzuje správnosť tohto opisu.
- 242 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že v poznámke „Rozhovory s BSC“ je zamestnancom spoločnosti Vallourec, pravdepodobne pánom Verlucom, uvedené: „naši priatelia zo spoločnosti BSC [Corus]... sa opierajú o rozhovory z Kyota

a Marbely a domnievajú sa, že pokiaľ sú dnes [Japonci] pripravení rešpektovať cenovú politiku pre [obchodovanie v Severnom mori] z prípadu na prípad, zajtra, keď sa [továreň] v Clydesdale zavrie, budú stratoví“. Je potrebné uznať, že táto citácia nepotvrďuje opis poskytnutý pánom Verlucom, keďže nepotvrďuje existenciu kontaktov medzi spoločnosťou Corus a ostatnými členmi Európsko-japonského klubu, pokiaľ ide o špecifické dodávky na offshore trh Spojeného kráľovstva. Táto citácia v každom prípade jednoznačne preukazuje, že v čase spisania uvedenej poznámky roku 1990 japonskí výrobcovia súhlasili s obmedzením hospodárskej súťaže na offshore trhu Spojeného kráľovstva. Okrem toho, výraz „z prípadu na prípad“ by mohol byť chápaný v tom zmysle, že takéto kontakty boli naozaj vzhľadom na špecifické záležitosti namieste, takže poznámka „Rozhovory s BSC“ nie je v žiadnom prípade v rozpore s vyhlásením pána Verluca zo 17. septembra 1996.

243 V každom prípade je potrebné pripomenúť, že na to, aby sa mohol vyvodiť záver o existencii porušenia článku 81 ods. 1 ES, je postačujúce pre Komisiu dokázať, že medzi podnikmi bola uzavretá dohoda s protisúťažným cieľom (pozri bod 203 vyššie). Ďalej skutočnosť, že dôkaz predložený v danom prípade je doplnený na účely preukázania existencie dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž uskutočnenú japonskými výrobcami na offshore trhu Spojeného kráľovstva postačuje na to, aby podporila predpoklad Komisie, ktorý sa týka tohto trhu, tiež vtedy, ak tieto dokumenty neumožňujú s istotou a presne pochopiť fungovanie tohto aspektu Základných pravidiel.

244 Je preto potrebné vyvodiť záver, že poznámky spoločnosti Vallourec ako celok posilňujú vyhlásenie pána Verluca a teda potvrdzujú ich pravdivosť.

— Dokumenty v angličtine z roku 1993

245 Komisia v odôvodnení 84 napadnutého rozhodnutia odkazuje tiež na dva dokumenty, ktoré sú z roku 1993, a to „Poznámka pre predsedov“ a „g) Japonci“ (ďalej spoločne len „dokumenty v angličtine z roku 1993“). Komisia časti z týchto

dokumentov v napadnutom rozhodnutí neuvádza, ale ich obsah, pokiaľ ide o určité faktory, ktoré mali narušiť fungovanie Základných pravidiel, je tam stručne zhrnutý v odôvodnení 83 a pokiaľ ide o navrhované riešenia na ich zabránenie, v odôvodnení 84. Komisia sa tak v napadnutom rozhodnutí opiera o tieto dokumenty na účel potvrdenia existencie a rozsahu Základných pravidiel a osobitne na to, aby vysvetlila zmenu týchto pravidiel roku 1993 k „Vylepšeným základným pravidlám“ v čase, keď spoločnosť Corus pripravovala svoje definitívne stiahnutie sa z trhu s rúrkami OCTG.

246 Japonskí žalobcovia popierajú opodstatnenosť týchto dokumentov. Osobitne uvádzajú, že tieto dokumenty odkazujú na japonskú agresiu, pričom spoločnosť Nippon zdôrazňuje, že dokument „g) Japonci“, odkazuje v tejto súvislosti osobitne na ňu. Táto agresia, ako i opis na začiatku Poznámky pre predsedov týkajúci sa záväzku mierneho rozsahu pripisovaného japonským výrobcom na to, aby obmedzili „určité ich predaje“, sú nezlučiteľné so systémom rešpektovania domácich trhov opísaných v odôvodneniach 101 a 102 napadnutého rozhodnutia.

247 Z poznámky pre predsedov je potrebné najskôr uviesť:

„Súčasná dohoda sú, pokiaľ ide o offshore oblasti ES, neuspokojivé, pretože aj keď iba Japonci súhlasili s obmedzením určitých ich dodávok do týchto oblastí (na úrovniach, ktoré neboli z pohľadu Európanov nikdy uspokojujúce a ktoré pokrývajú iba polovicu zákazníkov), ich súčasná agresia v oblasti OCTG (bezšvíkových a zváraných) a zváraných produktovodov predstavuje nižšie ceny a zníženie podielu na trhu pre Európanov.“

248 Navyše na základe toho istého dokumentu:

„Hoci Japonci súhlasili s tým, že nebudú žiadať zmenu našich dohôd v prípade, že priemysel bezšvíkových rúr ES bude reštrukturalizovaný, neexistuje záruka, že budú rešpektovať túto zásadu v prípade, že sa spoločnosť [Corus] stiahne z oblasti výroby alebo konečnej úpravy rúrok v Spojenom kráľovstve.“

249 Navyše na základe dokumentu „g) Japonci“, „hlavné postavenie na kontinentálnom šelfe Spojeného kráľovstva nie je ‚pevné‘ a jeho autor, zamestnanec spoločnosti Corus, kladie otázky týkajúce sa taktiky, ktorá bude najviac vhodná pre ‚napadnutie Japoncov‘, pravdepodobne na čínskom trhu s ‚hlavným cieľom prinútiť ich, aby opustili Európu“.

250 Tieto dva dokumenty, osobitne časť uvedená vyššie, podporuje niekoľko podstatných tvrdení urobených pánom Verlucom v jeho vyhláseniach, takže v podstate je možné potvrdiť, že sa ich Komisia na účel potvrdenia existencie Základných pravidiel a Vylepšených základných pravidiel právom dovoľávala.

251 Z týchto dvoch dokumentov je osobitne zřejmé, že dohody označené výrazom „Fundamental[s]“ uzavreté medzi európskymi a japonskými výrobcami existovali už roku 1993 a že tieto dohody neboli zo strany európskych výrobcov vzhľadom na sektor offshore Spojeného kráľovstva uspokojivé, osobitne v tom, že slúžili iba na

obmedzenie určitých japonských predajov na tomto trhu. Okrem toho je z týchto dokumentov možné vyvodiť záver, že dohody, na ktoré odkazujú, boli založené Základnými pravidlami opísanými pánom Verlucom v jeho vyhláseniach a že európski výrobcovia boli s nimi spokojnejší, pokiaľ ide o onshore sektory, než čo sa týka sektora offshore Spojeného kráľovstva. Preto z vyššie uvedených dokumentov nepriamo vyplýva, že onshore sektory daných európskych trhov museli byť primerane chránené.

252 Navyše v rozsahu, v akom sa autor týchto dokumentov sťažuje na existenciu významných japonských predajov na offshore trhu Spojeného kráľovstva a navrhuje riešenie smerujúce k obmedzeniu týchto predajov v budúcnosti, zhodujú sa tieto dôkazy s návrhom Základných pravidiel uvedených vo vyhláseniach pána Verluca. Potvrdzujú nielen to, že cieľom Základných pravidiel bolo rozdelenie relevantných trhov, ale tiež to, že offshore sektor Spojeného kráľovstva bol chránený menej účinným spôsobom než ostatné sektory dotknuté týmto rozdelením.

253 Hoci japonskí žalobcovia predložili niekoľko námietok s cieľom spochybníť dôkaznú hodnotu týchto dvoch dokumentov a vybrali z nich dôkazy v ich vlastný prospech, je namieste zväziť tieto námietky na účel posúdenia, či skutočne zoslabujú dôkaznú hodnotu týchto dokumentov.

254 V tomto zmysle tvrdenia japonských žalobcov týkajúce sa odkazov na ich „agresiu“ a na obmedzenú povahu ich záväzkov na offshore trhu Spojeného kráľovstva musia byť zamietnuté. Tieto odkazy boli urobené v kontexte, v ktorom sa autor týchto dvoch dokumentov sťažoval na japonské predaje, osobitne na offshore trhu Spojeného kráľovstva, a opísal nedostatočnú povahu obmedzení použiteľných na japonské predaje na tomto trhu. Je preto nutné domnievať sa, že všeobecná schéma týchto dokumentov, odkazy na „agresiu“ japonských výrobcov, predstavuje v praxi skôr prekročenie limitov dohodnutých medzi členmi Európsko-japonského klubu

pre offshore trh Spojeného kráľovstva, ktorý bol chránený iba čiastočne, než voľnú a silnú hospodársku súťaž zo strany japonských výrobcov na tomto trhu. Tieto odkazy preto žiadnym spôsobom nevyvracajú stanovisko Komisie týkajúce sa dohody sankcionovanej v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

- 255 Japonskí žalobcovia ďalej tvrdia, že Poznámka pre predsedov a dokument „g) Japonci“ nemôžu dokázať existenciu porušenia z ich strany, keďže obsahujú názory zamestnancov spoločnosti Corus, ktoré sú vnútornej povahy. Je však nutné podotknúť, že v rozsahu, v akom autor týchto dokumentov, zamestnanec spoločnosti Corus, opisuje situáciu na európskych trhoch a ich prípadný vývoj, nijak nepredpokladá, že jeho analýza neodráža realitu ako takú, ktorú v danom čase vnímal. Z podrobnej povahy a zo znenia týchto dokumentov vyplýva, že ich autor sa určite zúčastnil pri vytváraní obchodnej stratégie ocelových rúrok v rámci spoločnosti Corus.
- 256 Vyššie zanalyzovaný opis týchto dvoch dohôd uzavretých medzi európskymi a japonskými výrobcami na európskych trhoch, ktorý je uvedený v týchto dvoch dokumentoch, je bez ohľadu na vnútornú povahu týchto dokumentov spoľahlivý.
- 257 Je potrebné uviesť, že Komisia bez toho, aby jej japonskí žalobcovia odporovali, pred Súdom tvrdila, že Poznámka pre predsedov bola spísaná spoločnosťou Corus, ale že spoločnosť Mannesmann ju musela predložiť predsedom predstavenstiev európskych výrobcov, ako to dokazuje rukou napísaný údaj uvedený na prvej strane, podľa ktorého bude uvedený v návrhu „HN“ (Hansa Nolteho zo spoločnosti Mannesmann). Z toho vyplýva, že tento dokument vyjadruje kolektívnu analýzu prinajmenšom dvoch európskych výrobcov skôr než len jedného, čím predstavuje osobitne preukázateľný dôkaz.

- 258 Nakoniec, podľa japonských žalobcov je nemožné vymedziť výrobky osobitne uvedené týmito dokumentmi v angličtine z roku 1993.
- 259 Je pravdou, že časti z dokumentu „g) Japonci“, ktoré odkazujú na rúrky z „13 %-ného chrómu“ a „z nehrdzavejúcej ocele“, ako aj časti v poznámke „Rozhovory s BSC“ a z poznámky zo stretnutia z 24. júla 1990, ktoré používajú tieto výrazy, nie sú v danom prípade relevantné, pretože napadnuté rozhodnutie sa týka iba oceľových rúrok a rúr (odôvodnenie 28 napadnutého rozhodnutia). V každom prípade je potrebné uviesť, že tieto časti nedefinujú výlučne rozsah dohody o rozdelení trhu a nie sú preto zlučiteľné s existenciou porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia.
- 260 Okrem toho, Poznámka pre predsedov a dokument „g) Japonci“ obsahujú niekoľko všeobecných odkazov na rúrky OCTG a je logické sa domnievať, že tieto odkazy zahrnujú nielen rúrky OCTG štandard uvedené v napadnutom rozhodnutí, ale aj rúrky OCTG prémium. Poznámka pre predsedov navrhuje obmedzenie dodávok „bezšvíkových a zváraných OCTG a produktovodov“ a dokument „g) Japonci“ sa opiera o skutočnosť, že „[pri] OCTG vo všeobecnosti Japonci súhlasili s obmedzením ich predajov na offshore trhu Spojeného kráľovstva na 15 % obchodov mimo zmlúv“. Navyše sa odkaz v Poznámke pre predsedov na japonskú agresiu týkajúcu sa „OCTG [bezšvíkových a zváraných] a zváraných produktovodov“ (pozri bod 247 vyššie) nutne vzťahuje na rúrky OCTG štandard a nie na rúrky OCTG prémium, keďže autor v nasledujúcej vete ľutuje nedostatočnú kontrolu, hlavne pokiaľ ide o množstvo dodaných rúrok OCTG prémium.
- 261 V rozsahu, v akom určité časti týchto dokumentov a tiež ako určité poznámky spoločnosti Vallourec (pozri bod 237 vyššie a odkaz na „Rozhovory s BSC“ v bode 259 vyššie) naznačujú, že dohoda o rozdelení trhu sankcionovaná v článku 1 napadnutého rozhodnutia ovplyvnila alebo bola schopná ovplyvniť širšiu škálu výrobkov vrátane rúrok OCTG prémium, táto skutočnosť im nijakým spôsobom

nebráni v utvrdení existencie obmedzujúcejšieho porušenia, ktoré bolo sankcionované. Skutočnosť, že postavenie rúrok OCTG prémium vo vzťahu k Základným pravidlám nie je možné jasne a jednoznačne odvodiť z týchto dokumentov, nie je relevantná, pretože týchto výrobkov sa netýka porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

- 262 Na druhej strane, pokiaľ ide o bezšvíkové produktovody, sú dokumenty v angličtine z roku 1993 viac dvojzmyselné. Prvá časť týkajúca sa dodávok „OCTG a bezšvíkových a zváraných produktovodov“ naznačuje, že na bezšvíkové produktovody sa museli vzťahovať Základné pravidlá, zatiaľ čo ostatné citácie uvedené v tomto odôvodnení, ktoré sa týkajú „[bezšvíkových a zváraných] OCTG a zváraných produktovodov“, by mohli byť vysvetlené v tom zmysle, že tieto výrobky boli z protiprávných dohôd vyňaté. Je potrebné dospieť k záveru, že tieto dva dokumenty sú nejasné, a preto neutrálne s ohľadom na to, či sa na produktovody „projekt“ vzťahovali Základné pravidlá. Dokumenty v angličtine z roku 1993 tak nemôžu so zreteľom na tento špecifický aspekt porušenia potvrdiť vyhlásenia pána Verlucu, ale takisto nepredstavujú prítiažujúci dôkaz pokiaľ ide o tieto výrobky.
- 263 Aj keď teda nedostatočné objasnenie predmetných dvoch dokumentov, ktoré sa týkajú výrobkov dotknutých porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia, znižuje ich silu ako dôkazných prostriedkov, nepredstavuje to dôvod na ich odstránenie. Je potrebné pripomenúť, že podobne ako poznámky spoločnosti Vallourec (pozri bod 238 vyššie), kde dokument odkazuje len na určité skutočnosti spomenuté v iných dôkazoch, táto skutočnosť neznamená, že sa o nich Komisia nemôže opierať pri podpore ostatných dôkazov.
- 264 Z vyššie uvedeného vyplýva, že dokumenty v angličtine z roku 1993 podporujú vyhlásenia pána Verlucu v niekoľkých ohľadoch a právom tvoria súčasť súboru zhodných nepriamych dôkazov, o ktoré sa v napadnutom rozhodnutí Komisia opiera.

— Dokument Systém oceľových rúrok

- 265 Komisia sa v napadnutom rozhodnutí o tento dokument neopiera, no vzhľadom na to, že japonskí žalobcovia sa o neho opierajú vo svoj prospech, je vhodné odpovedať na ich tvrdenia.
- 266 Najskôr je potrebné uviesť, že myšlienka, na základe ktorej európsky priemysel výrobcov bezšvíkových oceľových rúrok uskutočňoval v rozhodnom čase reštrukturalizáciu a že sa európski výrobcovia dohodli, že budú kontrolovať túto reštrukturalizáciu, nie je zlučiteľná s tvrdením Komisie. Odôvodnenia 87 až 94 napadnutého rozhodnutia totiž naznačujú, že Komisia v skutočnosti brala ohľad na dosah reštrukturalizácie európskeho oceľarskeho priemyslu.
- 267 Navyše z napadnutého rozhodnutia a z poznámok spoločnosti Vallourec preskúmaných vyššie vyplýva, že európski výrobcovia skúmali reštrukturalizáciu európskeho priemyslu v špecifickom kontexte Základných pravidiel, osobitne z toho hľadiska, ako mohli ovplyvniť ich vzťahy s japonskými výrobcami. Európski výrobcovia sa predovšetkým obávali, že trh Spojeného kráľovstva, osobitne jeho podstatný offshore sektor, nebude japonskými výrobcami v dôsledku zatvorenia továrne spoločnosti Corus v Clydesdale (pozri body 170, 223 a 242 vyššie) naďalej rešpektovaný ako domáci trh. Navyše v Poznámke pre predsedov a v dokumente „g) Japonci“ bolo navrhnuté, aby európski výrobcovia brali do úvahy možné zatvorenie NTM v rámci ich rokovaní s japonskými výrobcami.
- 268 Za týchto okolností skutočnosť, že Systém oceľových rúrok používa v rámci diskusií týkajúcich sa racionalizácie priemyslu Spoločenstva anglický výraz „Fundamentals“ nijak neznamená, že sa obsah Základných pravidiel týkal tohto procesu a ani dohody o rozdelení trhu sankcionovanej v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Z tohto dokumentu — ktorý vysvetľuje, že vzťahy medzi európskymi výrobcami sa riadia

Základnými pravidlami, bez toho, aby spomenul japonských výrobcov — vyplýva, že Základné pravidlá sa týkali iba Európanov. Toto opomenutie je totiž vysvetlené skutočnosťou, že predmetný dokument má ako celok za cieľ preskúmať vzťahy medzi výrobcami v rámci Spoločenstva. Nie je teda možné usúdiť, že v rozpore s tým, čo tvrdil pán Verluca vo vyhlásení zo 17. septembra 1996 potvrdenom ostatnými dôkazmi, že Základné pravidlá tvorili len predmet diskusií vo vnútri Európy.

- 269 Na základe vyššie uvedeného nemôže byť dokument Systém ocelových rúrok považovaný za poľahčujúci dôkazný prostriedok, pokiaľ ide o porušenie článku 81 ods. 1 ES, ktoré je vytýkané japonským žalobcom.

— Dokument Rozdeľujúci kľúč („sharing key“)

- 270 V odôvodneniach 85 a 86 napadnutého rozhodnutia sa Komisia opiera o dokument, ktorý jej bol predložený 12. novembra 1997 tretou osobou, ktorá nebola účastníkom konania, predovšetkým na podporu jej opisu vývoja vzťahov v rámci Európsko-japonského klubu od konca roku 1993. Pôvodcom dokumentu je podľa informátora obchodný zástupca jedného z členov tohto klubu. Komisia dospela k záveru, že tento dokument preukazuje, že kontakty nadviazané s latinskoamerickými výrobcami boli čiastočne úspešné, a z tabuľky, ktorá je v ňom uvedená, vyplýva rozdelenie uvedených trhov medzi európskych, japonských a latinskoamerických výrobcov. Tento dokument osobitne uvádza stanovenie 100 %-ného podielu na trhu pre európskych výrobcov v Európe a 100 %-ného podielu na trhu pre japonských výrobcov v Japonsku. Pokiaľ ide o ostatné trhy, majú mať európski výrobcovia 0 %-ný podiel na trhu na Ďalekom východe, 20 %-ný podiel na Strednom východe a 0 %-ný podiel v Latinskej Amerike.

271 Spoločnosť JFE-Kawasaki tvrdí, že tento dokument je neprípustným dôkazom, pretože nie je datovaný, a Komisia neuviedla ani identitu jeho autora a ani identitu osoby, ktorá jej tento dokument poskytla, takže žalobcovia nemôžu z tohto dôvodu poznať kontext, v ktorom bol vypracovaný a dôvody, pre ktoré bol poskytnutý Komisii. Je to prvýkrát, čo Komisia určila porušenie podniku na základe neidentifikovaného dokumentu.

272 Toto tvrdenie musí byť zamietnuté.

273 Zásadou prevládajúcou v právnom systéme Spoločenstva je zásada voľného hodnotenia dôkazov a jediným relevantným kritériom na posúdenie predložených dôkazov je jeho vierohodnosť (návrhy sudcu Vesterdorfa vykonávajúceho funkciu generálneho advokáta k rozsudku Rhône-Poulenc/Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie). Okrem toho môže byť pre Komisiu nevyhnutné chrániť anonymitu informátorov (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. novembra 1985, Adams/Komisia, 145/83, Zb. s. 3539, bod 34) a navyše táto skutočnosť nepostačuje na to, aby bola Komisia povinná odstrániť dôkaz, ktorým disponuje. Pokiaľ sú teda tvrdenia spoločnosti JFE-Kawasaki pre posúdenie vierohodnosti dokumentu Rozdelujúci kľúč relevantné, nie je dôvod považovať tento dokument za neprípustný dôkaz.

274 Spoločnosť JFE-Kawasaki sa v tomto zmysle zhodla s ostatnými japonskými žalobcami na tom, že aj za predpokladu, že by bol dokument Rozdelujúci kľúč prípustným dôkazom, nie je spoľahlivým pritažujúcim dôkazom, keďže nebol identifikovaný primeraným spôsobom. Je preto nutné skonštatovať, že vierohodnosť tohto dokumentu je nesporne znížená skutočnosťou, že kontext, na základe ktorého bol vyhotovený, je značne neznámy a že tvrdenie Komisie nie je možné v tomto smere overiť (pozri bod 270 vyššie).

- 275 V rozsahu, v akom dokument Rozdeľujúci kľúč obsahuje špecifické informácie, ktoré sa zhodujú s informáciami uvedenými v iných dokumentoch, je nutné skonštatovať, že tieto dôkazy sa môžu navzájom podporovať.
- 276 V tomto zmysle je nutné uviesť, že vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996 odkazuje na Rozdeľujúci kľúč „na začiatku“ aplikovateľný na „medzinárodné tendre“ a smerujúci k zmluvám uzavretým medzi japonskými a európskymi výrobcami, takže existencia takéhoto rozdelenia v rámci Európsko-japonského klubu je dostatočným spôsobom preukázaná. Navyše zo správy zo stretnutia s JF je zrejmé, že spoločnosť Vallourec sa musela na to, aby zostala „v rámci systému...“, vzdať Ďalekého Východu a Južnej Ameriky, a obmedziť činnosť na Strednom Východe na 20 %-ný podiel na trhu pre troch“. Keď Komisia vyzvala pána Verlucu, aby vysvetlil tieto dva dokumenty, naznačil, že sa týkali pokusov roku 1993 o zmenu platného Rozdeľujúceho kľúča na zohľadnenie predajov latinskoamerických výrobcov, ako aj „nadobudnutých pozícií“ na rôznych trhoch.
- 277 Japonskí žalobcovia predložili niekoľko dodatočných tvrdení smerujúcich proti použitiu dokumentu Rozdeľujúci kľúč Komisiou. Tento dokument sa predovšetkým týka oveľa obmedzenejšej škály výrobkov než tie, ktoré sú uvedené vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996. Predmetom tohto dokumentu je iba časť trhu s bezšvíkovými OCTG rúrkami predstavujúcimi predmet všeobecných ponúk na tender. Japonskí žalobcovia v tomto zmysle tvrdia, že rozsah Rozdeľujúceho kľúča uvedeného v tomto dokumente je obmedzený odkazom na „všeobecnú ponuku na tender pre bezšvíkové rúrky API“ („SMLS API OPEN TENDER“), zatiaľ čo podľa vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996 sa v Európe žiadne veľké tendre nekonali („no large-scale tenders“) Trh pokrytý týmto Rozdeľujúcim kľúčom teda podľa pána Verlucu neexistuje.
- 278 V tomto zmysle je potrebné uviesť, že v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, sa dokument Rozdeľujúci kľúč týka iba bezšvíkových OCTG rúrok a nie produktovodov. Ako uviedli japonskí žalobcovia na pojednávaní, bez toho, aby tomu Komisia

odporovala, skratky „C/S“ a „T/B“ použité v tomto dokumente dvakrát a označujúce pažnicové („casing“) a ťažobné („tubing“) rúrky, sa vzťahujú na dve hlavné časti, z ktorých pozostávajú OCTG rúrky tak, ako to uvádza opis tohto výrobku uvedený v odôvodnení 29 napadnutého rozhodnutia.

279 Pokiaľ ide o výraz „všeobecná ponuka na tender na bezšvíkové rúrky API“ („SMLS API OPEN TENDER“) spomenutý v dokumente Rozdeľujúci kľúč, je potrebné uviesť, že tvrdenie vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996, na základe ktorého sa v Európe žiadne veľké tendre nekonali, je uvedené v časti „1.4 ostatné trhy“, zatiaľ čo domáce trhy členov Európsko-japonského klubu sú uvedené v časti „1.1 domáce trhy“, pričom „offshore trh Spojeného kráľovstva“ je tam výslovne uvedený. Táto skutočnosť *a priori* predpokladá, že výraz „Európa“ uvedený v časti 1.4 sa týka iných európskych trhov než štyroch domácich trhov dotknutých porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia, a to nemeckého, francúzskeho, talianskeho a britského trhu.

280 V každom prípade je potrebné uznať, že tento odkaz na Európu je vágny a teda nejasný, a že ak by v rozpore s výkladom uvedeným v predchádzajúcom bode mal pokrývať tieto štyri trhy, bolo by nutné dospieť k záveru, že dokument Rozdeľujúci kľúč nemôže vzhľadom na situáciu existujúcu na týchto štyroch trhoch priamo podporovať vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996. Pokiaľ totiž tieto trhy neboli otvorenými tendrami dotknuté, je nutné dospieť k záveru, že dokument Rozdeľujúci kľúč sa ich nemôže týkať, keďže sa týka bezšvíkových rúrok API predstavujúcich predmet takýchto tendrov. Táto nejasnosť, ktorú nemožno odstrániť vzhľadom na informácie uvedené v spise a vzhľadom na tvrdenia žalobcov, znižuje dôkaznú hodnotu dokumentu Rozdeľujúci kľúč v rozsahu, v akom má podporiť vyhlásenia pána Verlucu.

281 Okrem toho je podľa japonských žalobcov dokument Rozdeľujúci kľúč v rozpore s vyhlásením pána Verlucu uvedeným v dokumente „Vyšetovanie v spoločnosti Vallourec“ (v bode 1.3), podľa ktorého latinskoamerickí výrobcovia odpovedali na prístupia európskych výrobcov na konci roka 1993 priaznivo, a čo podľa nich spochybňuje vierohodnosť týchto dvoch dôkazov. Komisia v odôvodnení 86 napadnutého rozhodnutia, na základe dokumentu Rozdeľujúci kľúč uviedla, že „kontakty nadviazané s latinskoamerickými výrobcami boli čiastočne úspešné“ a sama uznáva, že toto tvrdenie je v rozpore s vyhlásením pána Verlucu uvedeným v dokumente z vyšetovania v spoločnosti Vallouec, na základe ktorého:

„Európsko-japonský klub nezahŕňal latinskoamerických výrobcov... predbežné kontakty boli s nimi nadviazané na konci roka 1993 s cieľom dosiahnuť rovnováhu odrážajúcu nadobudnuté pozície (približne 20 % na Strednom Východe pre Európanov). Veľmi rýchlo sa ukázalo, že tieto pokusy nie je možné dosiahnuť.“

282 Je potrebné uviesť, že latinskoamerickí výrobcovia na základe dokumentu Rozdeľujúci kľúč prijali navrhovaný Rozdeľujúci kľúč „s výnimkou európskeho trhu“, podľa ktorého mali byť trhy v zmysle spolupráce skúmané „z prípadu na prípad“. Komisia preto v odôvodnení 94 napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, že latinskoamerickí výrobcovia nesúhlasili s tým, aby bol európsky trh vyhradený európskym výrobcom.

283 Z rôznych poznámok spoločnosti Vallourec, ako aj z Poznámky pre predsedov a z dokumentu „g) Japonci“ preskúmaných vyššie vyplýva, že z hľadiska európskych výrobcov bola hlavným cieľom ich kontaktov ochrana ich domácich trhov, predovšetkým zachovanie domáceho postavenia na trhu Spojeného kráľovstva po tom, čo spoločnosť Corus zatvorila svoju továreň v Clydesdale. Ak rozpor uvedený v bode 281 vyššie, jasne zoslabuje dôkaznú hodnotu dokumentu Rozdeľujúci kľúč a v určitom rozsahu aj dôkaznú hodnotu vyhlásenia pána Verlucu, je jeho význam zminimalizovaný skutočnosťou uvedenou na začiatku tohto bodu. Ak by aj

latinskoamerickí výrobcovia súhlasili s použitím Rozdeľujúceho kľúča na iných trhoch než na európskom trhu, je nutné skonštatovať, že rokovania s týmito výrobcami boli z hľadiska európskych výrobcov neúspešné, takže negatívne hodnotenie pána Verlucu, pokiaľ ide o ich výsledok, vo vzťahu k tejto podstatnej otázke skutočne zodpovedá opisu uvedenému v dokumente Rozdeľujúci kľúč.

284 Je nutné dospieť k záveru, že rozpor medzi tvrdeniami pána Verlucu v jednom z týchto vyhlásení a dokumentom Rozdeľujúci kľúč, ktorý Komisia sama uvádza v odôvodnení 86 napadnutého rozhodnutia, neznižuje podstatným spôsobom vierohodnosť týchto dvoch dôkazných prostriedkov.

285 Nakoniec, japonskí žalobcovia tvrdia, že v dokumente Rozdeľujúci kľúč vyslovili výhradu vo vzťahu k tomuto návrhu v domnienke, že pôsobnosť kľúča má byť rozšírená tak, aby pokrýval „ERW OCTG“ rúrky, ktoré sú zváranými ocelovými rúrkami. Komisia mala teda s japonskými výrobcami zaobchádzať rovnakým spôsobom ako s latinskoamerickými výrobcami, voči ktorým vzala svoje výhrady späť z dôvodu, že takisto vyslovili výhradu vo vzťahu k navrhovanému kľúču v rozsahu, v akom sa týkali európskeho trhu, a že uskutočnili veľké predaje ocelových rúrok do Európy. Ide teda o nerovnaké zaobchádzanie a pokiaľ ide o existenciu porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, vyvracia späťvzatie výhrad vo vzťahu k latinskoamerickým výrobcom stanovisko Komisie, týkajúce sa japonských žalobcov.

286 V tomto zmysle je potrebné pripomenúť, že v dokumente z vyšetrovania v spoločnosti Vallourec pán Verluca uviedol, že „Európsko-japonský klub nezahŕňal latinskoamerických výrobcov“. Keďže sa Komisia v napadnutom rozhodnutí na účel preukázania účasti japonských výrobcov na porušení opiera predovšetkým o vyhlásenia pána Verlucu, nemala inú možnosť, než v zmysle týchto kategorických tvrdení vylúčiť latinskoamerických výrobcov z pôsobnosti článku 1 napadnutého rozhodnutia. Z tejto okolnosti vyplýva, že japonskí a latinskoamerickí výrobcovia neboli, pokiaľ ide o dôkazy smerujúce proti nim, v nijakom prípade v porovnateľnej situácii.

287 V každom prípade je nutné uviesť, že „výhrada“ vyjadrená japonskými výrobcami na základe dokumentu Rozdeľujúci kľúč nie je rovnakej povahy ako výhrada, ktorú urobili latinskoamerickí výrobcovia. Na základe dokumentu Rozdeľujúci kľúč totiž latinskoamerickí výrobcovia odmietli automatické použitie Rozdeľujúceho kľúča na európsky trh, zatiaľ čo japonskí výrobcovia navrhovali do Rozdeľujúceho kľúča zahrnúť rúrky „ERW“, ktoré sú zváranými rúrkami, na účel jasnejšieho vyjadrenia dohody („to avoid grey area“). Je nutné uviesť, že zatiaľ čo výhrada vyjadrená latinskoamerickými výrobcami zbavuje dokument Rozdeľujúci kľúč jeho dôkaznej hodnoty v ich neprospech, pokiaľ ide o existenciu porušenia na trhu Spoločenstva, nie je tomu tak v prípade japonských výrobcov. Situácia japonských výrobcov sa tak objektívne odlišovala od situácie latinskoamerických výrobcov.

288 Na základe vyššie uvedeného je potrebné dospieť k záveru, že dokument Rozdeľujúci kľúč si v rámci zhodných nepriamych dôkazov uvádzaných Komisiou zachováva svoju dôkaznú hodnotu na účely potvrdenia určitých základných tvrdení uvedených vo vyhlásení pána Verlucu vo vzťahu k existencii dohody o rozdelení trhu pokrývajúcu rúrky OCTG. Z tohto dôkazného prostriedku totiž vyplýva, že na jednej strane japonskí výrobcovia a na strane druhej európski výrobcovia prijali zásadu, na základe ktorej nemôžu predávať určité bezšvíkové oceľové rúrky na domácom trhu iného výrobcu v rámci „otvorených“ ponúk na tender. Tento dokument takisto potvrdzuje existenciu Rozdeľujúceho kľúča v rôznych častiach sveta, a preto posilňuje vierohodnosť vyhlásenia pána Verlucu v rozsahu, v akom odkazujú na tento pojem.

— Odpovede európskych výrobcov

289 Komisia v napadnutom rozhodnutí používa ako priťažujúci dôkaz odpovede na jej žiadosti o poskytnutie informácií, ktoré poskytli spoločnosti Mannesmann, Dalmine a Corus, v odôvodneniach 63, 65 a 66 tohto odôvodnenia.

- 290 Osobitne, na základe odpovede pána Bechera, zamestnanca spoločnosti Mannesmann, z 22. apríla 1997 sa Základné pravidlá týkali rúrok OCTG a produktovodov „projekt“ a znamenali, že „japonskí výrobcovia nemohli v tejto oblasti preniknúť na európske trhy [in europäische Märkte], zatiaľ čo európski výrobcovia nemohli dodávať svoje výrobky do Japonska“. Spoločnosť Corus vo svojej odpovedi z 31. októbra 1997, uvedenej na strane 11932 spisu Komisie, uvádza, pokiaľ ide o Európsko-japonský klub, že japonskí a európski výrobcovia bezšvíkových rúrok OCTG boli jeho členmi a že „v praxi boli domáce trhy prednostne vyhradené domácim výrobcom“. Vo svojej odpovedi zo 4. apríla 1997 spoločnosť Dalmine priznala, že existovali kontakty medzi európskymi a japonskými výrobcami, tvrdiac, že „sa týkali vývozov rúrok (predovšetkým tých, ktoré boli určené pre naftársky priemysel) v iných oblastiach než ES (Rusko a Čína) a boli takisto určené na obmedzenie vývozov rúr do ES po zatvorení továrni spoločnosti [Corus] a v súvislosti s tým na ochranu priemyslu bezšvíkových rúr a rúrok Spoločenstva“.
- 291 Ďalej je potrebné uviesť, že odpoveď spoločnosti Mannesmann z 22. apríla 1997 je tiež uvedená v odôvodnení 74 napadnutého rozhodnutia v súvislosti s opisom trhov tretích krajín. Predmetná časť uvádza:

„Pre iné trhy tvoriace predmet svetových tendrov boli príslušné dovozy Japoncov a Európanov určené v predstihu. V tom čase bolo toto konanie označené výrazom „rozdeľujúci kľúč“. Išlo zrejme o zachovanie časti historického trhu rôznych výrobcov.“

- 292 Podľa japonských žalobcov mali európski výrobcovia zjavný záujem na „obmedzení škôd“ vo vzťahu k vyšetrovaniu uskutočnenému Komisiou, osobitne uznaním existencie dohody s japonskými výrobcami na účel odvrátiť pozornosť Komisie od skutočného cieľa Základných pravidiel, ktorým bolo rozdelenie európskych trhov medzi európskych výrobcov, od oveľa závažnejšieho porušenia, než porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, ktorého preukázanie existencie by

pre nich znamenalo vyššie pokuty. Preto v rozsahu, v akom sa určité odpovede na otázky Komisie týkajú účasti japonských účastníkov na porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia, nemožno ich považovať za vierohodné.

- 293 V tomto zmysle je potrebné pripomenúť že skutočnosť, že európski výrobcovia uznali existenciu dohody s japonskými výrobcami o rozdelení trhu, neslúžilo nutne na zakrytie existencie dohody o rozdelení európskych trhov medzi sebou (pozri bod 214 vyššie). Je nepravdepodobné, že európski výrobcovia vytvorili protiprávne dohody s japonskými výrobcami, aby zakryli existenciu dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž v Európe z dôvodov uvedených v bode 214 vyššie. V každom prípade je nutné uviesť, že v odpovedi z 29. mája 1997 uvedenej na strane 15162 spisu Komisie, ktorá dopĺňa informácie poskytnuté v odpovedi zo 4. apríla 1997, spoločnosť Dalmine takisto odkazuje na kontakty s japonskými výrobcami, ako aj na stretnutia medzi samotnými európskymi výrobcami. Pokiaľ ide o spoločnosť Corus, tá neobmedzila svoje tvrdenia, pokiaľ ide o ochranu trhov, iba na vzťahy medzi japonskými a európskymi výrobcami (pozri bod 290 vyššie).
- 294 Pokiaľ ide o odpoveď spoločnosti Mannesmann, japonskí žalobcovia tvrdia, že jej autor pán Becher nepoznal na základe vlastného vyhlásenia okolnosti, ktoré komentoval, keďže sa vedúcim zamestnancom spoločnosti Mannesmann stal až v apríli 1995. Jeho svedectvo tak nemá veľkú dôkaznú hodnotu a podľa spoločnosti JFE-NKK je dokonca neprípustné.
- 295 V tejto súvislosti je nutné najskôr uviesť, že hoci sa pán Becher stal vedúcim zamestnancom spoločnosti Mannesmann až v apríli 1995, zástupca tejto spoločnosti na pojednávaní tvrdil, že pred týmto dátumom vykonával iné funkcie v spomínanej spoločnosti.

- 296 Ďalej je potrebné brať ohľad na ustálenú judikatúru uvedenú v bode 205 vyššie, na základe ktorej odpovede poskytnuté v mene spoločnosti majú väčšiu váhu než odpovede poskytnuté zamestnancom podniku bez ohľadu na jeho osobné skúsenosti alebo názory (rozsudok LR AF 1998/Komisia, už citovaný v bode 205 vyššie, bod 45). Z bodu 45 uvedeného rozsudku LR AF 1998/Komisia je zrejmé, že dôkazná hodnota predmetnej odpovede v danej veci ako priťažujúceho dôkazu proti trom spoločnostiam nebola nijak ovplyvnená skutočnosťou, že osoba, ktorá ju podpísala v mene predmetnej spoločnosti, nebola na stretnutí prítomná a nebola dokonca v tom čase ani jej zamestnancom.
- 297 Keď totiž v prípade, ako je tomu v danej veci, pokiaľ ide o spoločnosť Mannesmann, osoba, ktorá priamo nepoznala relevantné okolnosti, robí vyhlásenie ako zástupca spoločnosti, na základe ktorého uznáva existenciu porušenia za seba, ako aj za iné podniky, táto osoba sa nutne opiera o informácie poskytnuté jej spoločnosťou a osobitne jej zamestnancami, ktorí predmetné konanie priamo poznali. Ako bolo uvedené v bode 211 vyššie, vyhlásenia urobené proti vlastným záujmom ich autora musia byť v zásade považované za preukázateľné a vyhláseniu pána Bechera je preto treba priznať v danom prípade značnú váhu.
- 298 Tvrdenie spoločnosti JFE-NKK založené na rozsudku Rhône-Poulenc/Komisia a osobitne na návrhoch sudcu Vesterdorfa vykonávajúceho funkciu generálneho advokáta v danej veci, uvedených v bode 56 vyššie, musí byť zamietnuté. V týchto návrhoch sudca Vesterdorf tvrdí, že svedectvá osôb, ktoré poznajú skutočný stav, majú v zásade zvlášť vysokú dôkaznú hodnotu (Zb. s. II-956 a II-957).
- 299 Nie je primerané z toho usúdiť, že vyhlásenie urobené v mene spoločnosti jej vedúcim zamestnancom v jej neprospech, ako aj v neprospech iných podnikov, má obmedzenú dôkaznú hodnotu, pretože priamo nepoznal skutočný stav. *A fortiori*, neexistuje žiadny dôvod na to, aby bol takýto dôkaz zamietnutý ako neprípustný.

- 300 V danej veci, ako aj vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku LR AF 1998/Komisia, už citovaného v bode 205 vyššie, predstavuje predmetné vyhlásenie v skutočnosti priznanie porušenia spoločnosťou, ktorú zastupuje autor vyhlásenia.
- 301 Navyše, japonskí žalobcovia tvrdia, že Komisia nemôže považovať odpoveď spoločnosti Mannesmann za vierohodný dôkaz v rozsahu, v akom potvrdzuje existenciu dohody medzi európskymi a japonskými výrobcami, zatiaľ čo tú istú odpoveď nepovažuje za vierohodnú v rozsahu, v ktorom popiera existenciu dohody smerujúcu k rešpektovaniu domáceho trhu každého európskeho výrobcu inými európskymi výrobcami.
- 302 Je pravdou, že skutočnosť, na základe ktorej pán Becher poprel existenciu časti Základných pravidiel v rámci Európy, v zmysle záväzku k vzájomnému rešpektovaniu domácich trhov medzi európskymi výrobcami oslabuje v určitom rozsahu jeho vyhlásenie ako dôkazného prostriedku umožňujúceho doplniť vyhlásenia pána Verlucu. V každom prípade je nutné uviesť, že pán Becher jednoznačne potvrdil existenciu dohody o rozdelení trhu s rúrkami OCTG a produktovodmi „projekt“ medzi európskych a japonských výrobcov (pozri bod 290 vyššie). Jeho vyhlásenie tak podporuje vyhlásenie pána Verlucu, pokiaľ ide o tento aspekt porušenia a teda aj o skutočnosť, že japonskí žalobcovia boli stranami dohody o rozdelení trhu, na základe ktorej súhlasili s tým, že nebudú predávať rúrky OCTG štandard a produktovody „projekt“ na trhoch Spoločenstva. Okolnosť, na základe ktorej vyhlásenie spoločnosti Mannesmann nevyklučuje rúrky OCTG z predmetnej dohody, nie je relevantná z dôvodov uvedených v bode 261 vyššie. Nakoniec, dôkazná hodnota vyhlásenia spoločnosti Mannesmann je v danom prípade takisto posilnená skutočnosťou, že podporuje aj vyhlásenie pána Verlucu týkajúce sa existencie rozdeľujúceho kľúča týkajúceho sa medzinárodných tendrov v tretích krajinách (pozri bod 291 vyššie).
- 303 Žalobcovia tvrdia, že spoločnosť Dalmine vo svojej odpovedi Komisii zo 4. apríla 1997 a 29. mája 1997 uvádza, že jej rozhovory s japonskými výrobcami sa týkali predovšetkým trhov tretích krajín, napr. ruských a čínskych trhov. Je potrebné poznamenať, že na základe časti odpovede zo 4. apríla 1997 uvedenej vyššie, sa tieto

rozhovory týkali aj ochrany trhov Spoločenstva (pozri bod 290 vyššie). V každom prípade je nutné uznať, že vyhlásenia, o ktoré sa v tomto smere opierajú japonskí žalobcovia, majú veľmi obmedzený význam a to z dôvodov uvedených samotnými japonskými žalobcami (pozri bod 292 vyššie), že spoločnosť Dalmine chcela „obmedziť škody“. Tým, že nemohla poprieť skutočnosť, že bola v kontakte s japonskými výrobcami, ako aj s inými európskymi výrobcami, chcela spoločnosť Dalmine prezentovať tieto kontakty spôsobom, ktorý odstraňoval alebo pokiaľ možno minimalizoval ich protiprávnosť vo vzťahu k právnemu systému Spoločenstva.

304 Dve odpovede spoločnosti Dalmine, osobitne časť odpovede zo 4. apríla 1997 uvedená v odôvodnení 65 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 290 vyššie), podporujú vyhlásenia pána Verlucu týkajúce sa existencie kontaktov medzi európskymi a japonskými výrobcami smerujúcimi k rozdeleniu určitých geografických trhov medzi seba a osobitne k zákazu predaja rúrok Japoncami na trhoch Spoločenstva.

305 Pokiaľ ide o odpoveď poskytnutú spoločnosťou Corus 31. októbra 1997, japonskí žalobcovia tvrdia, že v liste z 30. marca 1999 spoločnosť Corus jasne uviedla, že žiadne z jej vyhlásení nemá byť vykladané v tom zmysle, že v sebe zahrnuje existenciu dohody medzi európskymi a japonskými výrobcami. V odpovedi na tvrdenie Komisie, že list z 30. marca 1999 je predmetom konania týkajúceho sa zváraných rúrok, japonskí žalobcovia tvrdia, že takto formulované vyhlásenie spoločnosti Corus, v tom istom znení, bolo poskytnuté v súvislosti s konaním týkajúcim sa bezšvíkových rúrok.

306 Je pravdou, že absencia listu v rámci konania týkajúceho sa bezšvíkových rúrok (vec IV/E-1/35.860-B), podobného tomu, ktorý bol zaslaný v rámci konania týkajúceho sa zváraných rúrok (vec IV/E-1/35.860-A) je zvláštna, čo by sa mohlo javiť ako skutočnosť, že ide skôr o opomenutie než o zaujatie odlišného stanoviska v jednej veci so zreteľom na inú vec.

307 Vyhlásenia obsiahnuté v liste z 30. marca 1999, podľa ktorých sa odpoveď z 31. októbra 1997 neopiera o existenciu dohody a o nemožnosť jej výkladu ako priznania, sú v každom prípade nedostatočné pre objasnenie zmyslu tejto odpovede. Z absencie veľmi presvedčivého vysvetlenia je potrebné zvýrazniť tvrdenie, podľa ktorého „v praxi boli domáce trhy na prvom mieste vyhradené domácim výrobcom“, a vzhľadom na skutočnosť, že tieto výrazy sa vyskytujú v bode, ktorý sa týka predmetu stretnutí Európsko-japonského klubu, predstavuje toto tvrdenie veľmi významný dôkaz.

308 Skutočnosť, že spoločnosť Corus chcela v liste zaslanom Komisii po viac ako roku pravdepodobne obmedziť rozsah jej vyhlásenia týkajúceho sa rozdelenia trhu, ťažko obmedzuje jeho dôkaznú hodnotu. Je teda nutné uviesť, že odpoveď spoločnosti Corus takisto podporuje vyhlásenie pána Verlucu, pokiaľ ide o existenciu dohody o rozdelení trhu s OCTG rúrkami v rámci Európsko-japonského klubu.

— Výpoveď pána Biasizza

309 Komisia takisto v odôvodnení 64 napadnutého rozhodnutia poukazuje na výpoveď z 1. júna 1995 urobenú bývalým zamestnancom spoločnosti Dalmine, pánom Biasizzom, urobenú pred prokurátorom z Bergamo, Taliansko, v súvislosti s vyšetrovaním z korupcie. Z tejto odpovede je zrejmé, že existoval „klub výrobcov (dohody obmedzujúce hospodársku súťaž)“, ktorý sa stretával dvakrát do roka, raz v Európe, raz v Japonsku. Podľa pána Biasizza bol každý výrobca oprávnený vyhrať všetky tendre na svojom domácom trhu a bolo dohodnuté, že každý výrobca ponúkne vždy cenu o 8 až 10 % vyššiu, než bola cena domáceho výrobcu, išlo o pravidlo, ktoré bolo prísne dodržiavané.

- 310 Podľa japonských žalobcov nie je táto odpoveď pána Biasizza vierohodná, pretože bola urobená pod nátlakom v tom zmysle, že jej autor mal záujem na vysvetlení, prečo spoločnosť Dalmine získala všetky verejné zmluvy spoločnosti Agip inak než odkazom na nepoctivé praktiky, ktoré boli predmetom vyšetrovania.
- 311 Je potrebné uviesť, že pán Biasizzo vo svojej výpovedi tvrdil, že to bol on sám, kto navrhol praktiku spočívajúcu v predĺžení neoprávnených platieb zamestnancom spoločnosti Agip. Úlohou týchto platieb bolo navyše, podľa pána Biasizza, uľahčiť neskoršie fázy realizácie dohody, ak ju raz získala spoločnosť Dalmine na základe protiprávnej dohody. Za týchto okolností je nutné uviesť, že obsah výpovede pána Biasizza je v rozpore s vysvetlením, podľa ktorého by zastrel svoju účasť na protiprávných praktikách tým, že by vplyv spoločnosti Dalmine na talianskom trhu odvodil od neexistujúcej dohody. Tvrdenie japonských žalobcov musí byť preto zamietnuté.
- 312 Skutočnosť, že tieto vyhlásenia boli urobené pred prokurátorom z Bergamo v rámci súdneho vyšetrovania, navyše skôr zosilňuje, ako zoslabuje v rozpore s tým, čo tvrdia japonskí žalobcovia, ich dôkaznú hodnotu. Ak totiž výpoveď urobená pred prokurátorom nemá rovnakú hodnotu ako svedectvá urobené pod prísahou pred súdom, je potrebné uviesť, že nátlak vyplývajúci z vyšetrovacích právomocí, ktoré má prokurátor, a negatívne následky, ktoré môžu vyplývať z výšky trestu svedka, ktorý počas vyšetrovania nepravdivo vypovedal, sú okolnosťami, ktoré robia takúto výpoveď vierohodnejšou, než je len obyčajné vyhlásenie.
- 313 Podľa japonských žalobcov je odkaz na tender na talianskom trhu urobený vo výpovedi pána Biasizza v rozpore s tvrdením uvedeným vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996, podľa ktorého sa na európskych trhoch žiadne veľké tendre nekonali.

- 314 V tomto zmysle je potrebné pripomenúť, že vo vyhlásení pána Verlucu zo 17. septembra 1996, podľa ktorého sa v Európe veľké tendre nekonali, čo je uvedené v časti 1.4 vyhlásenia pod názvom „ostatné trhy“ („OPEN TENDERS“) a pod názvom „Všeobecná ponuka na tender na bezšvíkové rúrky API“, zatiaľ čo domáce trhy členov Európsko-japonského klubu sú obsiahnuté v časti 1.1 pod názvom „Domáce trhy“, z čoho *a priori* vyplýva, že výraz „Európa“ uvedený v danej časti 1.4 sa týka iných európskych trhov, než sú štyri domáce trhy dotknuté porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia (pozri body 279 a 280 vyššie).
- 315 Navyše pán Biasizzo opísal situáciu existujúcu iba na talianskom trhu a je teda možné rozlišovať medzi veľkými medzinárodnými tendrami („large-scale tenders“), ktoré sa podľa pána Verlucu netýkali európskych trhov, zahrňujúcimi v prípade potreby domáce trhy štyroch európskych výrobcov, a tendrami organizovanými spoločnosťou Agip na európskom trhu. Prvá veta časti 1.4 vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996, na základe ktorej „veľké veci tvoriace predmet medzinárodných tendrov („OPEN TENDERS“) boli rozdelené na základe rozdeľujúceho kľúča“, je v súlade s touto tézou v tom zmysle, že zdôrazňuje významný rozsah a medzinárodnú povahu predmetných tendrov v tejto časti vyhlásenia.
- 316 Odkaz na tendre na talianskom trhu v určitom rozsahu zoslabuje dôkaznú hodnotu výpovede pána Biasizza, pokiaľ ide o doplnenie vyhlásenia pána Verlucu. Je potrebné uviesť, že v najlepšom prípade opis spôsobu rozdeľovania dohôd na talianskom trhu sa v uvedených vyhláseniach nijak neodráža a že v najhoršom prípade im dokonca odporuje.
- 317 V každom prípade je potrebné pripomenúť, že Komisia je povinná preukázať, akým osobitným spôsobom by sa malo rozdelenie trhov realizovať, pokiaľ bol protisúťažný cieľ protiprávnej dohody preukázaný dostatočným spôsobom (pozri bod 203 vyššie). V danom prípade tak nedostatok súladu medzi vyhláseniami pána Verlucu a výpoveďou pána Biasizza s ohľadom na spôsob aplikácie Základných pravidiel na

domácich trhoch členov Európsko-japonského klubu iba v obmedzenom rozsahu znižuje dôkaznú hodnotu týchto dokumentov, keďže pokiaľ ide o ostatné významné aspekty dotknutej dohody, výpoveď pána Biasizza podporuje vyhlásenie pána Verlucu (pozri tiež bod 334 nižšie).

318 Japonskí žalobcovia navyše uvádzajú, že v neskoršej výpovedi pod názvom „Komentáre k mojim výpovediam“ pán Biasizzo vymenoval všetky objektívne ekonomické výhody, z ktorých ťažil domáci výrobca oceľových rúrok na svojom domácom trhu voči zahraničným výrobcam, a nenarážal viac na medzinárodnú dohodu.

319 V tomto zmysle je nutné uviesť, že na základe ustálenej judikatúry z textu článku 81 ods. 1 ES tiež vyplýva, že dohody medzi podnikmi sú zakázané bez ohľadu na ich účinok, pokiaľ majú protisúťažný cieľ (pozri bod 181 vyššie a ustálená judikatúra v ňom uvedená). Z toho vyplýva, že skutočnosť, že pán Biasizzo vymenoval objektívne ekonomické výhody, z ktorých ťažili domáci výrobcovia oceľových rúrok na svojom domácom trhu, nepredstavuje za okolností daného prípadu dôkaz zbavujúci viny, a teda nerelativizuje dôkaznú hodnotu pôvodnej výpovede.

320 Pokiaľ ide o údajný nedostatok nového jasného odkazu na existenciu medzinárodnej dohody v dokumente Komentáre k mojim výpovediam, je potrebné uviesť, že táto okolnosť nie je takisto relevantná, keďže pán Biasizzo nijakým spôsobom neodvolal to, čo povedal k tejto skutočnosti vo svojej pôvodnej výpovedi. Naopak, pán Biasizzo znovu odkazuje na existenciu takejto dohody v dokumente Komentáre k mojim výpovediam v tom zmysle, že potvrdil skutočnosť, že silné postavenie spoločnosti Dalmine na talianskom trhu vyplýva okrem iného aj z „vplyvu každého výrobcu na jeho vlastných trhoch na iných výrobcov“ („l'influenza che ogni produttore ha, per le sue aree di mercato, nei confronti degli altri produttori“). Pán Biasizzo takisto

odmietol v tomto smere opis daný v pôvodnej výpovedi, ktorý uvádza, že „celkový systém [bol] založený na rešpektovaní rovnováhy opierajúcej sa o historické časti trhu..., ako to už [bolo] niekoľkokrát spomenuté v [jeho vyhlásení]“ („Tutto il sistema è basato sul rispetto di equilibri consolidati da quote storiche... come già ho detto più volte nel corso del mio memoriale“).

- 321 Navyše, s ohľadom na to, že japonskí žalobcovia spochybnili vierohodnosť výpovede pána Biasizza, je potrebné uviesť, že výpoveď je potvrdená inými výpovedami urobenými jeho kolegami, uvedenými v spise Komisie, na ktoré bolo poukázané pred Súdom, ale ktoré nie sú uvedené v napadnutom rozhodnutí. Osobitne z výpovede pána Jachiu z 5. júna 1995, uvedenej na strane 8220b 6 spisu Komisie vyplýva, že existovala dohoda „na účel rešpektovania oblastí, ktoré patria rôznym operátorom“, a z výpovede pána Cioccu z 8. júna 1995, uvedenej na strane 8220b 3 spisu Komisie, že „dohoda výrobcov rúrok funguje na celom svete“. Podobne, z odpovede spoločnosti Dalmine z 29. mája 1997 vyplýva, že pán Biasizzo sa najmenej raz zúčastnil stretnutia s japonskými výrobcami v Japonsku, takže priamo vedel o existencii dohody sankcionovanej v článku 1 napadnutého rozhodnutia a poznal jej znenie.
- 322 Nakoniec, podľa japonských žalobcov, dve vyhlásenia pána Biasizzioho neobjasňujú, ktoré výrobky boli dotknuté dohodou, na ktorú odkazuje.
- 323 V tomto zmysle je potrebné uviesť, že každý dôkaz predložený Komisiou nemusí nutne presne a zhodne zodpovedať vyhláseniam pána Verluclu vzhľadom na každú časť porušenia (pozri bod 180 vyššie). Je totiž postačujúce, ak jedna písomnosť dosvedčí významné časti dohody opísanej pánom Verluclom na to, aby mala určitú hodnotu v zmysle súboru prirážajúcich dôkazov (pozri bod 220 vyššie). V každom prípade bez toho, aby bolo potrebné riešiť rozpor medzi účastníkmi konania, pokiaľ ide o presné obdobie, počas ktorého bol pán Biasizzo zodpovedný za predaje dvoch druhov výrobkov uvedených v napadnutom rozhodnutí, je v danom prípade isté, že bol zodpovedný za predaje rúrok OCTG uskutočnených spoločnosťou Dalmine

počas prevažnej časti obdobia daného porušenia, ako aj za predaje produktovodov počas aspoň niekoľkých mesiacov v priebehu tohto obdobia, takže priamo poznal skutočnosti, ktoré opísal.

324 V tomto zmysle je potrebné dospieť k záveru, že výpoveď pána Biasizza potvrdzuje vyhlásenia pána Verluclu týkajúce sa existencie dohody o rozdelení domácich trhov opísaných pánom Verlucom. Tento dôkazný prostriedok osobitne potvrdzuje, že domáce trhy každého výrobcu museli byť rešpektované ostatnými členmi klubu a že táto zásada bola stanovená na stretnutiach, ktoré sa konali dvakrát za rok, raz v Európe a raz v Japonsku, na ktoré poslali Japonci svojich zástupcov (pozri body 192 až 196 vyššie).

325 Je potrebné uviesť, že vo svojej odpovedi zo 7. novembra 1997 na žiadosť o poskytnutie informácií, uvedenej na strane 14451 spisu Komisie, spomenutej v poznámke pod čiarou 41 napadnutého rozhodnutia, spoločnosť JFE-NKK pripustila, že európski výrobcovia ju na stretnutiach Európsko-japonského klubu požiadali, aby rešpektovala ich domáce trhy [„We recall that other (European) mills requested that JFE respect their home markets“]. Spoločnosť JFE-NKK však popiera, že by tejto žiadosti vyhověla („However we were neither bound by nor did we respect such requests“).

326 Najskôr je potrebné skonštatovať, že táto odpoveď spoločnosti JFE-NKK potvrdzuje, že rozhovory vedené počas stretnutí Európsko-japonského klubu sa netýkali iba trhov tretích krajín, ale tiež trhov Spoločenstva, ako boli opísané vo vyhláseniach pána Verluclu.

- 327 Je potrebné pripomenúť, že na základe ustálenej judikatúry je možné dospieť k záveru, že ak sa podnik zúčastnil, aj keď nie aktívne, na stretnutiach medzi podnikmi s protisúťažným predmetom a verejne sa nedištancuje od obsahu týchto stretnutí, vo vzťahu k ostatným účastníkom to vyvoláva dojem, že súhlasí s výsledkami tohto stretnutia a že bude konať v súlade s nimi a že sa teda predmetnej dohody zúčastní (pozri rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 1991, Hercules Chemicals/Komisía, T-7/89, Zb. s. II-1711, bod 232; z 10. marca 1992, Solvay/Komisía, T-12/89, Zb. s. II-907, bod 98; zo 6. apríla 1995, Tréfileurope/Komisía, T-141/89, Zb. s. II-791, body 85 a 86, a Cement, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 1353).
- 328 Ustálená judikatúra uvedená v bode 327 vyššie nie je priamo aplikovateľná na situáciu spoločnosti JFE-NKK, keďže vo veciach, ktoré boli predmetom uvedených rozsudkov, bola existencia porušenia, ktorého sa dopustili iné podniky, preukázaná a jedinou nevyriešenou otázkou zostala pasívna účasť podniku na porušení.
- 329 Zásada, na základe ktorej podnik zúčastňujúci sa na stretnutiach, ktorých protisúťažný predmet vyvoláva u iných účastníkov dojem, že sa podnik zúčastňuje dohody, ktorá z nich vyplýva, a že sa jej prispôbi, ak sa verejne nedištancuje od jej obsahu, a vzhľadom na túto skutočnosť sa zúčastní na porušení, je vhodná pre použitie v danom prípade. Účasť spoločnosť JFE-NKK na týchto stretnutiach je v danom prípade osobitne preukázaná tým, že uznala, že osobitná žiadosť o rešpektovanie trhov Spoločenstva jej bola adresovaná na týchto stretnutiach. Odpoveď spoločnosti JFE-NKK tak predstavuje osobitne preukázateľný dôkaz, ktorý umožňuje potvrdiť vyhlásenie pána Verlucu týkajúce sa skutočnosti, že táto spoločnosť sa zúčastnila dohody so štyrmi európskymi výrobcami.
- 330 Je potrebné uviesť, že traja ostatní japonskí výrobcovia sa tak, ako aj spoločnosť JFE-NKK zúčastnili na stretnutiach Európsko-japonského klubu. Vzhľadom na spôsob fungovania a ciele Európsko-japonského trhu, ako aj vzhľadom na preukázané dokumenty skúmané vyššie je nepochopiteľné, že by sa európski výrobcovia

obmedzili na to, aby požiadali spoločnosť JFE-NKK a nie ostatných japonských výrobcov, ktorí boli členmi klubu, aby rešpektovala ich domáce trhy. Za týchto okolností je nutné dospieť k záveru, že odpoveď spoločnosti JFE-NKK takisto potvrdzuje účasť ostatných troch výrobcov na porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

- 331 Z vyššie uvedeného vyplýva, že súbor nepriamych dôkazov, o ktoré sa Komisia opiera, dostatočne stačí na potvrdenie vyhlásení pána Verluca vzhľadom na skutočnosť, že japonskí a európski výrobcovia naozaj uzavreli v rámci Európsko-japonského klubu, ktorý pán Verluca opísal, dohodu o rozdelení trhu týkajúcu sa určitých bezšvíkových oceľových rúrok, na základe ktorej sa musel každý výrobca zriecť predaja relevantných výrobkov na domácom trhu každého z ostatných členov klubu.
- 332 Z väčšiny informácií tvoriacich uvedený súbor nepriamych dôkazov jasne nevyplýva, ktoré bezšvíkové oceľové rúrky boli pokryté rozdeľujúcou dohodou, avšak niet pochyb o tom, že tieto výrobky zahrnovali rúrky OCTG štandard. Špecifické odkazy na tieto výrobky v poznámkach „Strategické úvahy“ a „Úvahy o zmluve VAM“ v dokumente Rozdeľujúci kľúč a v odpovedi spoločnosti Mannesmann, ako aj všeobecné odkazy na rúrky OCTG v iných dokumentoch, o ktoré sa opiera Komisia, totiž primerane a jasne potvrdzujú vyhlásenie pána Verluca týkajúce sa skutočností, že Základné pravidlá sa vzťahovali na tieto výrobky.
- 333 Pokiaľ ide o produktovody „projekt“, jediný dôkaz, a to odpoveď spoločnosti Mannesmann urobená pánom Becherom, potvrdzuje vyhlásenie pána Verluca, podľa ktorého sa protiprávna dohoda týkala aj produktovodov „projekt“. Vzhľadom na osobitnú povahu tejto odpovede, ako je uvedené v bodoch 294 až 302 vyššie, je nutné dospieť k záveru, že postačuje na potvrdenie vyhlásení pána Verluca, ktoré sú samé osebe veľmi vierohodné (pozri body 205 až 207 vyššie), pokiaľ ide o tieto výrobky.

- 334 V každom prípade už bolo rozhodnuté, že ak súbor zhodných nepriamych dôkazov, o ktorý sa opiera Komisia, umožňuje preukázať existenciu a určité špecifické aspekty dohody o rozdelení trhu uvedenej pánom Verlucom a stanovenej v článku 1 napadnutého rozhodnutiam, mohli by tieto vyhlásenia za tohto predpokladu samé osebe postačovať na preukázanie iných aspektov napadnutého rozhodnutia v súlade s pravidlom vyplývajúcim z rozsudku Cement, už citovaného v bode 66 vyššie (bod 1838), o ktorý sa opiera Komisia (pozri body 204 a 220 vyššie). Pritom už bolo v bodoch 330 a 332 vyššie skonštatované, že súbor nepriamych dôkazov, o ktorý sa opiera Komisia, postačuje na potvrdenie vyhlásení pána Verluca v mnohých ohľadoch, osobitne pokiaľ ide o rúrky OCTG štandard.
- 335 Za týchto okolností je nutné skonštatovať, že pán Verluca vo svojich vyhláseniach hovoril čistou pravdu, a preto tieto vyhlásenia postačujú na to, aby boli dôkaznými prostriedkami na preukázanie toho, že dohoda o rozdelení domácich trhov členmi Európsko-japonského klubu pokrývala nielen rúrky OCTG štandard, ako vyplýva z niekoľkých iných dôkazov, ale tiež produktovody „projekt“. Nie je totiž žiadny dôvod na to, aby pán Verluca, ktorý priamo poznal skutočný stav, urobil nesprávne vyhlásenia týkajúce sa produktovodov, ak ostatné dôkazy potvrdzujú jeho tvrdenia týkajúce sa existencie dohody a ich aplikáciu na rúrky OCTG štandard.
- 336 Nakoniec, i za predpokladu, že japonskí žalobcovia mohli vyvolať pochybnosť, pokiaľ ide o špecifické výrobky dotknuté dohodou sankcionovanou v článku 1 napadnutého rozhodnutia — čo nebolo preukázané — je potrebné uviesť, že ak rozhodnutie brané ako celok ukazuje, že predmetné porušenie sa týkalo zvláštneho druhu výrobkov, a uvádza dôkazy na podporu tohto záveru, skutočnosť, že toto rozhodnutie neobsahuje presný a úplný zoznam všetkých druhov výrobkov dotknutých porušením nemôže sama osebe postačovať na jeho zrušenie (pozri v súvislosti žalobného dôvodu nedostatok odôvodnení rozsudok Gruber + Weber/Komisia, už citovaný v bode 203 vyššie, bod 214). Ak by nešlo o takýto prípad, mohol by sa podnik vyhnúť všetkým sankciám aj napriek skutočnosti, že Komisia s istotou preukázala, že sa dopustil porušenia za okolností, za ktorých nebola preukázaná zhoda špecifických výrobkov uvedených v oblasti podobných výrobkov predávaných predmetnými podnikmi.

337 V tejto súvislosti nie je relevantná ustálená judikatúra o primeranej definícii trhu, na ktorú poukazuje spoločnosť JFE-NKK (pozri bod 101 vyššie a rozsudok SIV a i./Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie), keďže sa vzťahuje na situáciu, keď Komisia určila porušenie na základe protisúťažných účinkov správania sa dotknutých podnikov, zatiaľ čo v danom prípade je protisúťažný cieľ protiprávnej dohody preukázaný na základe písomných dôkazov.

— Trvanie porušenia

338 Pokiaľ ide o trvanie porušenia, je potrebné najskôr uviesť, že Komisia v odôvodnení 108 napadnutého rozhodnutia uviedla, že mohla určiť existenciu porušenia od roku 1977, ale že sa rozhodla tak neurobiť z dôvodu existencie samoobmedzujúcich dohôd. V článku 1 napadnutého rozhodnutia preto určila existenciu porušenia od roku 1990.

339 Z toho vyplýva, že japonskí žalobcovia sa mýlia, ak tvrdia, že v napadnutom rozhodnutí Komisia stanovila existenciu porušenia iba od roku 1990 z dôvodu, že bola toho názoru, že existencia samoobmedzujúcej dohody bránila japonským žalobcom vo vývoze ich oceľových rúrok do Spoločenstva. V každom prípade stanovisko Komisie v danom prípade, podľa ktorého stanovila existenciu porušenia od roku 1977, pričom na účely stanovenia pokuty zobrala do úvahy iba porušenie od roku 1990, nezodpovedá zneniu uvádzaného rozhodnutia, osobitne zneniu článku 1 napadnutého rozhodnutia.

340 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v danom prípade Komisia nevyzvala Súd, aby stanovil existenciu porušenia pred rokom 1990. Navyše, kým Komisia vo svojich písomných stanoviskách uvádza, že skutočnosť, že nestanovila existenciu porušenia v čase, keď boli samoobmedzujúce dohody v platnosti, predstavuje ústupok voči adresátom napadnutého rozhodnutia, ktorý nebola povinná urobiť, pred Súdom prvého stupňa netvrdí, že by mal byť tento ústupok v rámci tohto konania spochybnený.

- 341 Z toho vyplýva, že preskúmanie Súdu prvého stupňa sa nemá týkať zákonnosti alebo primeranosti tohto ústupku, ale len otázky, či ho Komisia správne aplikovala na daný prípad tým, že tento ústupok výslovne urobila v odôvodneniach napadnutého rozhodnutia. Je potrebné pripomenúť, že Komisia je povinná predložiť presné a zhodujúce dôkazy na zdôvodnenie presvedčenia, že porušenie nastalo, keďže dôkazné bremeno týkajúce sa existencie porušenia, a preto aj jeho trvanie, nesie ona (pozri body 177 až 179 vyššie a ustálená judikatúra v ňom uvedená).
- 342 Preto s ohľadom na to, že ide o dohody uzavreté na medzinárodnej úrovni medzi japonskou vládou, zastúpenou ministerstvom obchodu a priemyslu (MITI), a Spoločenstvom, zastúpeným Komisiou, bola povinná archivovať dokumentáciu potvrdzujúcu dátum, kedy boli tieto dohody ukončené, v súlade so zásadou riadneho úradného postupu. Mala byť preto schopná predložiť túto dokumentáciu pred Súdom prvého stupňa. V každom prípade Komisia pred Súdom vyhlásila, že svoje archívy prehľadala, ale že nemohla predložiť dokumenty preukazujúce dátum skončenia týchto dohôd.
- 343 Hoci v zásade žalobca nemôže preniesť dôkazné bremeno na žalovaného, opierajúc sa o okolnosti, ktoré nie je schopný preukázať, v danom prípade sa dôkazné bremeno nemôže uplatniť v prospech Komisie, pokiaľ ide o dátum ukončenia medzinárodných zmlúv, ktoré uzatvorila. Nevysvetliteľná neschopnosť Komisie predložiť dôkazy týkajúce sa okolností, ktoré sa jej priamo dotýkajú, pokiaľ ide o dátum skončenia uvedených dohôd, znemožňuje Súdu prvého stupňa rozhodnúť s celkovou znalosťou veci. Bolo by v rozpore so zásadou spravodlivého konania, keby podniky, ktorým bolo určené napadnuté rozhodnutie a ktoré na rozdiel od Komisie neboli schopné predložiť chýbajúci dôkaz, mali niesť následky tejto neschopnosti Komisie.

- 344 Za týchto podmienok treba osobitne skonštatovať, že Komisia mala predložiť dôkaz ukončenia samoobmedzujúcich dohôd. V každom prípade Komisia nepredložila, či už v napadnutom rozhodnutí, alebo pred Súdom prvého stupňa, dôkaz o dátume skončenia samoobmedzujúcich dohôd.
- 345 V každom prípade, aj keď japonskí žalobcovia nepredložili dôkaz o tom, že samoobmedzujúce dohody naďalej existovali na medzinárodnej úrovni, všetci predložili veľmi podstatný dôkaz týkajúci sa japonského ponímania postavenia samoobmedzujúcich dohôd počas roka 1990. Tento dôkaz osobitne zahŕňa žiadosť spísanú 22. decembra 1989 šiestimi japonskými výrobcami oceľových rúrok, medzi ktorými boli štyria japonskí žalobcovia, týkajúcu sa získania povolenia na predĺženie internej dohody obmedzujúcej vývozu do Európskeho spoločenstva do 31. decembra 1990 a nakoniec rozhodnutie MITI z 28. decembra 1989 schvaľujúce toto predĺženie. Tieto dokumenty umožňujú dospieť k záveru, že japonskí žalobcovia, ako aj príslušné japonské orgány boli toho názoru, že medzinárodná samoobmedzujúca dohoda s Európskymi spoločenstvami bola počas roka 1990 naďalej použiteľná.
- 346 Za týchto okolností je na účely tohto konania potrebné uviesť, že na základe dôkazov predložených Súdu prvého stupňa a so zreteľom na dôkazné bremeno, ktoré nesie Komisia, pokiaľ ide o existenciu porušenia, že samoobmedzujúce dohody uzavreté medzi Komisiou a japonskými orgánmi zostali počas roka 1990 v platnosti. So zreteľom na toto konštatovanie a so zreteľom na ústupok urobený zo strany Komisie v napadnutom rozhodnutí musí byť dĺžka trvania porušenia stanoveného v článku 1 napadnutého rozhodnutia skrátená o jeden rok.
- 347 Pokiaľ ide o dátum skončenia porušenia, Komisia sa na účel tvrdenia, že porušenie trvalo do roku 1995, opiera o odôvodnenia 96 a 108 napadnutého rozhodnutia, o vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996, podľa ktorého boli zmeny dokončené „pred viac než jedným rokom“. Z odôvodnenia 166 napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa stanovenia pokút vyplýva, že porušenie bolo pre

japonských žalobcov stanovené iba na obdobie piatich rokov, takže muselo skončiť 1. januára 1995. Komisia na pojednávaní uviedla, že tento výklad napadnutého rozhodnutia je správny.

- 348 Japonskí žalobcovia uvádzajú, že len jeden z dokumentov, o ktoré sa opiera Komisia, obsahuje dôkaz týkajúci sa trvania porušenia, a to dokument Rozdeľujúci kľúč, ktorý uvádza obdobie, ktoré skončilo v marci 1994. Navyše uvádzajú, že po tomto dátume neexistujú dôkazy o stretnutiach Európsko-japonského klubu.
- 349 Je potrebné uviesť, že aj keď sú vyhlásenia pána Verluca osobitne vierohodné, je veta, o ktorú sa Komisia opiera na účel vyvodenia záveru, že porušenie trvalo do začiatku roka 1995, veľmi vágna. Za týchto okolností je potrebné tvrdiť, že dôkazy potvrdzujúce vyhlásenia pána Verluca v ostatných bodoch nepostačujú na to, aby sa Komisia mohla v tomto kontexte opierať výlučne o ne. Ak je totiž pravda to, čo tvrdil pán Verluca vo vzťahu k trvaniu porušenia, z nejasnej povahy informácie týkajúcej sa jeho skončenia vyplýva, že sama osebe nepostačuje na to, aby dostatočne právne preukázala tento dátum.
- 350 Okrem toho, podľa opisu stretnutí Európsko-japonského klubu uvedených vo vyhláseniach pána Verluca sa tieto stretnutia konali „dvakrát za rok, raz v Európe a raz v Japonsku (spravidla v marci alebo apríli v Európe a v októbri alebo novembri v Japonsku)“ (vyhlásenie pána Verluca zo 14. októbra 1996). Z toho vyplýva, že ak porušenie trvalo do začiatku roka 1995, ako tvrdí Komisia, nové stretnutie klubu sa za normálnych okolností malo konať v jeseni 1994. Aj keď je stretnutie z marca 1994 preukázané niekoľkými dôkazmi, osobitne dokumentom Rozdeľujúci kľúč, nie je

v spise žiadna zmienka o stretnutí v jeseni roku 1994. Za týchto okolností nie je možné dostatočne presvedčivo dospieť k záveru, že porušenie trvalo počas prvého polroka roku 1994.

351 V dôsledku toho je potrebné uviesť, že porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia skončilo 1. júla 1994, a pokiaľ ide o štyroch japonských žalobcov, je v tom zmysle potrebné trvanie porušenia skrátiť okrem skrátenia uvedeného v bode 346 vyššie o ďalších šesť mesiacov.

352 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia preukázala existenciu porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia voči japonským žalobcom na základe dôkazov uvedených v jej odôvodnení v súlade s pravidlami týkajúcimi sa hodnotenia dôkazov, ktoré sú uvedené v bodoch 173 až 180 vyššie, ale len na obdobie tri a pol roka, a to od 1. januára 1991 do 1. júla 1994. Druhá časť žalobného dôvodu tak musí byť v ostatnej časti, s výnimkou toho, čo sa týka tohto skrátenia trvania porušenia, zamietnutá. Keďže existencia porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia bola právne dostatočne preukázaná, je potrebné skonštatovať, že špecifické tvrdenia, ktoré predložili žalobcovia a ktoré Súd výslovne zamietol, nie sú podstatné.

353 Zamietnutie druhej časti žalobného dôvodu z dôvodu, podľa ktorého je preukázané, že japonskí žalobcovia naozaj uzavreli sankcionovanú dohodu s protisúťažným cieľom, má navyše za následok, že jeho prvá časť musí byť tiež zamietnutá. Ani prípadná existencia prekážok brániacich predajom zo strany Japoncov, pokiaľ ide o výrobky dotknuté dohodou, na offshore trhu Spojeného kráľovstva nemôže totiž vyvrátiť záver, ktorý je založený na písomných dôkazoch, podľa ktorých z dôvodov uvedených v bodoch 181 až 186 vyššie táto dohoda existovala.

Tretia časť žalobného dôvodu: chybné stanovisko Komisie, pokiaľ ide o význam porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia

- 354 Podľa japonských žalobcov je vnútorne nesprávne stanovisko Komisie uvedené v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia, a to, že porušenie uvedené v článku 2 malo za cieľ zachovanie postavenia „domáceho trhu“ pre britský trh priznaného Základnými pravidlami prostredníctvom Vylepšených základných pravidiel. Osobitne tvrdia, že spoločnosť Corus sa kvôli zastaveniu výroby hladkých rúr v Clydesdale z britského trhu so závitovými rúrkami OCTG štandard a produktovodmi „projekt“ nestiahla, ale že pokračovala vo výrobe a predaji týchto výrobkov na svojom domácom trhu, aj keď neuzavrela zmluvy o zásobovaní s hladkými rúrami so spoločnosťami Vallourec, Dalmine a Mannesmann.
- 355 So zreteľom na prejednávanú časť prvého žalobného dôvodu je pre Súd nutné jedine skúmať otázku, či Komisia bola oprávnená na účel posilnenia svojho stanoviska týkajúceho sa existencie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia opierať sa o existenciu porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia.
- 356 Najskôr je potrebné uviesť, že keďže existencia porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia je preukázaná na základe písomných dôkazov, o ktoré sa Komisia v napadnutom rozhodnutí opiera, nie je nevyhnutné analyzovať dosah zistenia druhého porušenia v tejto veci. V danom prípade je ale nutné toto tvrdenie predložené japonskými žalobcami z opatrnosti skúmať, keďže tvrdenia, ktoré v tomto zmysle predniesli, majú dosah na iné ich žalobné dôvody, osobitne na ten, ktorý sa týka údajnej nerovnakosti v zaobchádzaní v rámci žiadosti o zníženie pokút.

357 Z dôkazov uvedených Komisiou v napadnutom rozhodnutí vyplýva, že európski výrobcovia mali obavy, že pokračovanie aktivít rezania závitov na rúrkach spoločnosťou Corus nebude postačovať na to, aby japonskí výrobcovia naďalej rešpektovali domácu povahu britského trhu v zmysle Základných pravidiel. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že Poznámka pre predsedov obsahuje nasledujúce hodnotenie uvedené v odôvodnení 90 napadnutého rozhodnutia:

„Hoci Japonci súhlasili s tým, že nebudú požadovať zmeny našich dohôd v prípade, že priemysel bezšvíkových rúrok Spoločenstva bude potrebné reštrukturalizovať, nič nezaručuje, že sa budú riadiť týmto záväzkom, ak sa spoločnosť [Corus] bude musieť stiahnuť z trhu výroby alebo konečnej úpravy rúrok v Spojenom kráľovstve.“

358 Toto vyhlásenie je potvrdené poznámkami spoločnosti Vallourec, osobitne poznámkou zo stretnutia z 24. júla 1990 a poznámkou „Úvahy o zmluve VAM BSC“, uvedenými v odôvodnení 78 a 80 napadnutého rozhodnutia, ako aj s poznámkou „Rozhovory s BSC“, ktoré uvádzajú nebezpečenstvo, že japonskí výrobcovia sa značným spôsobom snažia zväčšiť svoj podiel na trhu v dôsledku toho, že spoločnosť Corus zatvorila svoju továreň v Clydesdale a tvrdia, že je nutné chrániť trh Spojeného kráľovstva. Logika, na ktorej je založené stanovisko Komisie, spočíva v tom, že japonskí výrobcovia by dlhšie nesúhlasili so zaobchádzaním britského trhu ako s domácim trhom v zmysle Základných pravidiel, ak by Spoločnosť Corus zastavila svoju výrobu hladkých rúr a nakupovala svoje hladké rúry na účel rezania závitov od výrobcov, ktorí boli z tretích krajín, možnosť výslovne uvedenú spoločnosťou Vallourec v poznámke „Strategické úvahy“ a „Obnovenie zmluvy VAM BSC“. Autori poznámok spoločnosti Vallourec boli na druhej strane, pokiaľ ide o možnosť rešpektovania Základných pravidiel japonskými výrobcami, optimistickjší za predpokladu, že spoločnosť Corus bude súhlasiť s tým, že bude výlučne zásobovaná hladkými rúrami, ktoré pochádzajú zo Spoločenstva, osobitne v prípade, že by spoločnosť Mannesmann, považovaná za „jediného európskeho výrobcu, ktorý naháňa strach Japoncom“, na základe poznámky zo stretnutia z 24. júla 1990 bola medzi výrobcami, ktorí podpísali zmluvy o zásobovaní.

- 359 V tomto ohľade je potrebné uviesť, že Komisia nebola povinná preukázať, že stanovisko uvedené v poznámkach spoločnosti Vallourec a v Poznámke pre predsedov bolo správne v tom zmysle, že odrážalo výklad Základných pravidiel, ktoré japonskí výrobcovia prijali. Z logického hľadiska jej stačilo preukázať, že európski výrobcovia verili v účinnosť tejto stratégie pre zachovanie Základných pravidiel, takže naozaj rozdelili dodávky hladkých rúr spoločnosti Corus medzi spoločnosti Vallourec, Mannesmann a Dalmine, aby dosiahli tento cieľ. Existencia takejto stratégie mala totiž zmysel len vtedy, ak dohoda o rozdelení trhu medzi európskych a japonských výrobcov už skutočne existovala, a z toho vyplýva, že dôkaz tejto prvej okolnosti potvrdzuje takisto existenciu tejto dohody.
- 360 Pokiaľ ide o tvrdenia predložené japonskými žalobcami týkajúce sa preferenčnej politiky OSO a smernice 90/531, osobitne významu odkazov na 3 %-né zvýhodnenie, tie nemôžu stačiť na to, aby zbavili písomné dôkazy ich hodnoty. Aj keď tieto úvahy umožňujú lepšie pochopiť tieto odkazy a posúdiť existenciu ďalšieho dôvodu spoločnosti Corus na získanie dodávok hladkých rúr zo zdrojov vo vnútri Spoločenstva, zo skutočnosti, že britská preferencia bola právne nahradená preferenciou Spoločenstva, z dokumentov skúmaných v bodoch 357 a 358 vyššie je zrejmé, že bez ohľadu na existenciu takýchto preferencií sa európski výrobcovia obávali, že ich japonskí partneri začnú predávať rúrky na britskom trhu.
- 361 Takisto je potrebné zamietnuť tvrdenia japonských žalobcov týkajúce sa rozdielnych dátumov podpísania zmlúv o zásobovaní. Odôvodnenie uvedené v bodoch 356 až 359 vyššie zostáva totiž platné bez ohľadu na presný dátum, ku ktorému sa každý z európskych výrobcov stal účastníkom dohody zakladajúcej porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia. Dôležitým aspektom tohto porušenia je vyššie uvedená skutočnosť, že jeho existencia, či už od roku 1991 alebo od roku 1993 potvrdzuje toto porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

- 362 Je potrebné uviesť, že tvrdenia japonských žalobcov majú určitú hodnotu v tom rozsahu, že z odôvodnení 110 až 116 samotného napadnutého rozhodnutia, osobitne z odôvodnenia 111 je zrejmé, že predmetom druhého porušenia a jeho účinkom bolo striktné rozdelenie dodávok hladkých rúr spoločnosti Corus medzi spoločnosti Vallourec, Mannesmann a Dalmine. Z vyššie skúmaných listinných dôkazov, osobitne v bodoch 357 a 358 teda jasne vyplýva, že jedným z cieľov druhého porušenia bola skutočne ochrana britského trhu, pričom je nutné skonštatovať, že na základe samotného napadnutého rozhodnutia mala uvedená dohoda predmet a účinky, ktoré boli protisúťažnej povahy, a to pokiaľ ide o trh Spojeného kráľovstva s hladkými rúrami.
- 363 Navyše v rozsahu, v akom boli zmluvy o zásobovaní hladkými rúrami obnovené po prvom polroku roku 1994, doby, od ktorej už nie je existencia Európsko-japonského klubu preukázaná, je ťažké ich takto obnovené považovať za prostriedky na uskutočnenie porušenia, ktoré sa už skončilo. Každá zo zmlúv bola uzavretá na obdobie pôvodne piatich rokov, pričom každá zmluvná strana mala právo ju ukončiť na konci tohto obdobia za podmienky 12 mesačnej výpovede danej druhej zmluvnej strane. Osobitne v rozsahu, v ktorom spoločnosti Vallourec a Dalmine zachovali v platnosti zmluvu zo 4. decembra 1991 (spoločnosť Vallourec vstúpila do práv spoločnosti Corus prostredníctvom spoločnosti TISL roku 1994, pozri odôvodnenie 92 napadnutého rozhodnutia) po 4. decembri 1996 do 30. marca 1999, nie je možné preukázať spojitosť medzi týmto obchodným stretnutím a porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia. V každom prípade ich mohli zmluvné strany ukončiť po skončení porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Všetko dosvedčuje tomu, že by tak boli urobili nie neskôr ako roku 1995, ak by jediným obchodným záujmom predstavovaným týmito zmluvami bol záujem uvedený Komisiou v jej odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia.
- 364 Na základe vyššie uvedeného je potrebné uviesť, že vyhlásenie Komisie uvedené v prvej vete odôvodnenia 164 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého zmluvy o zásobovaní tvoriace predmet porušenia uvedeného v článku 2 boli iba prostriedkom na uskutočnenie porušenia uvedeného v článku 1, je prehnané, keďže toto správanie bolo predmetom a účinkom druhého porušenia spomedzi niekoľkých

predmetov a účinkov protisúťažnej povahy, ktoré boli spojené, no pritom rozdielne. Akýkoľvek dosah tejto okolnosti na stanovenie výšky pokút uložených japonským žalobcom bude skúmaný v bodoch 567 až 574 nižšie.

- 365 V každom prípade je jasné, že sa Komisia dôvodne domnievala, že druhé porušenie malo okrem iného za cieľ posilniť alebo na základe výrazu použitého v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia uskutočniť dohodu o rozdelení trhov sankcionovanú v článku 1 napadnutého rozhodnutia, a ďalej sa Komisia správne opierala o existenciu druhého porušenia na účel potvrdenia existencie porušenia uvedeného v článku 1 (pozri bod 359 vyššie). Táto skutočnosť postačuje na to, aby bola prejednávaná časť prvého žalobného dôvodu zamietnutá.
- 366 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvá časť žalobného dôvodu musí byť úplne zamietnutá.

2. O druhom žalobnom dôvode: porušenie uvedené v článku 1 by malo byť v skutočnosti analyzované ako tvoriace dve samostatné porušenia

a) Tvrdenia účastníkov konania

- 367 Spoločnosti JFE-Kawasaki a Sumitomo podporne tvrdia, že aj za predpokladu, že sa japonskí výrobcovia zúčastnili dohody, ktorá im na trhoch Spoločenstva zakazovala predávať ocelové rúrky dotknuté napadnutým rozhodnutím, táto skutočnosť neoprávňuje Komisiu, aby dospela k záveru, že sa naozaj s európskymi výrobcami zúčastnili na nejakej dohode, na základe ktorej sa mal každý z európskych výrobcov vzdať predaja svojich rúrok, nielen na japonskom trhu, ale tiež na domácom trhu ostatných európskych výrobcov. Keďže nepreukázala, že účasť japonských výrobcov bola nevyhnutná na to, aby európski výrobcovia uzavreli dohodu medzi sebou, bola

Komisia povinná analyzovať tieto dva aspekty Základných pravidiel ako dve samostatné porušenia. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že tabuľka uvedená v dokumente Rozdeľujúci kľúč sa obmedzuje na určenie, že japonskí výrobcovia musia rešpektovať európske trhy. Ostatné dôkazy narážajú iba na údajný záväzok japonských výrobcov nepredávať svoje výrobky v Európe.

368 Spoločnosť JFE-Kawasaki okrem toho tvrdí, že v tom rozsahu, v akom je porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia považované len za prostriedok na uskutočnenie porušenia uvedeného v článku 1, by bolo nemysliteľné sa domnievať, že japonskí výrobcovia sa zúčastnili tejto samostatnej časti porušenia uvedeného v článku 1.

369 Komisia tvrdí, že dohoda o rozdelení trhu musí byť hodnotená ako súbor pravidiel, a že by teda nemala byť umelo rozdelená na dve časti. Podľa jej názoru, účinnosť dohody spočíva v účasti najväčšieho možného počtu výrobcov, ako to preukazuje vynaložené úsilie presvedčiť latinskoamerických výrobcov, aby k nim pristúpili. Keby japonskí výrobcovia nepristúpili k dohode, nie je možné sa domnievať, že by ju európski výrobcovia uzavreli len medzi sebou.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

370 Je potrebné pripomenúť, ako správne uvádza Komisia, že podnik môže byť zodpovedný za všetky dohody obmedzujúce hospodársku súťaž, dokonca aj vtedy, ak je preukázané, že sa priamo zúčastnil iba jednej alebo viacerých častí tvoriacich dohodu, ak vedel alebo musel vedieť, že dohoda, na ktorej sa zúčastňuje, osobitne prostredníctvom pravidelných stretnutí organizovaných počas niekoľkých rokov, ho začlení do celkového plánu určeného na narušenie normálneho fungovania hospodárskej súťaže a tiež, že tento plán pokrýva súbor častí tvoriacich dohodu obmedzujúcu hospodársku súťaž (rozsudok PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie,

bod 773). Podobne aj skutočnosť, že rôzne podniky zohrávali rozdielne úlohy v sledovaní spoločného cieľa, neznamená, že preukázanie protisúťažného cieľa a teda porušenia určuje, že každý podnik na svojej vlastnej úrovni prispel k sledovaniu spoločného cieľa (pozri v tomto zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 4123).

- 371 V danom prípade, z vyššie preskúmaných dôkazov, osobitne z vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996, vyplýva, že jednou z hlavných zásad Základných pravidiel bolo vzájomné rešpektovanie domácich trhov členmi Európsko-japonského klubu. Dohoda o rešpektovaní trhov opísaná Komisiou sa tak na úrovni Spoločenstva týkala výlučne domácich trhov štyroch európskych výrobcov a nie ostatných trhov Spoločenstva. Ak vylúčenie európskych výrobcov z japonského trhu predstavovalo logický aspekt tejto časti Základných pravidiel, ktoré zaujímali japonských výrobcov, mohli ale nemuseli to japonskí výrobcovia nutne chápať tak, že táto zásada bola použitá na úrovni Spoločenstva a aj na medzinárodnej úrovni.
- 372 Je takisto potrebné pripomenúť, že európski výrobcovia boli presvedčení, že ukončenie výroby hladkých rúr spoločnosťou Corus v Clydesdale by mohlo mať za následok, že japonskí výrobcovia budú pochybňovať domáce postavenie britského trhu (pozri body 354 až 365 vyššie). Z týchto okolností nutne vyplýva, že prítomnosť domáceho výrobcu, člena Európsko-japonského klubu, vyrábajúceho a predávajúceho rúrky OCTG štandard a produktovody „projekt“ na domacom trhu štátu bolo chápané ako podmienka rešpektovania trhu ostatných členov klubu.
- 373 Navyše, tvrdenie japonských žalobcov, na základe ktorého bolo s trhmi Spoločenstva zaobchádzané v rámci Európsko-japonského klubu ako s jediným trhom, je vyvrátené skutočnosťou, že britský offshore trh mal v rámci dohody o rozdelení trhu osobitné „čiasťočne chránené“ postavenie. Japonskí žalobcovia sami tvrdia, že predávali bezšvíkové ocelové rúrky na tomto trhu, aj keď ich nepredávali na iných trhoch Spoločenstva.

374 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade nebolo vhodné, aby Komisia zaobchádzala s porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia ako s dvoma samostatnými porušeniami, pričom prvé porušenie by sa týkalo vzťahov medzi európskymi a japonskými výrobcami a druhé porušenie by sa týkalo vzťahov vo vnútri Spoločenstva. V dôsledku toho musí byť daný žalobný dôvod zamietnutý.

3. *O treťom žalobnom dôvode: dohoda nemala byť považovaná za dohodu, ktorá mala značný dosah na hospodársku súťaž*

a) Tvrdenia účastníkov konania

375 Spoločnosti JFE-Kawasaki a NKK odkazujú na prekážky obchodu uvedené v bodoch 73 až 88 vyššie, ktoré bránili japonským vývozom ocelových rúrok na európske trhy, osobitne na offshore trhy členských štátov Spoločenstva, na účel potvrdenia ich argumentu, že dohoda medzi japonskými a európskymi výrobcami uvedená v napadnutom rozhodnutí nemala nutne za výsledok značné obmedzenie dodávok týchto výrobkov na tieto trhy.

376 Preto v danom prípade japonskí výrobcovia nemali na predaji ocelových rúrok na domácich trhoch európskych výrobcov žiadny ekonomický záujem. V každom prípade tak neurobili, a to či už dohoda, ktorá sa im vytýka, existovala alebo nie. Komisia teda v napadnutom rozhodnutí nepreukázala, že podmienka smerujúca k existencii značného dosahu na hospodársku súťaž bola splnená, pokiaľ ide o japonských výrobcov rúr a rúrok.

- 377 Na podporu tohto tvrdenia spoločnosť JFE-Kawasaki uvádza bod 16 rozsudku Súdneho dvora z 25. novembra 1971, *Béguelin Import* (22/71, Zb. s. 949), ktorý ako tvrdí, ukazuje, že zásada *de minimis* sa použije bez ohľadu na povahu predmetnej dohody. Body 1087 a 1088 rozsudku *Cement*, už citovaného v bode 66 vyššie, nemôžu mať za výsledok vylúčenie pravidla *de minimis* v určitých prípadoch.
- 378 Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že Komisia je povinná preukázať, že japonskí žalobcovia by sa v prípade neexistencie predmetnej dohody správali inak, čo v danom prípade Komisia neurobila, a v tomto zmysle poukazuje na bod 196 rozsudku *Suiker Unie* a i./Komisia, už citovaného v bode 56 vyššie.
- 379 Spoločnosť Sumitomo jednoducho uvádza, že Komisia nepreukázala, že japonskí výrobcovia by predali oceľové rúrky na európskych trhoch v prípade neexistencie daného porušenia bez toho, aby vzniesla osobitný žalobný dôvod.
- 380 Komisia uvádza, že na základe jej poznámky týkajúcej sa dohôd menšieho významu, ktoré nie sú uvedené v článku [81] ods. 1 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES C 372, 1997, s. 13), použitie článku 81 ods. 1 ES nemôže byť vylúčené v prípade horizontálnych dohôd, ktorých cieľom je okrem iného rozdelenie trhov alebo zdrojov zásobovania, aj keď podiel dotknutého podniku na trhu je minimálny. Zníženie podielu na trhu niektorých z nich na minimum je totiž presne týmto cieľom takýchto dohôd.
- 381 Komisia tvrdí, že existencia prekážok obchodu, na ktoré poukazujú japonskí žalobcovia, nie je v tomto smere relevantná aj za predpokladu, že by bola preukázaná, čo však v danom prípade nie je.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 382 Je potrebné pripomenúť, že Komisia nie je povinná na účel preukázania porušenia článku 81 ES dokázať existenciu škodlivého účinku na hospodársku súťaž, ak preukázala existenciu dohody alebo zosúladeného postupu, ktorých cieľom je obmedzenie hospodárskej súťaže (pozri rozsudky Ferriere Nord/Komisia, už citovaný v bode 183 vyššie, body 30 a nasl., a Thyssen Stahl/Komisia, už citovaný v bode 74 vyššie, bod 277; pozri tiež bod 181 vyššie).
- 383 V napadnutom rozhodnutí sa Komisia predovšetkým opiera o protisúťažný cieľ dohody uzavretej v rámci Európsko-japonského klubu a Súd prvého stupňa rozhodol, že napadnuté rozhodnutie je v tomto zmysle odôvodnené (pozri body 189 a nasl. vyššie). Za týchto podmienok nie je údajná neexistencia protisúťažných účinkov vyplývajúcich z protiprávnej dohody, na ktorú poukazujú japonskí žalobcovia, pokiaľ ide o existenciu porušenia, relevantná aj za predpokladu, že by bola preukázaná.
- 384 Je potrebné dodať, že podniky, ktoré uzatvárajú dohodu, ktorej cieľom je obmedzenie hospodárskej súťaže, sa v zásade nemôžu zbaviť viny na základe tvrdenia, že ich dohoda nemohla mať na hospodársku súťaž značný dosah. V danom prípade je zrejmé, že cieľom dohody sankcionovanej v článku 1 napadnutého rozhodnutia, ktorá mala za cieľ rozdelenie trhov medzi členov Európsko-japonského klubu, bolo značné obmedzenie hospodárskej súťaže.
- 385 V dôsledku toho musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

4. O štvrtom žalobnom dôvode: dohoda nemala dosah na obchod medzi členskými štátmi

a) Tvrdenia účastníkov konania

386 Spoločnosti JFE-Kawasaki a JFE-NKK tvrdia, že dohoda uvedená v napadnutom rozhodnutí medzi japonskými výrobcami a európskymi výrobcami nemôže byť považovaná za dohodu, ktorá má účinok na obchod medzi členskými štátmi alebo ktorá aspoň nemá značný účinok, ako to vyžaduje ustálená judikatúra (rozsudok Súdneho dvora z 20. júna 1978, Tepea/Komisia, 28/77, Zb. s. 1391, bod 47). Spoločnosť JFE-NKK opäť uvádza, že Komisia je povinná preukázať, že japonskí žalobcovia by sa v prípade neexistencie dohody správali inak. V tomto bode odkazuje na bod 196 rozsudku Suiker Unie a i./Komisia, už citovaného v bode 56 vyššie. Podľa spoločností JFE-Kawasaki a JFE-NKK predávali japonskí žalobcovia rúrky uvedené v napadnutom rozhodnutí, ktoré sú konečnými výrobkami, výlučne konečným spotrebiteľom, ktorými sú ropné spoločnosti. Tieto výrobky tak nie sú nikdy predávané dvakrát v rámci Spoločenstva. Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že takéto predaje sú obvyčajne realizované prostredníctvom japonskej spoločnosti v rámci dlhodobej zmluvy o zásobovaní alebo rámcovej zmluvy. Osobitne, produktovod „projekt“ nie je štandardným výrobkom, ale tak ako v odôvodnení 34 napadnutého rozhodnutia tvrdí Komisia, vyrába sa na objednávku na základe osobitných požiadaviek zákazníka. Porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia navyše nemalo účinok na obchod medzi členskými štátmi počas platnosti samoobmedzujúcich dohôd.

387 Spoločnosť JFE-Kawasaki tvrdí, že nemožnosť ďalšieho predaja výrobkov odlišuje danú vec od všetkých vecí, na ktoré odkazuje Komisia v poznámke pod čiarou 35 napadnutého rozhodnutia, na účel potvrdenia jej záveru, že dohoda uvedená v článku 1 ovplyvnila obchod medzi členskými štátmi, pozri rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 1976, EMI Records (51/75, Zb. s. 811) a rozsudky, ktoré viedli k rozhodnutiam Komisie 74/634/EHS z 29. novembra 1974 týkajúce sa konania na základe článku [81 Zmluva ES] (vec IV/27.095 — francúzsko-japonská dohoda

obmedzujúca hospodársku súťaž týkajúca sa guľíčkových ložísk) (Ú. v. ES L 343, 1975, s. 19), 75/77/EHS z 8. januára 1975 týkajúce sa konania na základe článku [81 ES] (vec IV/27.039 — Šampiňónové konzervy) (Ú. v. ES L 29, 1975, s. 26), a 75/497/EHS z 15. júla 1975 týkajúce sa konania na základe článku [81 ES] (vec IV/27.000 — pravidlá IFTRA pre výrobcov surového hliníka) (Ú. v. ES L 228, 1975, s. 3). Vo všetkých týchto prípadoch bola totiž aspoň možnosť, že výrobky, ktorých dovoz s pôvodom z tretích krajín bol protiprávnou dohodou zakázaný, boli vo vnútri Spoločenstva naďalej predávané. Rozhodnutie Komisie 73/109/EHS z 2. januára 1973 týkajúce sa konaní na základe článkov [81 a 82 ES] (vec IV/26.918 — Európsky cukrárenský priemysel) (Ú. v. ES L 140, 1973, s. 17), uvedené v poznámke pod čiarou 36 napadnutého rozhodnutia, sa týka skôr zosúladeného postupu než protiprávnej dohody a nie je tak v danom prípade relevantné.

388 V odpovedi na tvrdenie Komisie, na základe ktorého porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia vzniká z jednej celkovej dohody, ktorá ovplyvňuje obchodovanie medzi členskými štátmi, spoločnosť JFE-Kawasaki odkazuje na svoje tvrdenie, že toto porušenie sa v skutočnosti skladá z dvoch samostatných dohôd, jednej, ktorá sa týka vzťahov medzi japonskými výrobcami na jednej strane a vzťahmi medzi európskymi výrobcami na druhej strane, a druhej, ktorá sa týka vzťahov medzi európskymi výrobcami. Aj keby sa Komisia správne domnievala, že existovala jediná dohoda, bola povinná skúmať dve vyššie uvedené samostatné časti oddelene na účel posúdenia zákonnosti správania sa predmetných podnikov z hľadiska práva hospodárskej súťaže Spoločenstva.

389 Spoločnosť JFE-Kawasaki v tejto súvislosti uvádza, že v odôvodnení 103 napadnutého rozhodnutia nevenovala Komisia pozornosť dvom častiam dohody, týkajúcim sa rozdelenia trhov tretích krajín a dohodnutého určenia cien pre tieto trhy, ktorých existenciu predpokladala, vzhľadom na to, že nemala o nich dostatočné dôkazy, zatiaľ čo sa v rovnakom čase sústredila na iné aspekty dohody. Komisia preto nemôže tvrdiť, že nie je možné analyzovať každý aspekt dohody samostatne.

390 Komisia najskôr odkazuje na svoje tvrdenie, na základe ktorého nie je logické posudzovať dosah účasti japonských výrobcov na porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia samostatne vzhľadom na dosah účasti európskych výrobcov na tomto porušení. Aj keby Súd dospel k záveru, že je potrebné posudzovať účinky správania sa každého sankcionovaného podniku na obchod medzi členskými štátmi samostatne, Komisia na základe príkladu uvádza, že v rámci mnohostrannej dohody sa spoločnosť JFE-Kawasaki osobitne so spoločnosťou Vallourec dohodli na tom, že ani jedna ani druhá nebudú vyvážať svoje rúrky na nemecký trh, čo bezpochyby vylúčilo zdroj obchodu medzi členskými štátmi. Podľa Komisie je bezvýznamná skutočnosť, že rúrky boli obvyčajne predávané priamo konečným spotrebiteľom, keďže dohoda ovplyvnila správanie sa všetkých dodávateľov, ktorí boli stranami dohody na všetkých iných trhoch než na ich domácom trhu.

391 Komisia uvádza, že na základe ustálenej judikatúry je postačujúce, aby predmetná dohoda mohla mať priamy alebo nepriamy, skutočný alebo potenciálny vplyv na tok obchodnej výmeny vo vnútri Spoločenstva tak, aby podmienka stanovená v článku 81 ods. 1 ES týkajúca sa účinkov obchodovania medzi členskými štátmi bola splnená (rozsudok Cement, už citovaný vo bode 66 vyššie, bod 1986). V rozsudku Súdneho dvora z 28. apríla 1998, Javico (C-306/96, Zb. s. I-1983, bod 17), Súdny dvor rozhodol, že dohoda stanovujúca absolútnu geografickú ochranu sa môže vyhnúť zákazu stanovenému v článku 81 ods. 1 ES, pokiaľ ovplyvňuje obchod iba nepatrne. V danom prípade je viac-menej zrejmé, že to nie je tento prípad. Nakoniec, rozsudok Tepea/Komisia, už citovaný v bode 386 vyššie, by mal byť chápaný v kontexte a nie je v danom prípade relevantný.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

392 Na základe ustálenej judikatúry musí byť rozhodnutie, dohoda alebo zosúladený postup na to, aby bol schopný ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, na základe všetkých skutkových a právnych zistení, s dostatočným stupňom pravdepodobnosti predpokladať, že môžu mať priamy alebo nepriamy, skutočný alebo potenciálny

vplyv na tok obchodnej výmeny medzi členskými štátmi (pozri osobitne rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. februára 2002, *Atlantic Container Line a i./Komisia*, T-395/94, Zb. s. II-875, body 79 a 90). Z toho vyplýva, že Komisia nie je povinná preukázať skutočnú existenciu takéhoto ovplyvnenia obchodu, preukázanie potenciálneho vplyvu je postačujúce (pozri v tomto zmysle rozsudok *Atlantic Container Line a i./Komisia*, už citovaný, bod 90). Ako však správne uvádzajú japonskí žalobcovia, je dôležité, aby tento skutočný alebo potenciálny vplyv nebol nepatrný (rozsudok Súdneho dvora z 25. októbra 2001 *Ambulanz Glöckner*, C-475/99, Zb. s. I-8089, bod 48).

- 393 Ako už bolo v danom prípade rozhodnuté v bode 374 vyššie, nie je v danom prípade namieste, aby Komisia zaobchádzala s porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia ako s dvoma samostatnými porušeniami. Preto, keďže s týmto porušením treba zaobchádzať ako s jedným porušením, je zrejmé, že časť sankcionovanej dohody, ktorá sa týka Spoločenstva, zabraňuje aspoň potenciálne obchodu medzi členskými štátmi, takže podmienka týkajúca sa dosahu dohody na obchod medzi členskými štátmi je v danom prípade splnená.
- 394 V každom prípade je okolnosť uvedená vyššie (pozri osobitne body 357 až 359 a 372), na základe ktorej boli európski výrobcovia presvedčení, že ukončenie výroby bezšvíkových rúrok spoločnosťou Corus v Clydesdale bude spojené s rizikom, že japonskí výrobcovia budú spochybňovať domáce postavenie britského trhu, postačujúca na preukázanie existencie potenciálneho vplyvu na obchod vo vnútri Spoločenstva, vyplývajúceho zo správania sa japonských výrobcov v kontexte európsko-japonskej dohody. Z tohto zistenia vyplýva, že vzájomné rešpektovanie domácich trhov vo vnútri Spoločenstva, ako je to uvedené v obhajobe domáceho postavenia trhu Spojeného kráľovstva, tvorí časť Základných pravidiel a predstavuje prekážku obchodu vo vnútri Spoločenstva.
- 395 Na základe vyššie uvedeného musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

5. O piatom žalobnom dôvode: nedostatočné odôvodnenie podporujúce stanovisko Komisie týkajúce sa významu porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia

a) Tvrdenia účastníkov konania

³⁹⁶ Spoločnosti Sumitomo a JFE-NKK tvrdia, že v rozpore s článkom 253 ES, Komisia neodôvodnila svoj záver uvedený v článku 2 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého zmluvy zakladajúce porušenie uvedené v tomto článku boli uzavreté v rámci porušenia uvedeného v článku 1 tohto rozhodnutia, na základe dôvodov uvedených v bode 163 a nasl. vyššie. Táto časť článku 2 napadnutého rozhodnutia by mala byť v každom prípade zrušená.

³⁹⁷ Komisia tvrdí, že dostatočným spôsobom v odôvodneniach 90 až 94 napadnutého rozhodnutia odôvodnila svoje stanovisko, podľa ktorého je porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia časťou porušenia uvedeného v článku 1. Z tohto vyplýva, že cieľom dohôd medzi výrobcami Spoločenstva upravujúcich nákup hladkých rúr spoločnosťou Corus bolo zachovanie spoločnosti Corus ako domáceho výrobcu Spojeného kráľovstva na účel zabezpečenia rešpektovania Základných pravidiel na trhu s rúrkami OCTG a produktovodmi tohto členského štátu.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

³⁹⁸ Na základe ustálenej judikatúry musí odôvodnenie rozhodnutia predstavujúce žalobný dôvod umožniť sudcovi Spoločenstva, aby vykonal kontrolu jeho zákonnosti a umožniť dotknutej osobe, aby sa mohla oboznámiť s dôvodmi prijatého opatrenia, aby tak mohla chrániť svoje práva a overiť si, či rozhodnutie je alebo nie je opodstatnené (pozri rozsudok Buchmann/Komisia, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 44 a ustálená judikatúra v ňom uvedená).

- 399 Z toho vyplýva, že absencia alebo nedostatočné odôvodnenie predstavuje žalobný dôvod týkajúci sa porušenia základnej procesnej požiadavky, ktorá ako taká je odlišná od žalobného dôvodu, podľa ktorého sú podklady pre rozhodnutie nesprávne, pričom tento druhý žalobný dôvod bude z hmotnoprávnej stánky predmetom preskúmania Súdom prvého stupňa (rozsudok Buchmann/Komisia, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 45).
- 400 V danom prípade je namieste pripomenúť, ako bolo rozhodnuté v bode 364 vyššie, že odôvodnenie uvedené v odôvodneniach 90 až 94 napadnutého rozhodnutia neumožňuje, aby Komisia v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia dôvodne dospela k záveru, že zmluvy o zásobovaní boli v skutočnosti iba prostriedkom na uskutočnenie európsko-japonskej dohody. Komisia totiž potom sama vyjadrila stanovisko vysvetľujúce jej právne posúdenie zmlúv o zásobovaní, na základe ktorého bolo primerané kvalifikovať tieto zmluvy so zreteľom na ich vlastnú povahu ako porušenie článku 81 ods. 1 ES (odôvodnenia 110 a nasl. napadnutého rozhodnutia).
- 401 To, že záver, ku ktorému dospela Komisia v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia, je z právneho hľadiska nesprávny, predstavuje síce vadu vo veci samej, nie však nesprávne odôvodnenie.
- 402 Odôvodnenia 90 až 94 napadnutého rozhodnutia totiž osobitne vzhľadom na odôvodnenie 110 a prvú vetu odôvodnenia 111, podľa ktorých „cieľom týchto zmlúv bolo zásobovanie hladkými rúrami „lídrom“ trhu s OCTG v Severnom mori a zachovanie domáceho výrobcu v Spojenom kráľovstve s cieľom dosiahnuť rešpektovanie Základných pravidiel v rámci Európsko-japonského klubu“, umožňujú pochopiť dôvody, na základe ktorých dospela Komisia k záveru uvedenému v odôvodnení 164. Z napadnutého rozhodnutia posudzovaného ako celok totiž vyplýva, že Komisia dospela k záveru, že základným cieľom zmlúv o zásobovaní bolo uskutočnenie európsko-japonskej dohody, z čoho vyvodila záver, že v skutočnosti slúžila výlučne ako prostriedok na jej uskutočnenie.

- 403 Za okolností daného prípadu tak odôvodnenie rozhodnutia umožnilo sudcovi Spoločenstva vykonať kontrolu jeho zákonnosti a dotknutej osobe umožnilo oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia, aby mohla chrániť svoje práva a overiť si, či rozhodnutie je alebo nie je opodstatnené.

- 404 Daný žalobný dôvod preto musí byť zamietnutý.

6. O šiestom žalobnom dôvode: nedostatočné odôvodnenie týkajúce sa postavenia offshore trhov Spoločenstva a osobitne offshore trhu Spojeného kráľovstva

a) Tvrdenia účastníkov konania

- 405 Spoločnosť JFE-Kawasaki tvrdí, že Komisia v napadnutom rozhodnutí neanalyzovala systém „čiasťovej ochrany“, ktorý podľa nej ovládal offshore trh Spojeného kráľovstva s výrobkami uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Komisia takisto neodôvodnila svoj záver, podľa ktorého malo k porušeniu dôjsť aj na nemeckom, francúzskom a talianskom offshore trhu.
- 406 Komisia tvrdí, že odôvodnenie 62 napadnutého rozhodnutia jasne ukazuje, že britský offshore trh bol pokrytý protiprávnou dohodou v tom rozsahu, že bol „čiasťovo chránený“. Vo svojom vyjadrení k návrhu uvádza, že táto čiastočná ochrana britského offshore trhu spoločnosti Corus fungovala na systéme určenia cien, pričom európski výrobcovia sa obávali, že po zatvorení továrne v Clydesdale stratia kontrolu nad týmto systémom.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

407 Je nutné uviesť, že z odôvodnenia 62 napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že Komisia na základe dvoch dôkazných prostriedkov, a to vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996 a poznámky Rozhovory s BSC, usúdila, že offshore trh Spojeného kráľovstva bol cieľom sankcionovanej dohody, ale že ťažil z obmedzenej ochrany, ktorá spočívala v záväzku konkurenta, ktorý mal záujem na účasti na tendri na tomto trhu, v tom, že musel skontaktovať spoločnosť Corus.

408 Táto informácia je v danom prípade postačujúca na to, aby ukázala jasné a nesporné odôvodnenie Komisie týkajúce sa tohto trhu. Toto odôvodnenie teda umožňuje sudcovi Spoločenstva, aby v súlade s požadovanou ustálenou judikatúrou vykonal kontrolu a dotknutej osobe umožnil oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia (pozri osobitne rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 1999, Vlaamse Televisie Maatschappij/Komisia, T-266/97, Zb. s. II-2329, bod 143).

409 Pokiaľ ide o oblasť ostatných offshore trhov Spoločenstva dotknutých porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia, stačí uviesť, že Komisia nikdy nerozlišovala medzi oblasťami offshore a onshore týchto trhov, a to ani v napadnutom rozhodnutí, ani pred Súdom. Za týchto podmienok nedostatok osobitného odôvodnenia týkajúceho sa tejto oblasti na uvedených trhoch v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nepredstavuje nedostatočné odôvodnenie.

410 Je teda potrebné daný žalobný dôvod zamietnuť.

7. O siedmom a ôsmom žalobnom dôvode: nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia Komisie potrestať japonských výrobcov a nie latinskoamerických výrobcov a v tomto zmysle nerovnaké zaobchádzanie

a) Tvrdenia účastníkov konania

411 Spoločnosť JFE-Kawasaki uvádza, že Komisia bola povinná uviesť dôvody, na základe ktorých sa rozhodla, že na rozdiel od japonských výrobcov latinskoamerických výrobcov nepotrestá aj napriek tomu, že existuje dôkaz, osobitne v dokumente Rozdeľujúci kľúč, podľa ktorého sa títo výrobcovia takisto zaviazali rešpektovať systém čiastočnej ochrany, pokiaľ ide o Európu. Spoločnosť JFE-Kawasaki v tomto zmysle poukazuje na rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. februára 2000, Stork Amsterdam/Komisía (T-241/97 Zb. s. II-309), na základe ktorého má Komisia osobitnú povinnosť spočívajúcu v tom, že je povinná odôvodniť svoje rozhodnutia v prípadoch, keď prijíma druhé, rozdielne rozhodnutie na základe totožných skutočností.

412 Komisia uvádza, že jej rozhodnutie zaobchádzať s dvoma skupinami rozdielne je odôvodnené okrem iného podstatným rozdielom medzi dôkazmi, ktoré mala vo vzťahu k japonským výrobcom, a tými dôkazmi, ktoré mala vo vzťahu k latinskoamerickým výrobcom. Dokumenty, ktoré Komisia získala počas vyšetrovania, obsahujú málo informácií o účasti latinskoamerických výrobcov na protiprávnej dohode, zatiaľ čo existuje mnoho nepriamych dôkazov o existencii protiprávnej dohody uzavretej japonskými výrobcami.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

413 Najskôr je potrebné uviesť, že také rozhodnutie, akým je napadnuté rozhodnutie, hoci vyhotovené a zverejnené vo forme jedného, musí byť analyzované ako súbor individuálnych rozhodnutí, stanovujúce vo vzťahu ku každému podniku, ktorý je

jeho adresátom, porušenie alebo porušenia v ich neprospech a ukladajúce každému z nich, ak je to primerané, pokutu. Toto pravidlo vyplýva z celkového znenia rozsudkov Súdu prvého stupňa z 10. júla 1997, AssiDomän Kraft Products a i./Komisia (T-227/95, Zb. s. II-1185, bod 56), a Súdneho dvora, na základe odvolania v rozsudku zo 14. septembra 1999, Komisia/AssiDomän Kraft Products a i. (C-310/97 P, Zb. s I-5363, bod 49).

- 414 Je možné teda skonštatovať, že Komisia nebola povinná uviesť v napadnutom rozhodnutí dôvody, pre ktoré neboli latinskoamerickí výrobcovia adresátmi napadnutého rozhodnutia. Povinnosť uviesť dôvody, na ktorých je opatrenie založené, totiž nemožno spájať s povinnosťou inštitúcie, ktorá je jeho autorom, aby odôvodňovala skutočnosť, že neprijala iné podobné opatrenia adresované tretím osobám.
- 415 Aj keby boli tvrdenia uvedené v rámci daných žalobných dôvodov chápané tak, že predstavujú takisto nerovnaké zaobchádzanie v neprospech japonských žalobcov, museli by byť aj tak zamietnuté. Ak totiž určité dôkazy obsiahnuté v spise Komisie predpokladajú, že sa latinskoamerickí výrobcovia možno tiež zúčastnili na porušení, je nutné skonštatovať, že tento spis obsahuje zreteľne silnejšie dôkazy, pokiaľ ide o účasť japonských výrobcov na porušení. Osobitne, svedecká výpoveď pána Verlucu odkazuje iba na pokus dosiahnuť dohodu s latinskoamerickými výrobcami, ktorý ale podľa jeho názoru zostal nevydarený. Navyše, ako v odôvodnení 86 napadnutého rozhodnutia uvádza Komisia, z dokumentu Rozdeľujúci kľúč je zrejmé, že latinskoamerickí výrobcovia, hoci súhlasili s určitými obmedzeniami hospodárskej súťaže, výslovne vyjadrili výhradu týkajúcu sa rešpektovania európskeho trhu.
- 416 Za týchto okolností musí byť siedmy a ôsmy žalobný dôvod zamietnutý.

8. *O deviatom žalobnom dôvode: chybné odôvodnenie časti stanoviska Komisie týkajúce sa predajov za cenu vyššiu ako variabilné náklady*

a) Tvrdenia účastníkov konania

417 Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že stanovisko Komisie uvedené v odôvodnení 137 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého by bol akýkoľvek predaj za cenu vyššiu ako variabilné náklady pre japonských výrobcov odôvodnený, nie je podporené dostatočne právnym odôvodnením. Osobitne, spoločnosť JFE-NKK uvádza, že Komisia v tomto ohľade nezhromaždila zodpovedajúce informácie.

418 Komisia na tento žalobný dôvod výslovne neodpovedala.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

419 Je potrebné uviesť, že tvrdenia predložené na podporu tohto žalobného dôvodu sa netýkajú nedostatočného odôvodnenia. Vyhlásenie kritizované spoločnosťou JFE-NKK predstavuje tvrdenie ekonomickej povahy, ktoré je samé osebe zrozumiteľné. Hoci by sa predpokladalo, že nie je správne, či už ako celok, alebo zo zreteľom na okolnosti tohto prípadu, bolo by vhodné dospieť k záveru, že Komisia urobila nesprávne posúdenie, a nie že nedostatočne odôvodnila svoje rozhodnutie.

420 V tomto zmysle je potrebné tiež pripomenúť, že tvrdenie, na základe ktorého Komisia nezhromaždila zodpovedajúce informácie, nemôže predstavovať nedostatočné odôvodnenie a že sa týka skôr veci samej (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 72).

- 421 Pokiaľ ide o vecnú správnosť predmetného tvrdenia, je potrebné uviesť, že v každom prípade sa táto otázka týka jednej z prekážok japonských dovozov, na ktoré odkazujú japonskí žalobcovia. Tvrdenie týkajúce sa údajnej existencie týchto prekážok obchodu bolo totiž vo veci samej už zamietnuté v bode 353 vyššie z dôvodu, že sa týka výlučne protisúťažných účinkov porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, ktoré zobrala Komisia podporné do úvahy v napadnutom rozhodnutí. Existencia porušenia s protisúťažným cieľom uvedená v článku 1 napadnutého rozhodnutia bola preukázaná na základe listinných dôkazov uvedených v napadnutom rozhodnutí, a preto údajná neexistencia protisúťažných účinkov je nepodstatná, pokiaľ ide o zistenie existencie porušenia.
- 422 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

9. *O desiatom žalobnom dôvode: porušenie práv na obhajobu vyplývajúce z nesúlady medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím vo vzťahu ku geografickému trhu uvedenému v článku 1 napadnutého rozhodnutia*

a) Tvrdenia účastníkov konania

- 423 Spoločnosti JFE-NKK a JFE-Kawasaki v ich odpovedi tvrdia, že Komisia porušila práva na obhajobu v tom, že na rozdiel od napadnutého rozhodnutia sa OV netýka európskych offshore trhov alebo aspoň nie dostatočným spôsobom, ako to vyžadujú požiadavky uvedené, *inter alia*, v rozsudku Cement, už citovanom v bode 66 vyššie (bod 504). Spoločnosť JFE-Kawasaki osobitne tvrdí, že vo svojej odpovedi na OV uviedla, že podľa znenia OV Komisia vylúčila všetky iné offshore trhy než offshore trh Spojeného kráľovstva z pôsobnosti dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž a že Komisia jej nikdy neoznámila, že bola v rozpore s týmto výkladom.

- 424 Komisia odpovedá, že spoločnosť JFE-Kawasaki predniesla tento žalobný dôvod po prvýkrát vo svojej replike a že, keďže ide o nový žalobný dôvod a nie len tvrdenie, je na základe článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku neprípustný v tom rozsahu, v akom sa týka spoločnosti JFE-Kawasaki. V každom prípade je bod 56 OV v podstate totožný s odôvodnením 62 napadnutého rozhodnutia. Osobitne sú totožné v tom, že jeden aj druhý poukazujú na to, že britský offshore trh bol skutočne dotknutý protiprávnou dohodou.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 425 Pokiaľ ide o prípustnosť daného žalobného dôvodu vo veci T-71/00, je potrebné pripomenúť, že porušenie práv na obhajobu je subjektívnej povahy, nespôsobuje porušenie základných procesných požiadaviek, a preto nesmie byť prejednávané z úradnej moci (pozri v tomto zmysle rozsudok Musique diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 30; rozsudok Súdneho dvora z 25. októbra 1983, AEG/Komisia, 107/82, Zb. s. 3151, bod 30; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Mo och Domsjö/Komisia, T-352/94, Zb. s. II-1989, bod 74). V dôsledku toho musí byť žalobný dôvod na základe článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku zamietnutý ako neprípustný a nemôže byť skúmaný vo veci T-71/00, keďže spoločnosť JFE-Kawasaki ho po prvýkrát vzniesla vo svojej replike.
- 426 V rámci veci T-67/00 musí byť daný žalobný dôvod zamietnutý vo veci samej. Ako Komisia správne uvádza, bod 56 OV je vo svojej podstate, pokiaľ ide o definíciu trhov uvedených v odôvodnení 62 napadnutého rozhodnutia, totožný, a preto tu nemohlo dôjsť k porušeniu práva na obhajobu. Pokiaľ ide o nedostatok výslovných odkazov na oblasť ostatných offshore trhov Spoločenstva v porovnaní s trhom Spojeného kráľovstva, je to vysvetlené skutočnosťou, že Komisia nikdy nerozlišovala medzi oblasťami onshore a offshore, pokiaľ ide o tieto trhy (pozri bod 409 vyššie).

10. *O jedenástom žalobnom dôvode: porušenie práv na obhajobu vyplývajúce z nesúlady medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím, pokiaľ ide o príslušné výrobky*

a) Tvrdenia účastníkov konania

427 Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že trh definovaný Komisiou v jej OV je väčší než trh stanovený v článku 1 napadnutého rozhodnutia v tom zmysle, že v OV sa uvádzali všetky výrobky OCTG (ako aj produktovody „projekt“), zatiaľ čo v napadnutom rozhodnutí sú spomínané iba rúrky OCTG štandard. Spoločnosť JFE-NKK usudzuje, že táto zmena skreslila definíciu relevantného trhu v napadnutom rozhodnutí a predstavuje tak porušenie jej práv na obhajobu a teda tiež porušenie článku 2 ods. 2 nariadenia Komisie (ES) č. 2842/98 z 22. decembra 1998 o vypočítaní strán v určitých konaniach podľa článkov [81 a 82 ES] (Ú. v. ES L 354, 1998, s. 18). Rozdiely týchto dvoch definícií relevantného trhu podstatne menia rozsah porušení, ktorých sa mala údajne dopustiť spoločnosť JFE-NKK. Spoločnosť JFE-NKK ďalej tvrdí, že v rozsudku Cement, už citovanom v bode 66 vyššie (body 2212 až 2225), skutočnosť, že rozsah výrobkov údajnej dohody definovaný Komisiou bol v OV väčší než v konečnom rozhodnutí, stačila na to, aby bolo konečné rozhodnutie zrušené.

428 Komisia uvádza, že body rozsudku Cement, o ktoré sa opiera spoločnosť JFE-NKK sa týkajú otázky, či dohody uvedené v tejto veci sa vzťahovali alebo nevzťahovali na určité geografické oblasti. Táto otázka nie je v danom žalobnom dôvode relevantná. Na druhej strane z bodov 852 až 860 rozsudku Cement je zrejmé, že práva na obhajobu sú porušené nesúladou medzi OV a konečným rozhodnutím len vtedy, ak výhrada uvedená v konečnom rozhodnutí nebola uvedená v OV spôsobom dostatočným na to, aby sa jeho adresáti mohli brániť. Keďže spoločnosť JFE-NKK nenamietala žiadne účinky týkajúce sa definície výrobkov dotknutých napadnutým rozhodnutím, daný žalobný dôvod by tak mal byť zamietnutý. Ak Komisia mala, ako

to vyplýva z OV, postačujúce dôkazy týkajúce sa väčšieho trhu než trhu uvedeného v napadnutom rozhodnutí, potom *a fortiori* mala postačujúci dôkaz týkajúci sa výrobkov dotknutých napadnutým rozhodnutím.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 429 Je potrebné uviesť, že práva na obhajobu sú porušené nesúlalom medzi OV a konečným rozhodnutím len vtedy, ak výhrada uvedená v konečnom rozhodnutí nebola v OV uvedená spôsobom dostatočným na to, aby sa jeho adresáti mohli brániť (pozri v tomto zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 66 vyššie, body 852 až 860).
- 430 V zásade nemožno Komisii vytýkať, že obmedzila rozsah svojho konečného rozhodnutia vo vzťahu k OV, ktoré mu predchádzalo, keďže Komisia musí vypočítať jeho adresátov a prípadne zobrať do úvahy ich pripomienky uvedené v ich odpovediach na dané výhrady práve na účel dodržania ich práv na obhajobu.
- 431 Je potrebné uviesť, že v danom prípade konanie Komisie spočívajúce v stanovení existencie menšieho porušenia ako porušenia naznačeného pôvodne v napadnutom rozhodnutí bolo za okolností daného prípadu logické, dokonca nevyhnutné, berúc do úvahy skutočnosť, že vyhlásenie pána Verlucu sa netýkalo iba rúrok OCTG štandard, ale aj produktovodov „projekt“. V danom prípade nie je žiadny dôvod na to, aby okolnosť, na základe ktorej Komisia obmedzila rozsah napadnutého rozhodnutia na dva druhy výrobkov uvedené v OV, zabránilo spoločnosti JFE-NKK, aby sa v štádiu správneho konania riadne obhajovala, pokiaľ ide o tieto dva druhy výrobkov. Navyše, spoločnosť JFE-NKK pred Súdom neuviedla, v čom mohlo byť predloženie jej tvrdení na účel zbavenia sa viny odlišné, ak by pôsobnosť OV bola užšia.

432 Za týchto podmienok musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

11. *O dvanástom žalobnom dôvode: porušenie práv na obhajobu vyplývajúce z údajného nedostatku primeranej analýzy samoobmedzujúcich dohôd v oznámení o výhradách a z nesúladu medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím, pokiaľ ide o rozsah týchto dohôd*

a) Tvrdenia účastníkov konania

433 Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí podstatne odchyľila od stanoviska, ktoré prijala ešte počas správneho konania s ohľadom na samoobmedzujúce dohody. Podľa spoločnosti JFE-NKK je Komisia povinná v OV predložiť analýzu účinkov predmetných dohôd na jej čiastočné posúdenie predmetného porušenia, čo však neurobila. Vzhľadom na nedostatok tejto analýzy nemali adresáti OV možnosť oznámiť svoje stanovisko k tejto veci ešte pred prijatím konečného stanoviska Komisie uvedeného v odôvodneniach 108 a 166 napadnutého rozhodnutia (rozsudok *Musique diffusion française a i./Komisia*, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 14). Spoločnosť JFE-NKK tak nebola v okamihu predloženia odpovede na OV vystríhaná o potrebe podať dôkazy o predĺžení samoobmedzujúcich dohôd, takže jej práva na obhajobu boli porušené.

434 Komisia na tento žalobný dôvod výslovne neodpovedala.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 435 Je potrebné pripomenúť, že v napadnutom rozhodnutí zobrala Komisia ohľad na existenciu samoobmedzujúcich dohôd výlučne na účel vyjadrenia stanoviska, že nebolo vhodné zobrať do úvahy, osobitne na účely stanovenia výšky pokuty, existenciu porušenia v období, počas ktorého boli dohody v platnosti (odôvodnenia 108 a 164 napadnutého rozhodnutia). Preto rozdiel medzi OV a napadnutým rozhodnutím je pre spoločnosť JFE-NKK priaznivejší a nemal by v zásade poškodzovať jej záujmy.
- 436 V bodoch 342 až 346 vyššie však bolo rozhodnuté v súlade s tvrdeniami predloženými v tomto zmysle japonskými žalobcami, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nesprávnym spôsobom použila svoj prístup spočívajúci v určení existencie porušenia iba na obdobie, keď už samoobmedzujúce dohody neboli v platnosti.
- 437 Z toho vyplýva, že ak japonskí žalobcovia neboli pred prijatím napadnutého rozhodnutia informovaní o tom, že má Komisia v úmysle postupovať takto, pokiaľ ide o trvanie porušenia, mohli podať dôkaz v štádiu správneho konania o tom, že samoobmedzujúce dohody boli v platnosti do 31. decembra 1990.
- 438 Napriek tomu je potrebné skonštatovať, že spoločnosť JFE-NKK mala príležitosť uviesť svoje pripomienky k OV vrátane pripomienok k podrobnostiam týkajúcim sa trvania porušenia. Osobitne je potrebné pripomenúť, že podľa OV začalo porušenie roku 1977. Za týchto podmienok si spoločnosť JFE-NKK mohla v tomto ohľade uvedomiť podstatu samoobmedzujúcich dohôd a upozorniť Komisiu na to, že porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia teda nezačalo alebo sa

aspoň nemalo brať do úvahy skôr než pred skončením samoobmedzujúcich dohôd na konci roka 1990. V skutočnosti spoločnosť JFE-NKK vo svojej odpovedi na OV neodkazovala na existenciu samoobmedzujúcich dohôd, a ani neposkytla Komisii dôkazy, ktoré boli neskôr predložené Súdu prvého stupňa (pozri bod 345 vyššie).

439 Je takisto potrebné pripomenúť, že podľa Komisie predstavuje jej postup so zreteľom na túto otázku ústupok voči japonským výrobcom (pozri body 338 a nasl. vyššie).

440 V danej veci by tak bolo v rozpore s významom pojmu práva na obhajobu usudzovať, že Komisia bola povinná predtým, než aplikovala to, čo považovala za ústupok na účel obmedzenia trvania porušenia v napadnutom rozhodnutí, požiadať adresátov OV, aby sa opäť vyjadrili k podstate a rozsahu tohto ústupu.

441 Bez ohľadu na to, či zohľadnenie bolo alebo nebolo posúdené správne, je nutné uviesť, že dosah samoobmedzujúcich dohôd nepredstavuje dodatočný žalobný dôvod a v nijakom prípade nepoškodzuje záujmy japonských žalobcov, naopak, odôvodňuje skrátenie dĺžky trvania porušenia.

442 Ak chyba spôsobená Komisiou odôvodňuje skutočné skrátenie dĺžky trvania porušenia v kontexte daného konania, nie je dôvod dospieť k záveru, že Komisia v tomto ohľade porušila práva na obhajobu spoločnosti JFE-NKK.

- 443 Nakoniec je potrebné uviesť, že Súd vyvodil dôsledky, pokiaľ ide o výšku pokút, z chyby spomenutej vyššie týkajúcej sa dĺžky trvania porušenia, ktorého sa týka žalobný dôvod (pozri body 574, 588 a 590 nižšie).
- 444 Na základe vyššie uvedeného musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

12. O trinástom žalobnom dôvode: porušenie práva na obhajobu vyplývajúce z nesúladu medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím, pokiaľ ide o rozsah pripisovaný porušeniu uvedenému v článku 2 napadnutého rozhodnutia

a) Tvrdenia účastníkov konania

- 445 Tak spoločnosť JFE-NKK, ako aj spoločnosť Sumitomo predniesli tento žalobný dôvod. Na úvod spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že rešpektovanie práv na obhajobu je základným právom začleneným do širšieho práva na spravodlivý proces, ako je to uvedené v článku 6 EDLP, a z toho titulu predstavuje súčasť všeobecných právnych zásad, ktorých dodržiavanie zabezpečujú súdy Spoločenstva (rozsudok zo 17. decembra 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Zb. s. 1125).
- 446 V bode 63 OV sa Komisia obmedzila na tvrdenie, že dohoda, ktorá má za cieľ rozdelenie predajov hladkých rúr určených pre spoločnosť Corus medzi spoločnosti Vallourec, Dalmine a Mannesmann bola uzavretá s cieľom zachovať domáceho výrobcu v Spojenom kráľovstve, tak aby boli na trhu tohto štátu dodržiavané Základné pravidlá, so zachovaním domáceho postavenia tohto trhu so zreteľom na uvedené pravidlá. Podľa spoločností Sumitomo a JFE-NKK Komisia nenaznačila, keď sa zaoberala týmto bodom, že dohodu analyzovala ako jednoduchý prostriedok na uskutočnenie zásady rešpektovania domácich trhov, ktorá zdôrazňuje dohody o rozdelení japonských a európskych trhov s rúrkami OCTG a produktovodmi (odôvodnenie 164 napadnutého rozhodnutia).

- 447 Spoločnosť Sumitomo uvádza, že keby OV obsahovalo takéto tvrdenie, bola by naň výslovne odpovedala, a že v dôsledku toho bola zbavená príležitosti účinne oznámiť svoj pohľad na správnosť a opodstatnenosť uvádzaných skutočností, ako to vyplýva z článkov 2 a 3 nariadenia č. 2842/98 a zo základného pravidla práva Spoločenstva, a to práva na spravodlivý proces.
- 448 Na podporu tohto tvrdenia spoločnosti Sumitomo a JFE-NKK tvrdia, že na základe ustálenej judikatúry je Komisia povinná uviesť svoje stanovisko zodpovedajúcim spôsobom, takže adresát OV má v priebehu správneho konania možnosť efektívne sa oboznámiť s jej stanoviskom týkajúcim sa správnosti a opodstatnenosti skutočností a uvádzaných okolností (rozsudok Súdneho dvora z 23. októbra 1974, *Transocean Marine Paint Association/Komisia*, 17/74, Zb. s. 1063, bod 15; návrhy generálneho advokáta Warnera k rozsudku Súdneho dvora z 29. marca 1979, *NTN Toyo Bearing a i./Rada*, 113/77, Zb. s. 1185, 1212 a 1261; rozsudky Súdneho dvora z 20. marca 1985, *Timex/Rada a Komisia*, 264/82, Zb. s. 849, body 24 až 30, a z 27. júna 1991, *Al-Jubail Fertilizer/Rada*, C-49/88, Zb. s. I-3187, body 15 až 17, *Mo och Domsjö/Komisia*, už citovaný v bode 425 vyššie, bod 63, a *Cement*, už citovaný v bode 66 vyššie, body 106 a 476). Takisto je ustálenou judikatúrou, že oznámenie o výhradách musí uvádzať závery, že Komisia má v úmysle vychádzať z predmetného stavu, dokumentov a právnych tvrdení, čo však Komisia v danom prípade neurobila zodpovedajúcim spôsobom (rozsudok Súdneho dvora z 3. júla 1991, *AKZO/Komisia*, C-62/86, Zb. s. I-3359, bod 29, *Mo och Domsjö*, už citovaný v bode 425 vyššie, bod 63, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, *Hüls/Komisia*, T-9/89, Zb. s. II-499, bod 39). Nakoniec, zásada ochrany práv na obhajobu zakazuje Komisii, aby sa odchyľila od skutkového stavu uvedeného v oznámení o výhradách v čase vypracovania jej konečného rozhodnutia (rozsudok Súdneho dvora z 13. februára 1979, *Hoffmann-La Roche/Komisia*, 85/76, Zb. s. 461, bod 11).
- 449 Komisia predovšetkým odpovedá, že v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia uviedla dôvody, pre ktoré sa rozhodla neuložiť dodatočné pokuty výrobcom Spoločenstva z dôvodu porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia. Komisia pripomína, že japonskí žalobcovia nemali žiadny právny záujem na napadnutí daného odôvodnenia, keďže pokuta, ktorá im bola uložená, vyplývala z porušenia článku 81 ES a bola uvedená v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

450 V každom prípade právna analýza uvedená v OV jasne vysvetľuje spojenie existujúce medzi obidvoma porušeniami tým, že uvádza, že cieľom dohôd medzi európskymi výrobcami, ktoré sa týkali nákupu hladkých rúr spoločnosti Corus, bolo zachovanie postavenia spoločnosti Corus ako domáceho výrobcu v Spojenom kráľovstve na účel zabezpečenia dodržania Základných pravidiel na trhoch konečných výrobkov tohto členského štátu (pozri osobitne bod 144 OV). Odôvodnenie 164 napadnutého rozhodnutia je analyzované ako jednoduchá syntéza prvkov uvedených v OV. Neide o žiadne poškodenie práv na obhajobu žalobcov, keďže spoločnosti Sumitomo a JFE-NKK mali možnosť sa vyjadriť k akýmkoľvek otázkam dohôd medzi európskymi výrobcami s úplnou znalosťou veci.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

451 Po prvé, pokiaľ ide o časť žalobného dôvodu, týkajúcu sa existencie porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia, je potrebné zamietnuť tvrdenie Komisie, na základe ktorého nemali japonskí žalobcovia žiadny právny záujem na spochybnení posúdenia Komisie, ako je to uvedené v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o vzťah, ktorý existoval medzi obidvoma porušeniami uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Ak títo žalobcovia nie sú priamo dotknutí zistením druhého porušenia, sú aj tak oprávnení tvrdiť, ako to urobili v rámci svojho návrhu na zníženie výšky pokuty, že v rozsahu, v akom nebola európskym výrobcom uložená pokuta za prvé porušenie, došlo k nerovnakému zaobchádzaniu v ich neprospech. Skutočnosť, na základe ktorej tvrdila Komisia, že zmluvy o zásobovaní, ktoré predstavovali druhé porušenie, boli jednoduchým prostriedkom na uskutočnenie porušenia skonštatovaného predovšetkým proti japonským žalobcom, predpokladá, že japonskí žalobcovia mali záujem na spochybnení zistení tohto spojenia, keďže druhé porušenie je oporou prvého porušenia, ktoré sa im vytýka.

452 Tento žalobný dôvod musí byť v každom prípade zamietnutý.

- 453 Povinnosť Komisie v štádiu OV je obmedzená na vysvetlenie jej výhrad a na jasné vyjadrenie skutočností, o ktoré sa opiera, ako aj o ich posúdenie, aby sa jeho adresáti mohli účinne obhajovať (pozri v tomto zmysle rozsudky uvedené žalobcami AKZO/Komisia, už citovaný v bode 448 vyššie, bod 29, a Mo och Domsjö/Komisia, už citovaný v bode 425 vyššie, bod 63). Komisia nie je povinná uviesť závery, ktoré odvodzuje zo skutočností, dokumentov a právnych tvrdení.
- 454 Ďalej je potrebné uviesť, že rozsudok Hüls/Komisia, už citovaný v bode 448 vyššie, o ktorý sa osobitne opierajú žalobcovia (záver bodu 39) sa týka otázky, za akých okolností sa Komisia môže vo svojom záverečnom rozhodnutí opierať o dokumenty, ktoré síce boli pripojené k OV, ale neboli v ňom výslovne uvedené.
- 455 V danom prípade jediný relevantný rozdiel medzi predmetným bodom OV, a to bodom 144, a odôvodnením 164 napadnutého rozhodnutia spočíva v skutočnosti, že v odôvodnení 164 dospela Komisia k záveru, že zmluvy tvoriace druhé porušenie „v skutočnosti predstavujú iba jednoduchý prostriedok na uskutočnenie“ prvého porušenia, zatiaľ čo v OV sa obmedzila na tvrdenie, že „cieľom“ zmlúv o zásobovaní bolo zachovanie domáceho postavenia trhu Spojeného kráľovstva so zreteľom na Základné pravidlá.
- 456 V bode 364 vyššie bolo rozhodnuté, že stanovisko Komisie uvedené v napadnutom rozhodnutí je nesprávne v tom zmysle, že zmluvy zakladajúce druhé porušenie mali viac než jeden cieľ. Aj keby bolo možné v tomto ohľade potvrdiť rozdiel v analýze medzi OV a napadnutým rozhodnutím, je zrejmé, že adresáti OV mali možnosť vyjadriť sa k rozhodujúcemu konceptu, ktorý je základom tvrdenia Komisie, a to k názoru, že európski výrobcovia uzavreli dohody zakladajúce druhé porušenie na účel posilnenia použitia Základných pravidiel na offshore trhu Spojeného kráľovstva.

457 Za týchto okolností nedošlo v tomto smere k porušeniu práv na obhajobu.

458 Na záver je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o výšku pokuty, Súd prvého stupňa zohľadnil dôsledky chybnnej analýzy, ktorej sa týka daný žalobný dôvod, v rámci žalobného dôvodu týkajúceho sa nerovnakého zaobchádzania (pozri body 574, 588 a 590 nižšie).

13. O štrnástom žalobnom dôvode: protiprávne rozhodnutie Komisie z 25. novembra 1994 o povolení vyšetrovania uskutočneného 1. a 2. decembra 1994

a) Tvrdenia účastníkov konania

459 Podľa štyroch japonských žalobcov je rozhodnutie z 25. novembra 1994, na základe ktorého uskutočnila Komisia vyšetrovania 1. a 2. decembra 1994, protiprávne, pretože splnomocnilo úradníkov Komisie na uskutočnenie vyšetrovania na základe článku 81 ES a v rovnakom čase priznalo, že Dozorný úrad EZVO mal v tejto veci výlučnú príslušnosť na základe článku 56 Dohody EHP (ďalej len „článok 56 EHP“). Prijatie rozhodnutia z 25. novembra 1994 bolo na základe tohto dvojitého právneho základu protiprávne.

460 Rozhodnutie Komisie z 25. novembra 1994 bolo prijaté na základe žiadosti adresovanej tomuto úradu členom Dozorného úradu EZVO zodpovedným za oblasť hospodárskej súťaže na účel uskutočnenia vyšetrovania na území Európskeho spoločenstva v súlade s článkom 8 ods. 3 protokolu 23 dohody EHP (ďalej len „protokol 23“) v rámci vyšetrovania pod vedením Dozorného úradu EZVO. Dozorný úrad EZVO bol na toto konanie oprávnený na základe svojho rozhodnutia zo 17. novembra 1994. V bode 1 OV Komisia výslovne uznala, že vyšetrovania

1. a 2. decembra 1994 vykonala ako splnomocnenec Dozorného úradu EZVO. Táto analýza je potvrdená znením článku 8 ods. 3 protokolu 23, na základe ktorého je Dozornému úradu EZVO ako oprávnenému umožnené, ako je to definované v článku 56 EHP, požiadať iný dozorný úrad, aby uskutočnil vyšetrovanie na svojom území. Japonskí žalobcovia okrem toho uvádzajú, že na základe článku 8 ods. 3 protokolu 23 je každý z týchto dozorných úradov povinný, keď koná v zastúpení iného úradu, odovzdať mu všetky informácie, ktoré získa, a to okamžite po ukončení uvedeného vyšetrovania.

461 Žalobcovia uvádzajú, že článok 56 EHP, na ktorý výslovne odkazuje článok 8 ods. 3 protokolu 23, stanovuje striktné rozdelenie právomocí medzi obidvoma dozornými úradmi na účel zaobchádzania s určitými vecami týkajúcimi sa hospodárskej súťaže. Podľa žalobcov zaviedol článok 53 EHP systém „jedného miesta“ „one-stop-shop“, na základe ktorého konanie vo všetkých možných jednotlivých prípadoch, ktoré môžu vzniknúť na základe článku 53 EHP, je rozdelené medzi Komisiu a Dozorný úrad EZVO na základe osobitných kritérií, ktoré vylučujú akúkoľvek možnosť delenia právomoci v tej istej veci. V rozpore s tým, čo uvádza Komisia, Súdny dvor vo svojom oznámení 1/92 z 10. apríla 1992 (Zb. s. I-2821) uvádza, že toto striktné rozdelenie právomocí neskresľuje právomoci Komisie a že je preto zlučiteľné so Zmluvou EŠ.

462 Z toho vyplýva, že prijatím svojho rozhodnutia z 25. novembra 1994, na základe ktorého vyhovelá žiadosti o úradnú pomoc na území Spoločenstva, predloženej v mene Dozorného úradu EZVO, Komisia nutne uznala, že v tomto čase bola výlučne oprávnená vyšetrovať predmetnú vec. Japonskí žalobcovia tvrdia, že na základe článku 56 EHP porušenia, ktoré ovplyvňujú obchod medzi členskými štátmi Európskeho spoločenstva a ktoré teda porušujú článok 81 ES, patria pod výlučnú príslušnosť Komisie. Ak Komisia v čase, keď prijímala svoje rozhodnutie 25. novembra 1994 usúdila, že bola oprávnená vyšetriť vec na základe článku 81 ES, musela by žiadosť o pomoc Dozorného úradu EZVO napadnúť, požadujúc

zavrieť jej spis a začať svoje vyšetrovania. Spoločnosť Nippon v tomto zmysle uvádza, že rozhodnutie Dozorného úradu zo 17. novembra 1994 potvrdzuje tak v preambule, ako aj vo svojom výroku, že sa zaoberal iba postupmi na nórskom offshore trhu. Je preto zrejmé, že tak Dozorný úrad EZVO, ako aj Komisia v tomto štádiu usúdili, že Dozorný úrad EZVO bol príslušným orgánom pre vyšetrovanie predmetných postupov.

463 Komisia tým, že 25. novembra 1994 rozhodla o vykonaní súbežného vlastného vyšetrovania na účel zistenia, či bol porušený článok 81 ES a/alebo článok 53 EHP, zatiaľ čo pre vyšetrovanie predmetnej veci v tomto štádiu bol príslušný Dozorný úrad EZVO, porušila článok 56 ods. 1 EHP. Ako uviedla Komisia vo svojom OV, Dozorný úrad EZVO nepredložil do 6. decembra 1995 svoj spis Komisii z dôvodu, že došlo k ovplyvneniu obchodovania vo vnútri Spoločenstva, a to konaniami, ktoré sú predmetom jeho vyšetrovania. Toto opatrenie by nemalo význam, ak by Komisia mala príslušnosť vykonať vyšetrovania. Komisia totiž začala nové vyšetrovanie na základe tohto predloženia spisu.

464 Tvrdenie Komisie, že článok 56 EHP sa týka výlučne právomoci prijímať rozhodnutia konštatujúce existenciu porušenia, je vyvrátené článkom 55 tej istej dohody, ktorý uvádza, že „príslušný dozorný úrad ustanovený v článku 56 vyšetrí prípady podozrenia z porušovania“ [*neoficiálny preklad*]. Podobne článok 109 Dohody EHP (ďalej len „článok 109 EHP“), ktorý Súd vo svojom stanovisku 1/92, už citovanom v bode 461 vyššie, považoval za relevantný pre posúdenie zlučiteľnosti článku 56 EHP so Zmluvou ES, potvrdzuje, že výlučná právomoc sa vzťahuje tiež na štádium vyšetrovania. Okrem toho, článok 109 ods. 4 EHP uvádza, že tak Komisia, ako aj Dozorný úrad EZVO musia vyšetriť sťažnosti, ktoré patria do ich právomoci a musia, ak je to primerané, postúpiť sťažnosti druhému orgánu, ak patria do jeho právomoci. Na základe článku 109 ods. 5 EHP v prípade nehody medzi dvoma orgánmi o postupe vybavenia sťažnosti alebo o výsledku preskúmania, môže každý z týchto orgánov predložiť vec Zmiešanému výboru EHP. Bolo by absurdné sa domnievať, že striktné rozdelenie právomoci je použiteľné počas štádia vyšetrovania vo veciach, kedy bola podaná sťažnosť, ale nepoužiteľná vo veciach, v ktorých sa vyšetrovanie začalo z úradnej moci.

- 465 Berúc do úvahy všetky tieto faktory je potrebné vykladať protokol 23 a osobitne jeho článok 10 ods. 3, o ktorý sa opiera Komisia, v zmysle článku 109 EHP. V dôsledku toho môžu byť informácie získané počas vyšetrovania vykonaného Dozorným úradom EZVO alebo v jeho mene a uvedené v spise, ktorý bol postúpený Komisií týmto úradom na základe článku 10 ods. 3. protokolu 23, použité Komisiou iba na účel aplikovania ustanovení Dohody EHP. V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, tento výklad nezavracia článok 10 ods. 3 tohto protokolu jeho *effet utile*. V každom prípade znenie a systematika článku 10 ods. 3 protokolu 23 potvrdzujú, že len jeden orgán môže vykonať vyšetrovanie v danom okamihu.
- 466 Za predpokladu, že rozhodnutie Komisie z 25. novembra 1994 vykonať vyšetrovania 1. a 2. decembra 1994 bolo protiprávne, mali by byť podľa japonských žalobcov všetky písomné dôkazy získané počas tohto vyšetrovania na základe ustálenej judikatúry Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa vybraté zo spisu (uznesenie predsedu Súdneho dvora z 26. marca 1987, Hoechst/Komisia, 46/87 R, Zb. s. 1549, bod 34, a rozsudok PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, bod 395). Komisia by o poskytnutie informácií mala požiadať predmetné spoločnosti, ako to urobila v rozsudku PVC II, už citovanom v bode 61 vyššie (body 474 až 476).
- 467 Písomné dôkazy získané Komisiou v mene Dozorného úradu EZVO by mali byť v danom prípade vybraté zo spisu v predmetných konaniach nielen preto, že rozhodnutie Komisie z 25. novembra 1994 bolo protiprávne, ale tiež preto, že cieľ tohto konania je odlišný od cieľa, ktorý bol predmetom vyšetrovania Dozorného úradu EZVO.
- 468 Článok 9 ods. 1 protokolu 23 stanovuje, že informácie zhromaždené na základe použitia protokolu môžu byť použité iba na účely konaní stanovených v článkoch 52 a 54 dohody EHP, ako aj to, že článok 20 nariadenia č. 17 obmedzuje použitie informácií iba na ten účel, na ktorý boli získané. Pokiaľ ide o použitie tohto článku, na základe ustálenej judikatúry je právo na profesijné tajomstvo a právo na obhajobu spoločnosti porušené, ak sa Komisia alebo vnútroštátny orgán na ťarchu tejto

spoločnosti opiera o dôkazy získané počas vyšetrovaní, ktoré mali iný cieľ než vyšetrovanie v danej veci (rozsudky Súdneho dvora zo 17. októbra 1989, Dow Benelux/Komisía, 85/87, Zb. s. 3137, bod 18; zo 16. júla 1992, Asociación Española de Banca privada a i., nazývaný „Španielske banky“, C-67/91, Zb. s. I-4785, body 35 a nasl.; z 10. novembra 1993, Otto, C-60/92, Zb. s. I-5683, bod 20, a PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, bod 472).

- 469 Súdny dvor osobitne vo svojom rozsudku Španielske banky, už citovanom v bode 468 vyššie, rozhodol, že informácie získané Komisiou počas vyšetrovania vykonaného na základe článku 81 ES nemôžu byť použité vnútroštátnymi úradmi na ochranu hospodárskej súťaže vrátane prípadu, keď mali za úlohu použiť ustanovenia práva Spoločenstva (bod 32 rozsudku). Podobne Súdny dvor vo svojom rozsudku Otto, už citovanom v bode 468 vyššie, dospel k záveru, že informácie získané v rámci vnútroštátnych konaní nemôžu byť použité Komisiou na účely preukázania existencie porušenia pravidiel hospodárskej súťaže Spoločenstva (bod 20 rozsudku). Nakoniec, spoločnosť JFE-Kawasaki uvádza, že Súd prvého stupňa sa vo svojom rozsudku PVC II, už citovanom v bode 61 vyššie, oprel o skutočnosť, že Komisia znova požiadala o predloženie dokumentov, ktoré už získala počas vyšetrovania majúceho iný predmet, na skonštatovanie, že práva na obhajobu boli v tejto veci dodržané (pozri poslednú časť bodu 466 vyššie).

- 470 Podľa japonských žalobcov by v danom prípade museli byť dokumenty, ktoré boli získané počas vyšetrovania Dozorného úradu EZVO, vybraté zo spisu z rovnakých dôvodov. Cieľ tohto vyšetrovania bol zreteľne odlišný od cieľa vyšetrovania začatého neskôr Komisiou. Komisia totiž vydala OV týkajúce sa údajnej dohody, ktorá sa riadi výlučne článkom 81 ES, zatiaľ čo z rozhodnutia Dozorného úradu EZVO zo 17. novembra 1994 vyplýva, že na základe článku 53 EHP skúmal výlučne konania týkajúce sa nórskeho offshore trhu.

- 471 Podľa japonských žalobcov majú tieto dve rozhodnutia rozdielny právny základ. Je potrebné analogicky s rozsudkami Španielske banky a Otto, už citovanými v bode 468 vyššie, a so zreteľom na znenie článku 9 ods. 1 protokolu 23 dospieť k záveru, že dôkazná hodnota informácií získaných v rámci vyšetrovania Dozorného úradu EZVO sa riadi výlučne právom EHP a použitie informácií sa riadi výlučne internými pravidlami tohto úradu, a to protokolom 4 dohody medzi členskými štátmi EZVO o založení dozorného orgánu a súdneho orgánu.
- 472 Na základe procesnej vady opísanej vyššie je nutné vybrať zo spisu osobitne poznámku „Niekoľko informácií“, poznámku spoločnosti Vallourec pod názvom „RB pánovi Patrierovi“ pripojenú k listu z 15. mája 1991, fax zaslaný spoločnosťou Mannesmann 16. januára 1991 pod názvom „Zoznam Vancouver“, uvedený na strane 4782 spisu Komisie, fax zaslaný spoločnosťou Sumitomo 19. februára 1991 pod názvom „Zoznam cien“, uvedený na strane 4789 spisu Komisie, Poznámku pre predsedov, dokument „g) Japonci“, poznámku zo stretnutia z 24. júla 1990, dokument spoločnosti Mannesmann z 27. januára 1986 pod názvom „Stahlrohrmarkt 1970 — 1985“ („Trh oceľových rúrok 1970 — 1985“), uvedený na strane 2128 spisu Komisie, a dokument spoločnosti Dalmine o evolúcii trhu.
- 473 Súd by tiež nemal zobrať do úvahy vyhlásenia urobené podnikmi, ktoré sú predmetom vyšetrovania v súvislosti s odpoveďami na žiadosti o poskytnutie informácií a na otázky Komisie týkajúce sa alebo založené na dokumentoch, ktoré by mali byť vybrané zo spisu z dôvodov uvedených vyššie. Použitie týchto vyhlásení by bolo totiž protiprávne v rovnakom rozsahu ako použitie písomností samotných, pretože bez uvedených dokumentov by Komisia nebola schopná položiť konkrétne otázky, ktoré položila, alebo by nebola schopná získať dodatočné informácie uvedené v týchto vyhláseniach. Je preto nutné v danom prípade vybrať zo spisu vyhlásenia pána Verlucu zo 17. septembra 1996 a zo 14. októbra 1996, odpoveď pána Bechera, odpovede spoločnosti Corus, odpovede spoločnosti Nippon zo 17. novembra a 4. decembra 1997 uvedené na stranách 13544 a 14157 spisu Komisie, odpovede spoločnosti Sumitomo z 31. októbra a 16. decembra 1997 uvedené na stranách 14168 a 14430 spisu Komisie, odpovede spoločnosti JFE-NKK zo 7. novembra

a 15. decembra 1997 uvedené na stranách 14451 a 14491 spisu Komisie, odpovede spoločnosti JFE-Kawasaki z 3. novembra a 18. decembra 1997 uvedené na stranách 14519 a 14615 spisu Komisie a pravdepodobne dokument „Vyšetrovanie v spoločnosti Vallourec“.

- 474 Podľa spoločnosti Nippon je takisto nutné zo spisu vybrať ešte iné dokumenty z toho dôvodu, že pochádzajú z obdobia, ktoré predchádzalo vyšetrovaniam 1. a 2. decembra 1994, a to fax zaslaný spoločnosťou Sumitomo spoločnosti Vallourec z 9. októbra 1987, uvedený na strane 4283 spisu Komisie, poznámky zo stretnutia s JF, dokument „Časti trhu prémium odhadované SMI“ („Parts de marché estimés par SMI“) z 19. septembra 1991 uvedené na strane 4848 spisu Komisie, dokument pod názvom „Japonské vývozy bezšvíkových rúr“ („Jan-Sep 95“) uvedený na strane 8514 spisu Komisie, dokument pod názvom „Správa o predajoch bezšvíkových OCTG rúr 1993 (Jan-Sep)“ [„Seamless pipe supply record 1993 (Jan-Sep)“] uvedený na strane 8692 spisu Komisie, poznámka „Obnovenie zmluvy VAM BSC“, poznámka „Rozhovory s BSC“, poznámka „Strategické úvahy“, poznámka „Úvahy o zmluve VAM“, poznámka spoločnosti Vallourec pod názvom „Vzťahy so spoločnosťou JFE-Kawasaki“ z 29. augusta 1991 uvedená na strane 15802 spisu Komisie a poznámka spoločnosti Vallourec pod názvom „Licencia VAM pre spoločnosť Siderca“ z 20. júna 1994 uvedená na strane 15809 spisu Komisie.

- 475 Zo skutočnosti, že uvedené listinné dôkazy a vyhlásenia boli získané protiprávne, vyplýva, že napadnuté rozhodnutie je samé osebe protiprávne, osobitne v rozsahu, v ktorom boli porušené práva na obhajobu podnikov, ktoré sú jeho adresátmi. Podľa spoločnosti JFE-Kawasaki postačuje samotná táto skutočnosť na to, aby bolo napadnuté rozhodnutie zrušené. V každom prípade sa japonskí žalobcovia zhodujú na tom, že všetky dôkazy získané na základe protiprávneho rozhodnutia by mali byť vybrané zo spisu, a ak nie, tak že napadnuté rozhodnutie by malo byť zrušené v rozsahu, v akom je založené na týchto dôkazoch (uznesenie Hoechst/Komisia, už citované v bode 466 vyššie, bod 34).

- 476 Komisia uvádza, že článok 53 ES neporušila tým, že splnomocnila svojich úradníkov a zástupcov na vyšetrovanie porušenia článku 81 ES, osobitne svojím rozhodnutím z 25. novembra 1994, keď ich v rovnakom čase na základe rovnakých faktických dôkazov splnomocnila na vyšetrovanie možného porušenia článku 53 EHP v mene Dozorného úradu EZVO, o ktoré ju požiadal. Dozorný úrad EZVO v skutočnosti nebol výlučne oprávnený na vykonanie vyšetrovania v okamihu, keď bolo rozhodnutie prijaté. Podľa Komisie článok 53 EHP neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by urobilo článok 81 ES nepoužiteľným v situácii, keď sú predpoklady na použitie článku 81 ES a článku 53 EHP kumulatívne splnené. Tento výklad článku 53 EHP je potvrdený stanoviskom Súdneho dvora 1/91 zo 14. decembra 1991 (Zb. s. I-6079) a stanoviskom 1/92, už citovaným v bode 461 vyššie.
- 477 Podľa Komisie preto takéto vyšetrovanie Dozorného úradu EZVO nemohlo zasahovať do právomocí Spoločenstva v oblasti jeho pôsobnosti. Komisia mohla voľne vyšetriť porušenie článku 81 ES. Okrem toho bol to dozorný úrad, ktorý bol na to oprávnený na základe článku 55 EHP.
- 478 Komisia tvrdí, že v každom prípade si z dôvodu existencie účinkov na obchod medzi členskými štátmi musela zachovať právo vykonať vyšetrovanie aspoň na účely určenia, či v danom prípade bola alebo nebola oprávneným orgánom.
- 479 V odpovedi na tvrdenia japonských žalobcov založených na ustálenej judikatúre Komisia uvádza, že v systéme vytvorenom Dohodou EHP existuje mechanizmus umožňujúci postúpiť vec jednému orgánu inému, čo je ale prípad odlišný od toho, ktorý je predmetom rozsudku Španielske banky (už citovaný v bode 468 vyššie), pretože v systéme Spoločenstva neexistuje podobný mechanizmus stanovujúci postúpenie prípadu medzi Komisiou a vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže. Navyše rozsudok PVC II, už citovaný v bode 61 vyššie, je v danom prípade irelevantný, pretože v uvedenom prípade mali obidve konania, v ktorých boli získané rovnaké informácie, odlišný predmet.

- 480 Navyše, dôkazy zhromaždené Komisiou neboli zhromaždené iba na účely iného konania ako konania, ktoré je predmetom napadnutého rozhodnutia, ale na základe rozhodnutia o vyšetrovaní, ktoré výslovne uvádza možné porušenia článku 81 ES a ktoré boli založené na dvojitom právnom základe. Vzhľadom na tento dvojitý právny základ je rozhodnutie z 25. novembra 1994 v každom prípade zákonné.
- 481 Dozorný úrad EZVO na pojednávaní uviedol pripomienky iba k danému žalobnému dôvodu. V tomto zmysle sa tak v podstate pripojil k tvrdeniam predloženým Komisiou.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 482 Predovšetkým je potrebné pripomenúť, že vo svojom stanovisku 1/92, už citovanom v bode 461 vyššie, Súdny dvor vyhlásil, že ustanovenia dohody EHP, ktorá mu bola predložená, osobitne jej článok 56 o rozdelení právomocí vo veciach hospodárskej súťaže medzi Dozorným úradom EZVO a Komisiou, sú zlučiteľné so Zmluvou ES.
- 483 Na účel vyhlásenia tohto záveru, pokiaľ ide o uvedený článok, Súdny dvor uviedol, osobitne v bodoch 40 a 41 uvedeného stanoviska, že právomoc Spoločenstva na uzavretie medzinárodných zmlúv v oblasti hospodárskej súťaže nutne zahŕňa možnosť pre Spoločenstvo prijať pravidlá o rozdelení právomocí prislúchajúcich zmluvným stranám v oblasti hospodárskej súťaže, za predpokladu, že tieto pravidlá neporušujú právomoci Spoločenstva a jeho inštitúcií, ktoré sú stanovené Zmluvou.

484 Zo stanoviska 1/92 vyplýva, že článok 56 EHP neporušuje právomoci Spoločenstva stanovené Zmluvou ES v oblasti hospodárskej súťaže.

485 V tejto súvislosti je z oboch, tak zo samotného znenia článku 56 EHP, ako aj z podrobného opisu tohto ustanovenia uvedeného v úvodnej časti stanoviska 1/92 v časti „Zhrnutie požiadavky Komisie“ zrejmé, že všetky prípady patriace do právomoci Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže pred vstupom Dohody EHP do platnosti zostávajú vo výlučnej právomoci Komisie. Všetky prípady, v ktorých je obchod medzi členskými štátmi Európskeho spoločenstva ovplyvnený, zostávajú v právomoci Komisie bez ohľadu na to, či to má alebo nemá vplyv na obchod medzi Spoločenstvom a štátmi EZVO alebo medzi štátmi EZVO navzájom.

486 Na základe vyššie uvedeného je potrebné uviesť, že ustanovenia Dohody EHP nie je možné vykladať spôsobom, ktorý by zbavil Komisiou, aj keď len načas, jej právomoci použiť článok 81 ES na protisúťažnú dohodu ovplyvňujúcu obchod medzi členskými štátmi Spoločenstva.

487 V danom prípade je potrebné uviesť, že Komisia vo svojom rozhodnutí z 25. novembra 1994, na základe ktorého začala vyšetrovanie v oblasti oceľových rúrok, sa ako o právny základ osobitne opiera o článok 81 ES a nariadenie č. 17. V rámci tohto vyšetrovania vykonala právomoci, ktoré je vyplývajú z nariadenia č. 17, na účel zhromaždenia dôkazov použitých v napadnutom rozhodnutí a nakoniec v článkoch 1 a 2 tohto rozhodnutia sankcionovala porušujúce dohody iba na základe článku 81 ES.

488 Okrem toho je potrebné výslovne odpovedať na osobitné tvrdenie japonských žalobcov, ktoré sa týka protiprávnosti dvojitého právneho základu použitého Komisiou v rozhodnutí z 25. novembra 1994, a to nielen článku 81 ES

a nariadenia č. 17, ale aj článku 53 EHP a rozhodnutia Dozorného úradu EZVO zo 17. novembra 1994, ktoré povoľuje zaslať Komisii žiadosť o poskytnutie pomoci.

- 489 V danej veci je potrebné uviesť, že Komisia nemohla v čase prijímania svojho rozhodnutia z 25. novembra 1994 s istotou vedieť, aký bol správny právny základ, keďže odpoveď na túto otázku závisela od geografického rozsahu prípadného porušenia a osobitne od otázky, či toto porušenie ovplyvnilo obchod medzi členskými štátmi Spoločenstva. Japonskí žalobcovia správne uvádzajú, že Dohoda EHP, osobitne jej články 56 a 109, zakladajú systém „jedného miesta“ („one-stop-shop“) na použitie pravidiel hospodárskej súťaže, použiteľný už v štádiu vyšetrovania tak, že obidva tieto orgány sú povinné upustiť od konania vo veci a postúpiť svoj spis druhému orgánu, ak zistí, že druhý orgán je v tejto veci príslušný.
- 490 Koncept „one-stop-shop“ však nemožno použiť od začiatku vyšetrovania, ak v tomto štádiu nie je možné určiť, ktorý orgán je príslušný, inak by sa v prípade, kde koná Dozorný úrad EZVO a nakoniec sa ukáže, že príslušná je Komisia, porušila vyššie opísaná zásada, na základe ktorej ustanovenia Zmluvy EHP nemôžu zbaviť Komisiu jej právomoci vykonať vyšetrovanie protisúťažných konaní, ktoré ovplyvňujú obchod medzi členskými štátmi Spoločenstva.
- 491 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že jednoduchá skutočnosť, že sa inštitúcia Spoločenstva vo svojom rozhodnutí opiera tak o správny právny základ, ako aj o jeden alebo viac iných právnych základov, ktoré sa nakoniec ukážu ako neprimerané, nemôže mať za následok, že uvedené rozhodnutie bude postihnuté vadou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb. s. II-913, body 79 až 103, osobitne bod 94).

492 Z toho vyplýva, že Komisia mala celý čas právomoc vyšetrovať protisúťažné dohody, ktoré boli nakoniec sankcionované v napadnutom rozhodnutí, a to aj napriek skutočnosti, že Dozorný úrad EZVO už začal vyšetrovanie týkajúce sa prípadných konaní podobnej povahy na nórskom trhu. V dôsledku toho nie sú ďalšie tvrdenia predložené japonskými žalobcami, osobitne tvrdenia vychádzajúce z rozsudku Španielske banky (pozri body 468 a 469 vyššie), v danej veci relevantné.

493 Za daných okolností musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

B — O žalobnom dôvode týkajúcom sa zníženia pokút

1. *O prvom a druhom žalobnom dôvode: nedostatočne odôvodnený návrh týkajúci sa nepoužitia oznámenia o spolupráci v prospech spoločnosti JFE-NKK a omyl v tomto zmysle*

a) Tvrdenia účastníkov konania

494 Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že Komisia nesprávne odôvodnila v odôvodnení 175 napadnutého rozhodnutia svoje odmietnutie riadne použiť oznámenie o spolupráci v jej prospech.

495 Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že podrobne odpovedala na štyri žiadosti o poskytnutie informácií, ktoré jej adresovala Komisia. Toto ju v súlade s rozsudkom Súdneho dvora zo 14. júla 1972, ICI/Komisia (48/69, Zb. s. 619), oprávňuje na zníženie výšky

uloženej pokuty o 10 %. Navyše uvádza, že bola jediným výrobcom, ktorý poskytol Komisii dátumy, mená účastníkov a presné miesta stretnutí uskutočnených medzi európskymi a japonskými výrobcami. Na základe toho, a v súlade s ustálenou judikatúrou ju to oprávňuje na zníženie pokuty o 20 %.

- 496 Komisia uvádza, že tvrdenie spoločnosti JFE-NKK je nepodložené, odôvodnenie 175 napadnutého rozhodnutia uvádza, že v danom prípade neexistovala žiadna efektívna spolupráca. Na základe oznámenia o spolupráci je potrebné, aby dotknutý podnik Komisiu aspoň informoval o tom, že nenamieta hmotnoprávne skutočnosti uvedené v OV, čo však spoločnosť JFE-NKK neurobila.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 497 Stačí skonštatovať, že odôvodnenie 175 napadnutého rozhodnutia stanovuje, že v danom prípade v rámci vykonaného vyšetrovania „žiadna účinná spolupráca“ zo strany spoločnosti JFE-NKK neexistovala. Bez ohľadu na to, či toto zistenie je správne, je nutné uviesť, že predstavuje dostatočne odôvodnené zamietnutie Komisie znížiť výšku pokuty uloženú spoločnosti JFE-NKK na základe spolupráce.
- 498 Aj za predpokladu, že by dané žalobné dôvody boli považované za vychádzajúce z nesprávneho použitia oznámenia o spolupráci, musia byť zamietnuté.

- 499 Je potrebné pripomenúť, že na účel odôvodnenia zníženia výšky pokuty z titulu spolupráce je potrebné, aby konanie podniku uľahčilo úlohu Komisie spočívajúcu v skonštatovaní a sankcionovaní porušenia pravidiel hospodárskej súťaže Spoločenstva (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa *Mayr-Melnhof/Komisia*, T-347/94, Zb. s. II-1751, bod 309 a ustálená judikatúra v ňom uvedená).
- 500 V danom prípade je potrebné uviesť, že aj keď odpovede na otázky poskytnuté spoločnosťou JFE-NKK, osobitne informácie uvedené v jej odpovedi zo 7. novembra 1997 týkajúce sa dátumov a miest konaní niekoľkých stretnutí Európsko-japonského klubu, boli určite užitočné, potvrdili však len niektoré informácie už poskytnuté pánom Verlucom v jeho vyhláseniach urobených v mene spoločnosti Vallourec roku 1996. Nie je teda pravdou, že spoločnosť JFE-NKK bola jediným podnikom, ktorý poskytol takéto informácie.
- 501 Je pravdou, že ak podniky poskytnú Komisii v rovnakom štádiu správneho konania a za podobných okolností podobné informácie týkajúce sa skutočností, ktoré sú im vytýkané, stupne ich spolupráce musia byť považované za porovnateľné (pozri obdobne rozsudok *Krupp Thyssen Stainless a Acciai Speciali Terni/Komisia*, už citovaný v bode 50 vyššie, body 243 až 245).
- 502 V danom prípade spoločnosť Vallourec prostredníctvom vyhlásení pána Verluca výslovne priznala, že predmetné stretnutia sa uskutočnili v rámci dohody o rozdelení trhu, týkajúcej sa osobitne domácich trhov štyroch európskych výrobcov. Pán Verluca totiž uviedol, že každý člen Európsko-japonského klubu bol povinný rešpektovať domáci trh každého z ostatných členov tohto klubu, a upresnil, že offshore trh Spojeného kráľovstva mal osobitné postavenie „čiastočne chráneného“ trhu. Tiež upresnil trvanie a spôsob fungovania dohody o rozdelení trhu. Spoločnosť

JFE-NKK naopak vo svojej odpovedi zo 7. novembra 1997 tvrdí, že hoci ju európski výrobcovia požiadali o rešpektovanie ich vnútroštátnych trhov, nikdy neodpovedala kladne na tieto požiadavky.

- 503 Je potrebné uviesť, že pán Verluca sa pri odpovedaní na otázky kladené Komisiou počas prvého vyšetrovania vykonaného v spoločnosti Vallourec v septembri 1996 neobmedzoval. Z vyhlásenia pána Verlucu ako z celku totiž vyplýva skutočná vôľa uznať existenciu porušení a efektívne spolupracovať počas vyšetrovania vykonávaného Komisiou. Spoločnosť JFE-NKK sa na druhej strane obmedzila na poskytnutie skutkových informácií, o ktoré ju Komisia požiadala, zatiaľ čo zároveň odmietala akýkoľvek výklad schopný preukázať existenciu porušení z jej strany.
- 504 Je nutné uviesť, že užitočnosť informácií poskytnutých spoločnosťou JFE-NKK spočíva výlučne v skutočnosti, že v určitom rozsahu potvrdzujú vyhlásenia pána Verlucu, ktoré Komisia už mala k dispozícii. V dôsledku toho poskytnutie týchto informácií významným spôsobom neuľahčuje úlohu Komisie, a teda ani nepostačuje na odôvodnenie zníženia výšky uloženej pokuty z titulu spolupráce.
- 505 Vo zvyšnej časti Komisia správne uviedla, že spoločnosť JFE-NKK ju ani raz počas správneho konania neinformovala o tom, že uznáva hmotnoprávnu stránku skutkových zistení. Navyše pokračovala v ich popieraní pred Súdom.
- 506 Za týchto okolností je nutné skonštatovať, že tvrdenia spoločnosti JFE-NKK neodôvodňujú použitie oznámenia o spolupráci na účel zníženia výšky pokuty uloženej tomuto podniku.

2. *O treťom žalobnom dôvode: nedostatočné odôvodnenie metódy stanovenia pokút*

a) Tvrdenia účastníkov konania

507 Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že Komisia nevysvetlila spôsob stanovenia pokút spôsobom dostatočne podrobným na to, aby dodržala požiadavky ustálenej judikatúry (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 1995, Tréfilunion/Komisia, T-148/99, Zb. s. II-1063, bod 142). Osobitne neskúmala výšku obratu ani skutočnú účasť každého adresáta napadnutého rozhodnutia na porušení na účel stanovenia výšky pokút. Podľa spoločnosti JFE-NKK predstavuje toto opomenutie nedostatok v odôvodnení.

508 Komisia uvádza, že spôsob stanovenia pokút vysvetlila zodpovedajúcim spôsobom v napadnutom rozhodnutí, osobitne v jeho odôvodnení 162.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

509 V tomto zmysle stačí uviesť, že Komisia jasne a správne v odôvodneniach 156 až 175 napadnutého rozhodnutia vysvetlila faktory, ktoré vzala do úvahy pri stanovení výšky pokút. Rozsudok Tréfilunion/Komisia, už citovaný v bode 507 vyššie, nezvýhodňuje spoločnosť JFE-NKK, keďže sa v tomto ohľade obmedzuje iba na to, že Komisia musí vysvetliť spôsob stanovenia pokút. Samostatná otázka, či Komisia spravila chyby v posúdení týkajúcom sa stanovenia výšky pokút, bude skúmaná v bodoch 515 a nasl. nižšie.

510 V dôsledku toho musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

3. O štvrtom žalobnom dôvode: nesprávne posúdenie trvania porušenia

a) Tvrdenia účastníkov konania

- 511 V bodoch 136 a nasl. vyššie sú zhrnuté tvrdenia japonských žalobcov, na základe ktorých mala Komisia prinajmenšom stanoviť kratšie porušenie než to, ktoré je uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia.
- 512 Keďže Komisia aplikovala zvýšenie vo výške 10 % ročne z výšky pokuty stanovenej na základe závažnosti porušenia, ktoré netrvalo dlhšie ako celé štyri roky (od roku 1991 do roku 1994), skôr než päť rokov, malo by sa celkové zvýšenie o 50 % stanovené napadnutým rozhodnutím pre všetkých japonských žalobcov z titulu trvania stanoviť maximálne na 40 %. Spoločnosť Nippon vo svojej replike uvádza, že tvrdenie Komisie, na základe ktorého samoobmedzujúce dohody nepredstavovali prekážku na to, aby japonskí žalobcovia predávali bezšvíkové rúrky v Spoločenstve, je nezlučiteľné so stanoviskom, ktoré zaujala Komisia v napadnutom rozhodnutí so zreteľom na obdobie trvajúce od roku 1977 do roku 1989. Spoločnosť Sumitomo v tejto súvislosti uvádza, že zástupcovia Komisie nemôžu konať, ako keby boli členovia tejto inštitúcie, keď tvrdia, že bolo odôvodnené uložiť pokutu za rok 1990, aj za predpokladu, že by samoobmedzujúce dohody boli v tomto roku platné.
- 513 Tvrdenia Komisie týkajúce sa porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia sú zhrnuté v bodoch 157 a nasl. vyššie. Trvanie porušenia bolo v podstate dostatočne právne preukázané, a preto nie je podľa Komisie potrebné znížiť výšku pokút.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 514 Tvrdenia účastníkov konania týkajúce sa trvania porušenia boli skúmané v bodoch 338 až 352 vyššie, a preto je postačujúce na účely daného žalobného dôvodu zopakovať, že táto dĺžka trvania musí byť skrátená, pokiaľ ide o každého z japonských žalobcov, z piatich rokov na tri roky a šesť mesiacov, a to na obdobie od 1. januára 1991 do 1. júla 1994. Toto nové trvanie bude zohľadnené v bodoch 588 a 590 nižšie pri stanovení výšky pokút uložených japonským žalobcom.

4. O piatom žalobnom dôvode: nesprávne posúdenie dokumentov podporujúcich dôkaz existencie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia

a) Tvrdenia účastníkov konania

- 515 Japonskí žalobcovia odkazujú na tvrdenia, ktoré uviedli pri žiadosti o zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia, ktoré sú založené na nesúlade medzi výrobkami uvádzanými v rôznych písomných dôkazoch, o ktoré sa opiera Komisia v napadnutom rozhodnutí, a výrobkami, ktoré sú nakoniec predmetom porušenia (pozri body 105 a nasl. vyššie). Ak by Súd prvého stupňa zamietol určité písomné dôkazy, o ktoré sa opiera Komisia, a potvrdil napadnuté rozhodnutie, mala by byť výška pokút znížená spôsobom, ktorý zodpovedá definícii výrobkov a trvania porušenia vyplývajúcim z písomných dôkazov, ktoré nezamietol. Mal by sa brať aj zreteľ na skutočnosť, že určité dôkazné prostriedky, osobitne dokument Rozdeľujúci kľúč, sa týkajú obmedzenejšieho rozsahu výrobkov.

- 516 Spoločnosti JFE-Kawasaki a Sumitomo takisto tvrdia, že Komisia mala brať na účely stanovenia stupňa závažnosti porušenia zreteľ aspoň na užšie vymedzený trh a stanoviť tak nižšiu výšku pokuty, ktorá má byť uložená adresátom napadnutého rozhodnutia. Osobitne z geografického hľadiska Komisia dostatočne právne nepreukázala, že predmetné porušenia ovplyvnilo britský offshore trh.
- 517 Komisia odpovedá, že listinné dôkazy preukazujú odchýlenie rozsahu pôsobnosti dohody, ktoré skôr indikujú, že táto pôsobnosť mohla byť širšia než pôsobnosť skonštatovaná v napadnutom rozhodnutí. Pokiaľ ide o tvrdenie, na základe ktorého nesprávne identifikovala geografický trh, Komisia odpovedá, že závažnosť porušenia hodnotila podľa správne definovaného trhu v odôvodneniach 160 a 161 napadnutého rozhodnutia na základe dôkazných prostriedkov získaných počas jej vyšetrovania (pozri tiež body 155 a nasl. vyššie).

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 518 Na účely zamietnutia daného žalobného dôvodu stačí pripomenúť, ako už bolo rozhodnuté v bode 352 vyššie, že porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia bolo dostatočne právne preukázané v každom ohľade okrem toho, ktorý sa týka jeho trvania, ktorého dosah na výšku pokút je uvedený v bode 514 vyššie.

5. O piatom a šiestom žalobnom dôvode: porušenie zásady proporcionality a usmernení k metóde stanovenia pokút a nedostatočné odôvodnenie

a) Tvrdenia účastníkov konania

- 519 Japonskí žalobcovia tvrdia, že pri stanovení výšky pokút, ktoré im boli uložené, mala byť braná do úvahy aj skutočnosť, že európsky trh nepocítil žiadne následky porušenia (rozsudok Súdneho dvora zo 6. marca 1974, Istituto Chemioterapico

Italiano a Commercial Solvents/Komisia, spojené veci 6/73 a 7/73, Zb. s. 223, body 51 a nasl., rozsudky Suiker a i./Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, body 614 a nasl.; Thyssen Stahl/Komisia, už citovaný v bode 74 vyššie, bod 672). V tejto súvislosti odkazujú spoločnosti Nippon a Sumitomo späť na body týkajúce sa ich tvrdení o prekážkach obchodovania, ktorých existencia bránila japonským výrobcom predávať ich výrobky na trhu Spoločenstva, takže účinky porušenia na trhu Spoločenstva v podstate neexistovali. Spoločnosť JFE-NKK v tomto kontexte odkazuje na bod 3 usmernení k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy ESÚO (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3, ďalej len „usmernenia“), na základe ktorého nepoužitie dohôd alebo porušujúcich konaní sa považuje za poľahčujúcu okolnosť. Spoločnosť JFE-Kawasaki v tejto súvislosti tvrdí v prípade pokút vrátane tých, ktoré boli uložené japonským žalobcom, že sa zdá, že zohľadňujú porušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia, čo by však bolo protiprávne, keďže druhé porušenie sa týka iba výrobcov Spoločenstva.

- 520 Navyše, vymedzenie výrobkov opísaných v článku 1 napadnutého rozhodnutia je značne užšie než vymedzenie uvedené v OV. Počet dotknutých výrobkov je v podstate natoľko obmedzený, že pokuty v celkovej výške 99 miliónov eur by boli nepríjemné vzhľadom na obrat kumulovaný prostredníctvom všetkých adresátov napadnutého rozhodnutia pre tieto výrobky, ktorý dosahuje 73 miliónov eur ročne (odôvodnenie 162 napadnutého rozhodnutia). V tejto súvislosti spoločnosť Sumitomo odkazuje na rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. júla 1994, Parker Pen/Komisia (T-77/92, Zb. s. II-549, bod 580), a zo 14. mája 1998, Fiskeby Board/Komisia (T-319/94, Zb. s. II-1331, bod 40). Komisia v žiadnom zo svojich skorších rozhodnutí nikdy neuložila pokutu vo výške, ktorá by sa približovala ročnému obratu realizovanému na trhu uvedenom v rozhodnutí stanovujúcom existenciu porušenia. Spoločnosť JFE-Kawasaki okrem toho uvádza, že sa zdá, že tento obrat vo výške 73 miliónov eur zahŕňa predaje uskutočnené na offshore trhoch Spoločenstva, ktoré však nemali byť brané do úvahy z dôvodov zhrnutých v bode 405 vyššie.

- 521 Spoločnosť Nippon v tejto súvislosti uvádza, že podľa rozsudku PVC II, už citovaného v bode 61 vyššie, musí Komisia na účel uloženia primeraných pokút zobrať do úvahy všetky okolnosti porušenia. Medzi tieto okolnosti patrí počet a hodnota tovaru dotknutého porušením (rozsudok Musique diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 120). Navyše, podľa usmernení je potrebné brať do úvahy konkrétny dosah porušenia na trh, a teda aj závažnosť porušenia každého predmetného podniku (pozri tiež rozsudok Súdneho dvora z 8. júla 1999, Hercules/Komisia, C-51/92 P, Zb. s. I-4235, bod 110, a rozsudok Cement, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 4949). Spoločnosť JFE-Kawasaki dodáva, že je na základe celkového obratu najmenším zo štyroch japonských výrobcov sankcionovaných napadnutým rozhodnutím. Spoločnosť JFE-NKK tvrdí, že jej predaje bezšvíkových OCTG rúrok a produktovodov „projekt“ boli menšie než predaje štyroch ostatných japonských výrobcov. Spoločnosť JFE-NKK okrem toho tvrdí, že Komisia mala vziať do úvahy skutočnosť, že japonskí žalobcovia protiprávnu dohodu nedodrжали v tom zmysle, že pokračovali v predaji predmetných výrobkov na jedinom trhu, ktorý ich zaujímal, a to na offshore trhu Spojeného kráľovstva (rozsudok Buchmann/Komisia, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 121). V tejto súvislosti tvrdenia Komisie uvedené v odôvodnení 161 napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého štyri štáty, odkiaľ pochádzajú európski výrobcovia dotknutí napadnutým rozhodnutím, predstavujú rozsiahly geografický trh, je osobitne nezlučiteľné s jej stanoviskom uvedeným v odôvodneniach 106 a 145 napadnutého rozhodnutia, kde Komisia zobrala do úvahy existenciu štyroch domácich trhov.
- 522 Tvrdenie Komisie vychádzajúce z ustálenej judikatúry, týkajúce sa jej právomoci stanoviť výšku pokút je irelevantné, pretože Komisia je aj naďalej povinná dodržiavať článok 15 nariadenia č. 17. Navyše jej tvrdenie vychádzajúce zo skutočnosti, že usmernenia stanovujú v podstate základnú výšku pokuty, a to 20 miliónov eur, za porušenia kvalifikované ako „veľmi závažné“, nemôže prevážiť rešpektovanie zásady proporcionality pri stanovení výšky pokút.
- 523 Spoločnosť Sumitomo sa domnieva, že existencia samoobmedzujúcich dohôd pred rokom 1991 je poľahčujúcou okolnosťou, ktorú musí vziať Komisia do úvahy pre neskoršie obdobie, a to aj napriek skutočnosti, že použitie článku 81 ES už nebolo

zakázané v čase, keď dohoda skončila. Spoločnosť Sumitomo žiada Súd, aby analogicky použil rozsudok Suiker a i./Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie (body 619 a 620). Tvrdenie Komisie uvedené v jej vyjadrení k návrhu vo veci T-78/00, podľa ktorého existencia samoobmedzujúcich dohôd pred rokom 1991 predstavuje skôr priťažujúcu než poľahčujúcu okolnosť, je nezlučiteľné so stanoviskom uvedeným v napadnutom rozhodnutí, a teda porušuje jej povinnosť uviesť dôvody, ako to stanovuje článok 253 ES.

524 Komisia popiera, že výška pokuty je neprimeraná, a tvrdí, že postoj japonských žalobcov je založený na chybnom vysvetlení, podľa ktorého musí byť táto výška stanovená vzhľadom na veľkosť trhu. Podľa Komisie musí byť výška pokuty primeraná závažnosti porušenia hodnoteného ako celok. V odôvodnení 162 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že dohoda o rozdelení trhu predstavovala veľmi závažné porušenie článku 81 ES z toho dôvodu, že mala za cieľ zatvorenie domácich trhov predstavujúcich väčšinu spotreby výrobkov dotknutých napadnutým rozhodnutím v Spoločenstve. Je teda zjavné, že toto porušenie ovplyvnilo fungovanie trhu Spoločenstva, ako aj hospodársku súťaž vo vnútri tohto trhu.

525 Posúdenie uvedené v odôvodnení 162 napadnutého rozhodnutia je v súlade s usmerneniami, ktoré uvádzajú, že pri najvyššej hranici 10 % obratu sa pri stanovení výšky pokút za východiskový bod považuje závažnosť porušenia. Obrat adresátov rozhodnutia uvádzajúceho porušenie je relevantný iba s ohľadom na túto 10 %-nú hranicu (rozsudok Cement, už citovaný v bode 66 vyššie, body 5005 až 5025). Usmernenia stanovujú ako východiskový bod 20 miliónov eur za závažné porušenie, pričom Komisia túto výšku so zreteľom na veľkosť trhu už znížila o desať miliónov eur (odôvodnenie 163 napadnutého rozhodnutia), ďalšie zníženie tak nie je dôvodné.

Komisia okrem toho uvádza, že na základe usmernení nie je dosah porušenia na trh faktorom, ktorý je potrebné brať do úvahy, pokiaľ je merateľný, pričom obrat každého podniku je potrebné vziať do úvahy výlučne v prípadoch, keď existuje značný rozdiel vo veľkosti podnikov, ktoré sa dopustili rovnakého porušenia. V danom prípade však tomu tak nie je.

- 526 Posúdenie uvedené v napadnutom rozhodnutí je v súlade s ustálenou judikatúrou, ktorá priznala Komisii právomoc posudzovať výšku pokút (rozsudok *Mo och Domsjö*, už citovaný v bode 425 vyššie, bod 268). V bode 358 tohto rozsudku potvrdeného Súdny dvorom v odvolacom konaní v rozsudku zo 16. novembra 2000, *Mo och Domsjö/Komisia* (C-283/98 P, Zb. s. I-9855, bod 62), Súd prvého stupňa rozhodol, že ak ide o porušenie, ktorého cieľ je veľmi závažný, má byť dosah na trh predpokladaný alebo aspoň irelevantný v rámci posúdenia závažnosti.
- 527 V odpovedi na tvrdenie spoločnosti JFE-Kawasaki, podľa ktorého pokuta uložená japonským výrobcom zahŕňa tú pokutu, ktorá mala byť uložená na základe porušenia uvedeného v článku 2, Komisia tvrdí, že toto stanovisko je chybné, keďže v prípade tohto porušenia nebola uložená žiadna pokuta a ani pôvodná pokuta nebola zvýšená.
- 528 Komisia uvádza, že skutočnosť, že sa rozhodla neuložiť pokutu za obdobie platnosti samoobmedzujúcich dohôd, predstavuje ústupok urobený japonským výrobcom, osobitne na základe oznámenia Komisie týkajúceho sa dovozov japonských výrobkov do Spoločenstva (Ú. v. ES C 111, 1972, s. 13), ktoré uvádza, že existencia samoobmedzujúcich dohôd neznamena žiadnu pomoc pre japonské výrobky v rámci použitia práva hospodárskej súťaže. Existencia samoobmedzujúcich dohôd pred rokom 1990 preto nie je, v rozpore s tým, čo tvrdí spoločnosť Sumitomo, žiadnou poľahčujúcou okolnosťou na účely stanovenia výšky pokuty od roku 1990.

- 529 V odpovedi na tvrdenie spoločnosti Sumitomo, podľa ktorého nie je Komisia oprávnená uviesť údajne priťažujúcu povahu samoobmedzujúcich dohôd pred rokom 1990 prvýkrát pred Súdom prvého stupňa, Komisia uvádza, že spoločnosť Sumitomo navrhla Súdu prvého stupňa, aby v rámci svojej plnej rozhodovacej právomoci znížil výšku pokuty. V tomto kontexte dospela Komisia k záveru, že je vhodné upozorniť Súd na všetky skutočnosti týkajúce sa výkonu jej diskrečnej právomoci.
- 530 V tejto súvislosti je vhodné uviesť, že spoločnosť Sumitomo sa snaží v rámci svojho návrhu na zníženie pokuty predložiť nový žalobný dôvod tak, že vo svojej replike predkladá otázku odôvodnenosti, zatiaľ čo žaloba neobsahuje žiadny žalobný dôvod vychádzajúci z nedostatočného odôvodnenia, pokiaľ ide o stanovenie tejto výšky. Tento žalobný dôvod je na základe článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku neprípustný.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 531 Najskôr je potrebné uviesť, že na základe článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 môže Komisia uložiť pokutu vo výške od 1 000 do 1 000 000 eur, pričom táto výška môže byť zvýšená o 10 % obratu dosiahnutého v predchádzajúcom účtovnom roku všetkými podnikmi, ktoré sa zúčastnili na porušení. Na účel stanovenia výšky pokuty v rámci týchto hraníc toto ustanovenie uvádza, že je nutné brať ohľad na závažnosť a dĺžku trvania porušenia.
- 532 Ani nariadenie č. 17, ani usmernenia pritom neuvádzajú, že pokuty musia byť stanovené priamo úmerne na veľkosť daného trhu, keďže tento faktor je iba jedným z viacerých relevantných faktorov. V súlade s nariadením č. 17, ako ho vykladá ustálená judikatúra, musí byť výška pokuty uložená inému podniku na základe porušenia vo veci hospodárskej súťaže pomerná porušeniu hodnotenému ako celok,

osobitne berúc do úvahy jeho závažnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 1994, Tetra Pak/Komisia, T-83/91, Zb. s. II-755, bod 240, a obdobne rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. októbra 1997, Deutsche Bahn/Komisia, T-229/94, Zb. s. II-1689, bod 127). Tak ako Súdny dvor potvrdil v bode 120 svojho rozsudku Music diffusion française a i./Komisia, už citovaného v bode 56 vyššie, je nutné na účel posúdenia závažnosti porušenia zobrať do úvahy veľké množstvo faktorov, ktorých povaha a význam sa mení podľa druhu daného porušenia a jeho osobitných okolností (pozri obdobne rozsudok Deutsche Bahn/Komisia, bod 127).

- 533 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že jediný výslovný odkaz na obrat daného podniku je hranica 10 % obratu uvedeného na účely stanovenia pokút v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17, ktorý sa týka celkového obratu podniku dosiahnutého na celom svete (pozri v tomto zmysle rozsudok Music diffusion française a i./Komisia, bod 119) a nie obratu dosiahnutého týmto podnikom na trhu dotknutom sankcionovaným protisúťažným konaním. Z toho istého bodu tohto rozsudku totiž vyplýva, že táto hranica je určená na to, aby pokuty neboli vzhľadom na veľkosť podniku ako celku neprímerané.
- 534 Je potrebné zdôrazniť, že uvedený odkaz na svetový obrat je relevantný výlučne pre stanovenie hornej hranice pokuty, ktorú môže Komisia uložiť (pozri bod 1 usmernení) a neznamená, že musí existovať prísne proporcionálny vzťah medzi veľkosťou každého podniku a výškou pokuty, ktorá sa mu ukladá.
- 535 Keďže sa v danom prípade neuvádza, že výška pokuty prevyšuje 10 % celkového obratu japonských žalobcov, nemôžu byť pokuty kritizované iba kvôli tomu, že kumulované s pokutami uloženými európskym výrobcom prevyšujú obrat dosiahnutý na relevantnom trhu, a to 73 miliónov eur. Je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor vo svojom rozsudku zo 16. novembra 2000, KNP BT/Komisia (C-248/98 P, Zb. s. I-9641, bod 61), príležitostne zdôraznil, že „článok 15 ods. 2

nariadenia č. 17... má za cieľ zabezpečiť, aby sankcia bola primeraná veľkosti podniku na trhu s výrobkami predstavujúcimi predmet porušenia“. Napriek skutočnosti, že v bode 61 tohto rozsudku Súdny dvor výslovne na základe odkazu uvádza bod 119 rozsudku Music diffusion française i./Komisia, už citovaného v bode 56 vyššie, je vhodné zdôrazniť, že predmetná formulácia neuvádzaná v neskoršej ustálenej judikatúre predstavuje súčasť osobitného kontextu veci, ktorá je predmetom vyššie uvedeného rozsudku, a to KNP BT/Komisia. V tomto prípade žalobca totiž Komisii vytýkal, že na účel stanovenia jeho podielov na trhu zobrala do úvahy hodnotu predajov v rámci skupiny, čo však bolo Súdnym dvorom z vyššie uvedeného dôvodu považované za platné. Nemožno preto z toho vyvodit', že by sankcie uložené japonským žalobcom v tejto veci boli neprimerané.

536 Navyše je potrebné uviesť, že aj keď Komisia v napadnutom rozhodnutí výslovne neodkazuje na usmernenia, v každom prípade tieto ovplyvnili výšku pokút, ktoré boli uložené japonským žalobcom, tým, že sa použila metóda stanovenia, ktorá je uvedená v daných usmerneniach.

537 Ak aj má Komisia diskrečnú právomoc pri stanovovaní výšky pokút (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 1995, Martinelli/Komisia, T-150/89, Zb. s. II-1165, bod 59, a obdobne Deutsche Bahn/Komisia, už citovaný v bode 532 vyššie, bod 127), je potrebné uviesť, že sa nemôže odchyliť od pravidiel, ktoré si sama stanovila (pozri rozsudok Hercules Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 327 vyššie, bod 53, potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom z 8. júla 1999, Hercules Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 521 vyššie a ustálená judikatúra v ňom uvedená). Komisia preto naozaj musí pri stanovení výšky pokút brať ohľad na usmernenia, osobitne na tie skutočnosti, ktoré sú podľa usmernení povinné.

538 Rozsah voľnej úvahy Komisie a hranice, ktoré si v tomto zmysle stanovila, v žiadnom prípade neprejudikujú výkon plnej rozhodovacej právomoci súdu Spoločenstva.

- 539 Je potrebné uviesť, že na základe bodu 1 a usmernení „pri posudzovaní závažnosti porušenia pravidiel sa musí brať do úvahy ich povaha, skutočný dosah na trh, tam, kde je ho možné merať a veľkosť relevantného zemepisného trhu [geografického trhu — *neoficiálny preklad*]“ V odôvodnení 159 napadnutého rozhodnutia Komisia zdôrazňuje, že pri určení závažnosti porušenia predpisov zobrala do úvahy osobitne tieto tri kritériá.
- 540 Na podloženie záveru o „veľmi závažnom“ porušení predpisov uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia sa Komisia v odôvodnení 161 tohto rozhodnutia oprela hlavne o správanie všetkých podnikov, ktoré bolo v rozpore s hospodárskou súťažou. V tomto ohľade sa Komisia odvolávala na povahu dohody o rozdelení trhu, ktorá je značne v rozpore s hospodárskou súťažou a poškodzuje riadne fungovanie vnútorného trhu, na vedomý nezákonný charakter porušenia predpisov a rovnako na tajnú a inštitucionalizovanú povahu systému, ktorý slúžil na obmedzenie hospodárskej súťaže. V tom istom odôvodnení Komisia zobrala do úvahy aj skutočnosť, že „štyri dotknuté členské štáty predstavovali väčšinu v spotrebe bezšvíkových [rúr] OCTG a [produktovodov] v Spoločenstve a teda išlo o rozsiahly geografický trh“.
- 541 V odôvodnení 160 napadnutého rozhodnutia Komisia naproti tomu skonštatovala, že „konkrétny dosah na trh bol obmedzený“, keďže dva špeciálne výrobky, na ktoré sa vzťahuje toto porušenie, rúry OCTG štandard a produktovody „projekt“, predstavovali len 19 % zo spotreby bezšvíkových rúr OCTG a produktovodov v rámci Spoločenstva a že zvárané rúrky mohli z dôvodu technologického pokroku pokryť časť dopytu po bezšvíkových rúrach.
- 542 Rovnako v odôvodnení 162 napadnutého rozhodnutia po klasifikovaní tohto porušenia na základe faktorov vymenovaných v odôvodnení 161 ako „veľmi závažné“ zobrala Komisia do úvahy relatívne obmedzené množstvo predaja daných výrobkov adresátni napadnutého rozhodnutia v dotknutých štyroch členských štátoch (ročne 73 miliónov eur). Tento odkaz na veľkosť dotknutého trhu zodpovedá zhodnoteniu obmedzeného dosahu porušenia na trh, ktoré je uvedené v odôvodnení 160

napadnutého rozhodnutia. Komisia sa teda rozhodla uložiť pokutu podľa závažnosti len vo výške 10 miliónov eur. Usmernenia však stanovujú za porušenie patriace do tejto kategórie v princípe sumu „nad 20 miliónov [eur]“.

- 543 Je nutné dospieť k záveru, že zníženie výšky pokuty stanovenej vzhľadom na závažnosť porušenia na 50 % minimálnej výšky stanovenej obvyčajne v prípade „veľmi závažného“ porušenia primerane berie zreteľ na obmedzený dosah porušenia na trh. V tejto súvislosti je potrebné tiež pripomenúť, že v oblasti hospodárskej súťaže majú mať pokuty odstrašujúci účinok (pozri v tomto zmysle štvrtý odsek bodu 1 a usmernení). Berúc do úvahy podľa odôvodnenia 165 napadnutého rozhodnutia veľkosť podnikov, ktorým bolo doručené napadnuté rozhodnutie (pozri tiež body 552 a nasl. nižšie), podstatne vyššie zníženie sumy stanovenej podľa závažnosti porušenia by mohlo pokutu pripraviť o jej odstrašujúci účinok.
- 544 Pokiaľ ide o tvrdenia, týkajúce sa existencie prekážok dovozov na onshore trhy Spoločenstva, je potrebné uviesť, že Komisia nezobrala na účel stanovenia výšky pokút tieto skutočnosti v napadnutom rozhodnutí do úvahy, pretože ich zo skutkového hľadiska popiera. Keďže kvalifikovanie porušenia v danom prípade ako „veľmi závažné“ je skôr založené na povahe porušenia a jeho cieľoch ako na jeho účinkoch, tieto tvrdenia japonských žalobcov nemajú na túto analýzu ako takú dosah.
- 545 Navyše je potrebné ešte raz pripomenúť, že Komisia, aby zobrala ohľad na obmedzené ekonomické účinky dohody, aplikovala veľmi významné zníženie v porovnaní s výškou obvyčajne ukladanou za takto závažné porušenia.

- 546 Takisto je potrebné uviesť, že keďže existencia porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia bola preukázaná na základe písomných dôkazov, účasť japonských žalobcov na takto sankcionovanej protisúťažnej dohode je jedným z hlavných dôvodov, kde Komisia nebola povinná hodnotiť reálnosť a význam prekážok v obchode, na ktoré poukázali japonskí žalobcovia. Podnik, ktorý v rámci širšej dohody súhlasí s tým, že nebude predávať určitý výrobok na danom trhu, keď aj tak ani nemal v úmysle tak robiť, spôsobuje svojim vlastným konaním, že je prakticky nemožné určiť, ako by sa bol správal v prípade predaja tohto výrobku na relevantnom trhu, ak by takáto dohoda neexistovala.
- 547 Bod 1 usmernení uvádza, že dosah porušenia na trh musí byť braný do úvahy „kde je ho možné merať“ (pozri bod 539 vyššie). Je nutné uviesť, že za okolností daného prípadu bolo samotné protiprávne konanie japonských žalobcov také, že takmer znemožnilo určiť rozsah uvádzaných prekážok obchodovania, a preto prihliadnutie na tieto prekážky v rámci posúdenia dosahu porušenia na trh bolo správne.
- 548 Za týchto okolností, aj za predpokladu, že by tvrdenie žalobcov, pokiaľ ide o existenciu a rozsah prekážok obchodovania, bolo dôvodné, Súd prvého stupňa je v rámci výkonu svojej plnej rozhodovacej právomoci toho názoru, že Komisia v danom prípade v rámci stanovenia výšky pokút vzhľadom na závažnosť porušenia v žiadnom prípade neporušila zásadu proporcionality, a preto nie je dôvodné na základe týchto okolností túto výšku viac znížiť. V dôsledku toho nie je nevyhnutné rozhodnúť v tejto veci o prípadnej opodstatnenosti tohto tvrdenia.
- 549 Takisto je potrebné zamietnuť tvrdenia japonských žalobcov týkajúce sa ich údajného nerešpektovania sankcionovanej dohody vzťahujúcej sa na offshore trh Spojeného kráľovstva, o ktorom tvrdia, že na ňom predali veľké množstvo výrobkov

uvedených v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Podobne ako tvrdenia preskúmané v predchádzajúcich bodoch, aj toto tvrdenie za predpokladu, že je dôvodné, iba relativizuje praktické účinky dohody sankcionovanej v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Komisia pritom už rozhodla a správne zohľadnila skutočnosť, že porušenie malo obmedzený dosah na dotknuté trhy (pozri body 542 a 543 vyššie).

550 V každom prípade je dosah tohto „nerešpektovania“ dohody vzťahujúcej sa na offshore trhy Spojeného kráľovstva obmedzený skutočnosťou, že tento trh bol iba „čistočne chránený“, takže na základe znenia napadnutého rozhodnutia už Komisia vedela o tejto skutočnosti v čase, keď stanovovala výšku pokút (pozri odôvodnenie 62 napadnutého rozhodnutia).

551 Japonskí žalobcovia tvrdia, že šiesty odsek bodu 1 usmernení na stanovenie pokút stanovuje možnosť „v niektorých prípadoch uplatniť zváženie výšky pokút stanovených v rámci každej z troch kategórií [porušení], aby bola zohľadnená špecifická záťaž a teda aj reálny dosah porušovania pravidiel každého podniku v hospodárskej súťaži [na hospodársku súťaž — *neoficiálny preklad*]“. Podľa uvedeného odseku je tento prístup vhodný „predovšetkým tam, kde je značná disparita medzi veľkosťou podnikov, ktoré sa dopúšťajú tých istých priestupkov“.

552 V odôvodnení 165 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že v danom prípade boli všetci adresáti napadnutého rozhodnutia veľkými podnikmi, takže z toho dôvodu nebolo potrebné rozlišovať medzi výškami stanovených pokút. Ani jeden z japonských žalobcov v tomto zmysle nepoprel jej kvalifikáciu ako veľkého podniku a ich tvrdenia sú v tejto súvislosti iba porovnávajúcej povahy.

- 553 Z používania výrazu „v niektorých prípadoch“ a z pojmu „predovšetkým“ z usmernení pokút vyplýva, že váženie podľa osobitnej veľkosti podnikov nie je stupňom systematického výpočtu, ktorý si Komisia uložila, ale možnosťou na odstránenie tvrdosti, ktorú Komisia využila vo veciach, v ktorých je potrebné jej uplatnenie. V tomto kontexte treba pripomenúť ustálenú judikatúru, podľa ktorej Komisia disponuje diskrečnou právomocou, ktorá jej dáva možnosť pri stanovení pokuty, ktorú zamýšľa uložiť, vziať alebo nevziať do úvahy niektoré prvky, najmä podľa okolností daného prípadu (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 25. marca 1996, SPO a i./Komisia, C-137/95 P, Zb. s. I-1611, bod 54, rozsudky Súdneho dvora zo 17. júla 1997, Ferriere Nord/Komisia, C-219/95 P, Zb. s. I-4411, body 32 a 33, a Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 465; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, KNP BT/Komisia, T-309-94, Zb. s. II-1007, bod 68). Vzhľadom na pojmy zo šiesteho odseku bodu 1 a vyššie uvedených usmernení, treba skonštatovať, že Komisia si ponechala voľnú úvahu vo vzťahu k možnosti zväziť pokuty podľa veľkosti každého podniku.
- 554 Keďže Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla, že všetci japonskí žalobcovia boli veľkými podnikmi (pozri bod 552 vyššie), a keďže vzala do úvahy v celku pomerne obmedzený dosah porušenia na trhy (pozri body 542 a 543 vyššie), tvrdenie japonských žalobcov nepostačuje na preukázanie, že Komisia v danom prípade prekročila svoju právomoc tým, že nepoužila šiesty odsek bodu 1 a usmernení.
- 555 Spoločnosť Sumitomo navyše tvrdí, že existencia samoobmedzujúcich dohôd pred rokom 1991 predstavuje poľahčujúcu okolnosť, ktorú mala Komisia vziať do úvahy na obdobie nasledujúce po týchto dohodách. V tejto súvislosti stačí uviesť, že ak postavenie samoobmedzujúcich dohôd predstavovalo predmet sporu medzi japonskými žalobcami a Komisiou v rámci tohto konania, je zrejmé, že tieto dohody už neboli platné, či už vnútroštátne, alebo medzinárodne, a to od 1. januára 1991. Je nutné uviesť, že od chvíle, keď samoobmedzujúce dohody neboli platné, nemohli už

ovplyvniť obchodovanie japonských výrobcov, a nemohli byť preto v danom kontexte považované za poľahčujúcu okolnosť.

556 Keďže samoobmedzujúce dohody neboli v danom prípade považované za priťažujúcu okolnosť, otázka týkajúca sa neprimeranosti odôvodnenia tejto kvalifikácie nie je v tejto súvislosti namieste.

557 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti JFE-Kawasaki týkajúce sa zohľadnenia porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia, z odôvodnenia 164 napadnutého rozhodnutia a z nedostatku odkazov na zmluvy o zásobovaní zakladajúcich toto druhé porušenie v odôvodneniach 159 až 163 a 165 až 175 je zrejmé, že sa Komisia rozhodla nevziať ich na účely stanovenia výšky pokút do úvahy. Táto skutočnosť postačuje na to, aby v rámci daného žalobného dôvodu bolo tvrdenie spoločnosti JFE-Kawasaki zbavené akejkoľvek relevancie.

558 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobný dôvod musí byť zamietnutý ako celok.

6. O šiestom žalobnom dôvode: porušenie zásady rovnakého zaobchádzania

a) Tvrdenia účastníkov konania

559 Spoločnosti Nippon, JFE-Kawasaki a Sumitomo tvrdia, že výška pokuty uložená japonským výrobcom z dôvodu, že údajne súhlasili s tým, že sa vzdajú predajov výrobkov uvedených v článku 1 napadnutého rozhodnutia v Európe, je nepomerná vo vzťahu k výškam pokút, ktoré boli uložené európskym výrobcom. Európski výrobcovia sa v skutočnosti dopustili dvoch porušení, ktorých cieľom bolo

zatvorenie európskych trhov, pričom tento aspekt porušenia vo vnútri Spoločenstva chýba v porušení, ktorého sa údajne dopustili japonskí výrobcovia. Komisia tak z tohto dôvodu porušila zásadu nediskriminácie, ktorá má zabrániť tomu, aby sa v rozdielnych situáciách zaobchádzalo rovnako bez toho, aby na to existovali objektívne dôvody (rozsudok Súdneho dvora z 13. februára 1996, Gillespie, C-342/93, Zb. s. I-475, bod 16, a usmernenia). Spoločnosť Sumitomo uvádza, že je nedôvodné vyvodzovať dôsledky z okolností, na základe ktorých sa porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia údajne začleňuje do porušenia uvedeného v článku 1, pretože Komisia netvrdí, že by si dohoda medzi európskymi a japonskými výrobcami vyžadovala, aby sa európski výrobcovia dopustili tohto ďalšieho porušenia. Ďalej z tohto vyplýva, že japonskí žalobcovia mali právny záujem na popretí tvrdenia uvádzaného Komisiou v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého nebolo európskym výrobcom nutné uložiť žiadnu dodatočnú pokutu.

560 V tejto súvislosti spoločnosť JFE-Kawasaki znova pripomína svoje tvrdenie, na základe ktorého sa musí so vzťahmi medzi európskymi a japonskými výrobcami a vzťahmi medzi európskymi výrobcami navzájom zaobchádzať ako s dvoma rozdielnymi porušeniami. Spoločnosť Sumitomo zdôrazňuje, že porušenie, ktoré má za cieľ rozdelenie trhov Spoločenstva medzi európskych výrobcov, môže byť v každom prípade kvalifikované ako veľmi závažné, pretože je schopné zatvoriť trhy členských štátov, to sa však netýka záväzku výrobcov z tretích krajín nepredávať svoje výrobky na trhu Spoločenstva.

561 Podľa spoločnosti Sumitomo porušila Komisia zásadu nediskriminácie tiež tým, že pri stanovovaní výšky pokút ukladaných európskym výrobcom nebrala ohľad na dlhšie trvanie porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia. Spoločnosť Sumitomo ďalej uvádza, že porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia sa nevzťahuje na rovnaké výrobky ako sú výrobky uvedené v článku 1. Druhé porušenie sa vzťahuje len na hladké rúrky.

562 Spoločnosť Nippon tiež tvrdí, že samoobmedzujúce dohody by sa nemali brať do úvahy na účely stanovenia výšky pokuty uloženej európskym výrobcom, pretože nemali žiadny dosah na tento aspekt porušenia vo vnútri Spoločenstva. Podľa spoločnosti JFE-Kawasaki pokuta uložená na základe porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia navyše zahrnuje pokutu, ktorá mala byť uložená na základe porušenia uvedeného v článku 2, na ktorom sa japonskí výrobcovia v žiadnom prípade nezúčastnili. Na základe týchto tvrdení by mali byť pokuty uložené japonským výrobcom znížené, a to na účel obnovenia rovnováhy medzi japonskými a európskymi výrobcami.

563 V tejto súvislosti spoločnosť JFE-NKK uvádza, že pri rozhodnutí, na základe ktorého bol každý výrobca zodpovedný za realizáciu údajnej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž ako celku, použila Komisia zásadu kolektívnej zodpovednosti a porušila tak všeobecnú zásadu, podľa ktorej sa sankcie musia ukladať na základe individuálnej zodpovednosti.

564 Podľa Komisie však japonskí žalobcovia neboli diskriminovaní, pretože rovnaká pokuta bola uložená na základe závažnosti každému z európskych a japonských výrobcov, ktorí sa podieľali na porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

565 Japonskí žalobcovia nemali žiadny záujem na tom, aby popreli záver uvedený v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia, pretože ich nepoškodzuje rozhodnutie Komisie neuložiť dodatočnú pokutu za druhé porušenie. Skutočnosť, že porušenie uvedené v článku 2 trvalo dlhšie ako hlavné porušenie, na ktorého uskutočnenie slúžilo, a skutočnosť, že sa týkalo trhu s hladkými rúrami, nemala dosah na výšku pokút uložených na základe článku 1 napadnutého rozhodnutia.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 566 Pokiaľ ide o tvrdenie, na základe ktorého sa porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia v skutočnosti skladá z dvoch porušení, a to z porušenia v rámci Spoločenstva a z porušenia medzikontinentálneho, postačuje pripomenúť, že z dôvodov uvedených v bodoch 370 až 374 vyššie toto porušenie tvorí jedno porušenie. Skutočnosť, že všetci účastníci sa ho zúčastnili v rovnakom rozsahu, preto v tomto ohľade neporušuje žiadnym spôsobom všeobecnú zásadu rovnakého zaobchádzania a ani zásadu proporcionality.
- 567 Pokiaľ ide o kritiku týkajúcu sa existencie porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia, namierenú proti európskym výrobcom, Komisia ju na účely stanovenia výšky pokút, ako to bolo uvedené v bode 557 vyššie, nebrala v napadnutom rozhodnutí do úvahy.
- 568 V bode 451 vyššie bolo rozhodnuté, v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, že japonskí žalobcovia v skutočnosti mali právny záujem na spochybnení stanoviska Komisie uvedeného v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia, týkajúceho sa vzťahu, ktorý existoval medzi týmito dvoma porušeniami.
- 569 Je potrebné pripomenúť, že samotná Komisia v odôvodnení 111 napadnutého rozhodnutia tvrdila po tom, čo preskúmala osobitné znaky zmlúv o zásobovaní, že tieto samé osebe predstavovali porušenie článku 81 ods. 1 ES a že ich ciele a účinky obmedzujúce hospodársku súťaž išli nad rámec ich vlastného prínosu k trvaniu európsko-japonskej dohody (pozri body 362 až 364 vyššie). Komisia osobitne uviedla, že toto porušenie malo účinky nielen na primárny trh rúrok OCTG štandard, ale tiež priamy a jasný účinok na sekundárny trh s bezšvíkovými rúrkami.

- 570 Je potrebné uviesť, že Komisia mala na účely stanovenia výšky pokút uviesť určité závery z týchto zistení o skutočnostiach a právnych kvalifikáciách, čo však neurobila.
- 571 Ako už bolo rozhodnuté v bode 364 vyššie, prvá veta odôvodnenia 164 napadnutého rozhodnutia je spochybnená chybou v posúdení v tom, že Komisia dospela k záveru, že dohody tvoriace druhé porušenie boli iba „prostriedkom na uskutočnenie“ prvého porušenia. V dôsledku toho je druhá veta odôvodnenia 164, v ktorej Komisia vyjadrila svoj úmysel neuložiť dodatočnú pokutu za druhé porušenie, zbavená svojej logiky.
- 572 Komisia má pri stanovení výšky pokút určitý priestor na zváženie a keďže usmernenia ju nezaväzujú k tomu, aby systematicky brala do úvahy danú okolnosť (pozri body 537 a 553 vyššie a ustálená judikatúra v ňom uvedená), Komisia si môže určiť, ktoré faktory by sa mali na tento účel brať do úvahy, čo jej umožňuje prispôbiť svoje posúdenie osobitným prípadom. Jej posúdenie pritom musí byť v každom prípade v súlade s právom Spoločenstva, ktoré zahŕňa nielen ustanovenia Zmluvy, ale tiež základné právne zásady (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2002, *Unión de Pequeños Agricultores/Rada*, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 38).
- 573 Komisia tým, že pri stanovení výšky pokuty uloženej európskym výrobcem nebrala ohľad na porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, zaobchádzala s rozdielnymi situáciami rovnakým spôsobom bez toho, aby sa opierala o objektívne dôvody umožňujúce odôvodniť tento postoj. Z toho vyplýva, že porušila všeobecnú zásadu práva Spoločenstva a to zásadu rovnakého zaobchádzania (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, *BPB de Eendracht/Komisia*, T-311/94, Zb. s. II-1129, bod 309 a ustálená judikatúra v ňom uvedená).

- 574 V dôsledku toho sa musí vyhovieť danému žalobnému dôvodu založenému na porušení zásady rovnakého zaobchádzania. Je teda primerané, aby Súd využil svoju plnú rozhodovaciu právomoc vyplývajúcu z článku 229 ES a z článku 17 nariadenia č. 17 na účel úpravy výšky pokút uložených článkom 4 napadnutého rozhodnutia.
- 575 Komisia v tejto súvislosti na pojednávaní uviedla, že prípadná existencia nerovnakosti v zaobchádzaní uvedená vyššie musí mať za následok zvýšenie výšky pokút uložených európskym výrobcom skôr než zníženie výšky pokút uložených japonským výrobcom. V tomto kontexte je potrebné uviesť, v rozpore s tým, čo v danej veci uviedla spoločnosť JFE-Kawasaki v rámci iného žalobného dôvodu (pozri bod 512 vyššie), že zástupcovia Komisie môžu okrem určitých výslovných protikladných pokynov ich nadriadených v súlade s právom žiadať, aby sudca Spoločenstva vykonal svoju plnú rozhodovaciu právomoc na účel zvýšenia výšky pokuty stanovenej členmi Komisie. Skutočnosť, že zástupca Komisie žiada sudcu Spoločenstva, aby vykonal právomoc, ktorú má, a predkladá tvrdenia, ktoré prípadne môžu odôvodniť takéto konanie, nemôže znamenať, že koná v zastúpení členov Komisie.
- 576 Za okolností daného prípadu je potrebné uviesť, že najvhodnejším riešením pre obnovenie rovnováhy medzi adresátmi napadnutého rozhodnutia je skôr zvýšenie výšky pokuty uloženej každému z európskych výrobcov, ktorí podali žalobu na tento účel, aby požiadali Súd, aby zmenil výšku pokuty každého z nich, než zníženie výšky pokút uložených japonským výrobcom. Vyššie uvedené nerovnaké zaobchádzanie totiž nevyplýva z príliš prísnej sankcie, ktorá bola uložená japonským výrobcom, pričom o spôsobe stanovenia výšky ich pokút určenom Komisiou bolo rozhodnuté, že je sám osebe zákonný (pozri body 531 až 558 vyššie), ale naopak vyplýva zo skutočnosti, že závažnosť protiprávneho konania európskych výrobcov hodnoteného ako celok bola vzhľadom na závažnosť protiprávneho konania japonských výrobcov podhodnotená.

- 577 Navyše všetci žalobcovia vo veciach T-44/00, T-48/00 a T-50/00, a to spoločnosti Mannesmann, Corus a Dalmine, vo svojich žalobách požiadali Súd prvého stupňa, aby v tejto súvislosti vykonal svoju plnú rozhodovaciu právomoc na účel úpravy výšky uloženej pokuty. Je potrebné uznať, že tam, kde výkon tejto právomoci je požadovaný žalobcom vrátane žiadosti o zníženie pokuty, je Súd prvého stupňa na účel úpravy výšky uloženej pokuty oprávnený opraviť napadnutý akt bez toho, aby ho zrušil, berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu (pozri v tomto zmysle rozsudok *Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia*, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 692). Navyše, plná rozhodovacia právomoc udelená sudcovi Spoločenstva článkom 17 nariadenia č. 17 v súlade s článkom 229 ES výslovne zakotvuje právomoc zvýšiť uloženie pokutu tam, kde je to potrebné.
- 578 Komisia vo svojom vyjadrení k návrhu vo veciach T-44/00, T-48/00 a T-50/00, ktoré boli na účely konania spojené (pozri rozsudky vyhlásené dnes *Mannesmannröhren-Werke/Komisia*, bod 38; *Corus/Komisia*, bod 38, a *Dalmine/Komisia*, body 38 a 245 až 247), alebo aj neskoršie na pojednávaní, nenavrhol, aby Súd zvýšil výšky pokút uložených žalobcom v týchto veciach, aj keď na túto možnosť poukazovala. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa žalobcov nevyzval, aby k danému bodu uviedli pripomienky. Na základe toho žalobcovia v troch vyššie spomenutých veciach nemali príležitosť uviesť svoje stanoviská týkajúce sa primeranosti zvýšenia ich pokút, ani faktorov, ktoré by mohli ovplyvniť ich výšku. Za týchto okolností pokuty uložené žalobcom v troch vyššie spomenutých veciach neboli zvýšené (pozri výrokové časti rozsudkov *Mannesmannröhren-Werke/Komisia*, *Corus/Komisia* a *Dalmine/Komisia*, už citované).
- 579 Z vyššie uvedeného vyplýva, že najvhodnejším spôsobom, ako zabrániť nerovnakému zaobchádzaniu v danom prípade, je na účely stanovenia výšky pokuty uloženej každému z japonských žalobcov zníženie výšky stanovenej Komisiou na základe závažnosti porušenia v odôvodnení 163 napadnutého rozhodnutia. Pri výkone svojej

plnej rozhodovacej právomoci sa Súd prvého stupňa domnieva, že so zreteľom na všetky okolnosti daného prípadu by mala byť pokuta znížená z 10 miliónov eur na 9 miliónov eur pre každého z japonských žalobcov.

- 580 Táto nová výška je zohľadnená v bodoch 588 a 590 nižšie na účel stanovenia pokút uložených japonským žalobcom.
- 581 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Nippon, na základe ktorého sa pri stanovení pokuty uloženej európskym výrobcom nemá prihliadať na samoobmedzujúce dohody, pretože nemali žiadny dosah na aspekt porušení vo vnútri Spoločenstva, je potrebné najskôr uviesť, že už bolo rozhodnuté, že v danom prípade nie je primerané zaobchádzať s porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia ako s dvoma samostatnými porušeniami, kde prvé sa týka vzťahov medzi európsko-japonskými výrobcami a druhé vzťahov vo vnútri Spoločenstva (pozri bod 584 nižšie).
- 582 Ďalej je potrebné uviesť, že rozhodnutie Komisie netrvať na tom, že porušenie existovalo pred rokom 1990 z dôvodu existencie samoobmedzujúcich dohôd, predstavuje nutne ústupok urobený zo strany Komisie tak voči japonským výrobcam, ako aj voči európskym výrobcam z dôvodov týkajúcich sa obchodnej politiky, ktorou sa riadil oceliarsky priemysel. Podľa názoru Komisie týkajúceho sa dovozu japonských výrobkov do Spoločenstva existencia samoobmedzujúcich dohôd nemohla nijakým spôsobom pomôcť japonským výrobcam v rámci použitia práva hospodárskej súťaže.
- 583 V tejto súvislosti je z odôvodnenia 27 napadnutého rozhodnutia zrejmé, že samoobmedzujúce dohody boli uzavreté od 70-tych rokov „ako súčasť protikrízových opatrení“ prijatých Komisiou na účel vysporiadania sa s ťažkou situáciou pretrvávajúcou v oceliarskom priemysle Spoločenstva. Japonskí žalobcovia toto tvrdenie v rámci tohto konania nepopreli a v tomto ohľade je potrebné pripomenúť,

že Komisia poskytla zľavu z pokút uložených všetkým adresátom napadnutého rozhodnutia, a to na základe poľahčujúcich okolností s prihliadnutím na skutočnosť, že „priemysel ocelových rúr a rúrok bol dlhý čas v kríze“ (odôvodnenie 168 napadnutého rozhodnutia).

584 So zreteľom na tieto okolnosti je potrebné dospieť k záveru, že dôvody obchodnej politiky, ktoré sú základom ústupku uvedeného v odôvodnení 108 napadnutého rozhodnutia na obdobie zodpovedajúce dĺžke trvania samoobmedzujúcich dohôd, sa týkajú nielen vzťahov medzi orgánmi Spoločenstva a japonskými orgánmi, ale tiež existencie krízy, ktorá ovplyvnila japonských výrobcov ocelových rúrok rovnakým spôsobom, ako aj ich partnerov v Spoločenstve počas toho istého obdobia.

585 V odôvodnení 27 napadnutého rozhodnutia a pred Súdom prvého stupňa Komisia navyše uviedla bez toho, aby to japonskí žalobcovia v tomto bode popierali, že samoobmedzujúce dohody boli jednoducho dohodami stanovujúcimi kvóty a skôr obmedzovali ako zakazovali predaj ocelových rúrok z Japonska do Európskeho spoločenstva. Rozdielnosť okolností, ktorých sa dovoľáva spoločnosť Nippon, je preto relatívna a nie absolútna. Tieto dohody tak nestačia na objasnenie pasívneho správania japonských žalobcov na trhoch Spoločenstva.

586 Za týchto okolností Súd dospel k záveru, že nerovnaké zaobchádzanie uvádzané spoločnosťou Nippon neexistuje.

587 S prihliadnutím na obsah opísaný v bodoch 583 až 585 vyššie a osobitne na politickú povahu ústupku urobeného Komisiou, ktorého zákonnosť nebola namietaná, by pre sudcu Spoločenstva nebolo primerané zmeniť výšku pokút uložených japonským

žalobcom, keďže z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že zo strany Komisie bol tento ústupok politicky odôvodnený.

7. O stanovení pokút

- 588 Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokuta uložená všetkým japonským žalobcom sa musí znížiť, aby sa zohľadnilo po prvé zníženie výšky pokuty na základe závažnosti porušenia z 10 na 9 miliónov eur a po druhé, že trvanie porušenia je v daných prípadoch stanovené na tri a pol roka a nie na päť rokov.
- 589 Keďže metóda stanovenia pokút uvedená v usmerneniach a uplatnená Komisiou v danom prípade nebola sama osebe namietaná, je aj pre Súd prvého stupňa primerané aplikovať túto metódu pri výkone jeho plnej rozhodovacej právomoci vo vzťahu k predchádzajúcemu bodu.
- 590 Výška základnej pokuty je tak pre každého japonského výrobcu stanovená na 9 miliónov eur, zvýšená o 10 % za každý rok trvania porušenia predpisov, t. j. spolu o 35 %, čo predstavuje 12,15 milióna eur. Táto suma sa musí znížiť o 10 % z titulu poľahčujúcich okolností uvedených v odôvodneniach 168 a 169 napadnutého rozhodnutia tak, aby konečná suma pokuty pre všetkých japonských žalobcov bola 10,935 milióna eur namiesto 13,5 milióna eur.

O trovách

- 591 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci nemajú úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania. V danom prípade každý z účastníkov nemal úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania, preto je opodstatnené rozhodnúť, že každý z japonských žalobcov a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.
- 592 Podľa článku 87 ods. 4 druhého pododseku rokovacieho poriadku znáša Dozorný úrad EZVO svoje vlastné trovy konania, keďže vstúpil do konania ako vedľajší účastník konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

Rozhodol a vyhlásil:

- 1) Článok 1 ods. 2 rozhodnutia Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúceho sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) sa zrušuje v rozsahu, v akom uznáva existenciu porušenia vytýkaného štyrom žalobcom vo veciach T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00 pred 1. januárom 1991 a po 30. júne 1994.
- 2) Všetkým štyrom žalobcom sa výška pokuty uloženej podľa článku 4 rozhodnutia 2003/382 stanovuje na 10 935 000 eur.

- 3) **V zostávajúcej časti sa štyri žaloby zamietajú.**

- 4) **Štyria žalobcovia a Komisia znášajú vlastné trovy konania.**

- 5) **Dozorný úrad EZVO znáša vlastné trovy konania.**

Forwood

Pirrung

Meij

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. júla 2004.

Tajomník

Predseda komory

H. Jung

J. Pirrung

Obsah

Skutkový stav a konanie	II - 2516
A — Správne konanie	II - 2517
B — Relevantné výrobky	II - 2520
C — Porušenia zistené Komisiou v napadnutom rozhodnutí	II - 2521
D — Podstatné skutočnosti uvedené Komisiou v napadnutom rozhodnutí	II - 2523
E — Výrok napadnutého rozhodnutia	II - 2526
F — Konanie pred Súdom prvého stupňa	II - 2528
Návrhy účastníkov konania	II - 2529
Dosah splynutia spoločností Kawasaki a NKK	II - 2532
Právny stav	II - 2534
A — O žalobe o neplatnosť napadnutého rozhodnutia, osobitne jeho článku 1	II - 2534
1. O prvom žalobnom dôvode: Komisia dostatočne právne nepreukázala existenciu porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia	II - 2535
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2535
Úvodné poznámky	II - 2536
K prvej časti žalobného dôvodu: nesúlad medzi existenciou údajnej dohody a situáciou na britskom offshore trhu a situáciou na iných európskych trhoch	II - 2538
Druhá časť prvého žalobného dôvodu: nedostatok dôkaznej sily dôkazných prostriedkov	II - 2555
Tretia časť prvého žalobného dôvodu: nesprávne posúdenie rozsahu porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia	II - 2578
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2581
Úvodné poznámky	II - 2581

Druhá časť žalobného dôvodu: nedostatok dôkaznej sily dôkazu a podporne prvá časť vychádzajúca z údajnej nezlučiteľnosti existencie predmetnej dohody a situácie existujúcej na britskom offshore trhu a na ostatných trhoch ..... II - 2586

- Vyhlásenie pána Verlucu ..... II - 2586
- Poznámky spoločnosti Vallourec ..... II - 2596
- Dokumenty v angličtine z roku 1993 ..... II - 2603
- Dokument Systém oceľových rúrok ..... II - 2610
- Dokument Rozdeľujúci kľúč („sharing key“) ..... II - 2611
- Odpovede európskych výrobcov ..... II - 2617
- Výpoveď pána Biasizza ..... II - 2623
- Trvanie porušenia ..... II - 2632

Tretia časť žalobného dôvodu: chybné stanovisko Komisie, pokiaľ ide o význam porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia . II - 2637

2. O druhom žalobnom dôvode: porušenie uvedené v článku 1 by malo byť v skutočnosti analyzované ako tvoriace dve samostatné porušenia ..... II - 2641
  - a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2641
  - b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2642
3. O treťom žalobnom dôvode: dohoda nemala byť považovaná za dohodu, ktorá mala značný dosah na hospodársku súťaž ..... II - 2644
  - a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2644
  - b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2646
4. O štvrtom žalobnom dôvode: dohoda nemala dosah na obchod medzi členskými štátmi ..... II - 2647
  - a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2647
  - b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2649

5. O piatom žalobnom dôvode: nedostatočné odôvodnenie podporujúce stanovisko Komisie týkajúce sa významu porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia ..... II - 2651
- a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2651
- b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2651
6. O šiestom žalobnom dôvode: nedostatočné odôvodnenie týkajúce sa postavenia offshore trhov Spoločenstva a osobitne offshore trhu Spojeného kráľovstva ..... II - 2653
- a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2653
- b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2654
7. O siedmom a ôsmom žalobnom dôvode: nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia Komisie potrestať japonských výrobcov a nie latinskoamerických výrobcov a v tomto zmysle nerovnaké zaobchádzanie ..... II - 2655
- a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2655
- b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2655
8. O deviatom žalobnom dôvode: chybné odôvodnenie časti stanoviska Komisie týkajúce sa predajov za cenu vyššiu ako variabilné náklady ..... II - 2657
- a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2657
- b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2657
9. O desiatom žalobnom dôvode: porušenie práv na obhajobu vyplývajúce z nesúladu medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím vo vzťahu ku geografickému trhu uvedenému v článku 1 napadnutého rozhodnutia ..... II - 2658
- a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2658
- b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2659
10. O jedenástom žalobnom dôvode: porušenie práv na obhajobu vyplývajúce z nesúladu medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím, pokiaľ ide o príslušné výrobky ..... II - 2660
- a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2660
- b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2661

11. O dvanástom žalobnom dôvode: porušenie práv na obhajobu vyplývajúce z údajného nedostatku primeranej analýzy samoobmedzujúcich dohôd v oznámení o výhradách a z nesúladu medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím, pokiaľ ide o rozsah týchto dohôd	II - 2662
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2662
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2663
12. O trinástom žalobnom dôvode: porušenie práva na obhajobu vyplývajúce z nesúladu medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím, pokiaľ ide o rozsah pripisovaný porušeniu uvedenému v článku 2 napadnutého rozhodnutia	II - 2665
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2665
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2667
13. O štrnástom žalobnom dôvode: protiprávne rozhodnutie Komisie z 25. novembra 1994 o povolení vyšetrovania uskutočneného 1. a 2. decembra 1994	II - 2669
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2669
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2677
B — O žalobnom dôvode týkajúcom sa zníženia pokút	II - 2680
1. O prvom a druhom žalobnom dôvode: nedostatočne odôvodnený návrh týkajúci sa nepoužitia oznámenia o spolupráci v prospech spoločnosti JFE-NIKK a omyl v tomto zmysle	II - 2680
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2680
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2681
2. O treťom žalobnom dôvode: nedostatočné odôvodnenie metódy stanovenia pokút	II - 2684
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2684
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2684
3. O štvrtom žalobnom dôvode: nesprávne posúdenie trvania porušenia	II - 2685
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2685
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2686
	II - 2715

4. O piatom žalobnom dôvode: nesprávne posúdenie dokumentov podporujúcich dôkaz existencie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia	II - 2686
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2686
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2687
5. O piatom a šiestom žalobnom dôvode: porušenie zásady proporcionality a usmernení k metóde stanovenia pokút a nedostatočné odôvodnenie	II - 2687
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2687
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2692
6. O šiestom žalobnom dôvode: porušenie zásady rovnakého zaobchádzania .	II - 2700
a) Tvrdenia účastníkov konania	II - 2700
b) Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2703
7. O stanovení pokút	II - 2709
O trovách	II - 2710